

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 123

Dimarts, 29 d'abril de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 84

Í N D E X

Proposició de llei

de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00178/06) (p. 3)

Proposició de llei

de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06) (p. 17)

Dictamen

de la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern (tram. 261-00001/06) (p. 18)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 302-00342/06) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 302-00343/06) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 302-00345/06) (p. 34)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre com preveu el Govern encarar l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00605/06) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la participació dels municipis en l'autogovern (tram. 317-00609/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre quines qüestions considera prioritàries en l'actual situació de l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00611/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre les infraestructures de transport que l'Estat espanyol gestiona a Catalunya (tram. 317-00615/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la situació política a Catalunya (tram. 317-00617/06) (p. 42)

→

al Consell Executiu sobre les actuacions del Govern davant la crisi del sector tèxtil i de la confecció
(tram. 310-00443/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les actuacions del Govern davant la crisi del sector tèxtil a les comarques
nord-orientals, especialment pel que fa a la comarca de la Selva (tram. 310-00444/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre els criteris emprats per a la selecció dels municipis beneficiats
pel Pla de promoció de les arts visuals (tram. 310-00453/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els acords establerts entre els ajuntaments afectats pel Pla de promoció
de les arts visuals (tram. 310-00454/06) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats
(tram. 302-00344/06) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat
internacionals (tram. 302-00346/06) (p. 53)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana
(tram. 302-00348/06) (p. 58)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic
d'intermediació laboral (tram. 302-00347/06) (p. 63)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball
(tram. 302-00349/06) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca
(tram. 302-00350/06) (p. 68)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 84

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00178/06). Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC, 400 i 420).

2. Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06). Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern (tram. 261-00001/06). Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern. Debat i votació del dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 420).

4. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 302-00342/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

5. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 302-00343/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats (tram. 302-00344/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 302-00345/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals (tram. 302-00346/06). Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral (tram. 302-00347/06). Sra. Àlvia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana (tram.

302-00348/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball. (tram. 302-00349/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca (tram. 302-00350/06). Sr. Carles Bonet i Revés, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1987, del 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya (tram. 202-00178/06)

Comencem, per tant, en el primer punt de l'ordre del dia –que prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en situació d'iniciar el debat, després de les salutacions afectives d'aquest matí, gràcies– que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i del Govern Local i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu sobre la Proposició de llei de tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya.

Passarem al debat per defensar alhora les esmenes reservades i per fixar la posició sobre el conjunt de la Llei. I té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds. (Pausa.) Pot ser molt bé que no hagi sentit el timbre.

Té la paraula el senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Avui anem a debatre el dictamen sobre la possible modificació de la Llei de les comarques, al nostre entendre amb un enfocament molt equivocat. Hem anat a parlar dels consells comarcals no pas perquè a principi de legislatura va haver l'acord inèdit i positiu de tots els grups parlamentaris de fer un encàrrec a una ponència que estudiés les grans línies de la reforma del poder local, no pas per substituir-nos, sinó per seguir el que es fa a les democràcies madures, de les anomenades *Royal Comissions*, i després legislar seriosament sobre el graó municipal, el comarcal, el regional o la vegueria. Això hauria d'haver estat l'enfocament guixut a donar en quatre anys de legislatura, i, en canvi, ara anem corre-cuita –i l'expressió és exacta, avui fins i tot quan encara no és del tot segur quins mecanismes donaran solució a algun problema que es votarà–, corre-cuita a enfocar el tema comarcal

girant només sobre un punt: quants consellers tenim cada partit polític? I això, amb tota responsabilitat i sense donar lliçons a ningú, és un greu error que connecta amb l'error que vàrem cometre també de no voler reformar a fons la Llei municipal.

I vull recordar que se'ns va dir al nostre Grup Parlamentari, quan es va quedar en solitari en aquesta tribuna, proposant una reforma que donés una homogeneïtat de serveis, de qualitat a tots els ciutadans, es trobessin al punt que es trobessin de Catalunya, fossin d'una àrea metropolitana o d'un municipi petit, se'ns va dir: «Espereu-vos que legislem sobre el graó superior, la comarca.» Ens hem esperat, hem anat corre-cuita al darrere, com tots, i avui hem d'expressar no una decepció anímica o purament i simplement de reacció personal, una decepció política profunda. Avui cometem un error d'anar a legislar de forma tan, tan parcial i –perdonin– en el sentit més pejoratiu tan partidista sobre els consells comarcals.

Sembla com si a cap grup parlamentari ens importés de debò aquell objectiu de millorar l'Administració en termes moderns per oferir una qualitat de serveis. Sembla com si no volguéssim entrar, pel que sigui i cadascú sabrà per què, a la reforma seriosa de l'Administració quan encara se'ns demana sovint per què tants nivells administratius i de què serveixen els consells comarcals. I en comptes de respondre amb acció legislativa assessorada –torno a dir– no pas per complir fil per randa el que ens deien, però assessorada per aquells experts, anem purament i simplement a girar a l'entorn de l'article que dona l'elecció dels consells comarcals i alguns afegim més.

He sabut que avui a Catalunya no es pot mantenir l'esquema que va dur intel·ligentment Pau Vila a preguntar a la gent com anava a mercat; hi anava en carro, i si anava en carro sortien les comarques que donava el temps que s'emprava per arribar a mercat. I és sabut que avui, per exemple, el Barcelonès és una entelèquia que es reuneix el primer dia de legislatura i potser es reuneix el darrer dia de legislatura i es tanca. O que el Baix Llobregat o que els Vallès no poden ser considerats com a estructura per donar serveis de la ciutadania com ho és a la Vall d'Aran o la Cerdanya o la Segarra o qualsevol altra de les comarques. I és sabut que hi ha avui quantitat de problemes, d'ubicació de serveis per al territori que no ens hem atrevit a abordar. I és sabut que hi ha territoris que reclamen, també, la seva participació, el seu protagonisme a l'estructura comarcal.

Mirin, gràcies a la Societat Catalana de Geografia, alguns –altres ho devien saber– hem pogut conèixer l'obra d'en Pere Gil, un jesuïta de fa quatre-cents anys –quatre-cents anys– que va escriure sobre les comarques de Catalunya, i ell parla de cinquanta-nou comarques, fa quatre-cents anys, i les llista, i explica els criteris pels quals es poden arribar. Bastant més a prop nostre tenim la tasca d'en Casasas, quan ens plantejava la necessitat d'abordar el que ell en deia «municipalies». Des de l'any 87 arrosseguem un tema tan important com el de les comarques, sense creure-nos-les més enllà de l'estructura de partits, sense dotar-les de

debò de recursos i competències, i amb el corresponent finançament.

Senyores diputades, senyors diputats, no rebel·lo cap secret si els llegeixo un tros de l'informe d'un exdiputat d'aquesta cambra, professor destacat en el tema del poder local i divisió territorial, que un grup parlamentari de la cambra, no el nostre, va lliurar a tota la ponència, i diu aquest informe: «La valoració de l'impacte de la reforma que es proposa és molt limitat. Són canvis proposats totalment de matís o en aspectes més aviat marginals, de manera que la seva transcendència és molt escassa.» En qualsevol cas, l'aprovació d'aquesta Proposició no suposarà cap canvi de fons en el paper i la significació que tenen els consells comarcals, més enllà, òbviament, del canvi del que podríem anomenar el porno, la pronografia dura, el porno dur que sembla ser que interessa només els consells, no els consells, els partits o els consells comarcals.

Nosaltres per això plantegem una esmena a la totalitat i mantenim una esmena a la totalitat, sabedors que hem fet un esforç conjunt, però que en aquest tema, el de les comarques, ningú em podrà argumentar que hi ha hagut un esforç conjunt. Va ser el mes de juny que tot bleixant, allò, amb l'alè a la boca, vam fer una cursa per anar al registre a veure qui arribava primer a situar una reforma dels consells comarcals purament i simplement perquè hi havia un grup parlamentari que ja es començava a desmarcar d'un altre grup parlamentari i, per tant, que s'obria la veda per veure com podíem caçar en aquesta reforma.

Nosaltres considerem que fins i tot en aquesta temàtica l'estem tractant d'una manera molt lleugera. Vostès saben que no és veritat que la Llei obligui consells comarcals respectuosos amb els municipis petits. Per més fórmules que hi posem –un terç, dos terços; dos terços, un terç; 75-25; 50-50–, si no hi afegim una graduació sobre l'estructura del poder local, no hi ha traducció. Avui, a l'Alt Camp, per exemple, hi ha un 78% de municipis petits i són un 40% només de consellers d'aquests municipis. A Osona hi ha vora un 60% de municipis petits i només arriben a un 18% els consellers d'aquests municipis petits. A quasi totes les comarques hi ha més del doble de municipis petits tan argumentats en aquest debat del nombre de consellers que representen aquests municipis petits.

I hi ha desenes i desenes de municipis petits que no tenen representació al Consell Comarcal. Fins i tot el partit de la majoria governant, que tant li agrada aquest argument, quan nomena els seus propis consellers, que pot nomenar qui vulgui de la comarca sense cap obligació de respectar l'estructura dels municipis petits, no llueix com exemple d'anar a nomenar consellers de municipis petits. A Osona, Convergència i Unió té només un 20% de consellers de municipis petits, quan és més del doble el nombre de municipis petits d'Osona quant a l'estructura poblacional. Passa tres quarts del mateix al Bages, una proporció d'ua dos. I podríem anar repassant comarca per comarca.

He sabut, i es repetirà en aquest debat, que hi ha quatre grups parlamentaris que han presentat textos sobre l'elecció del Consell Comarcal que vénen a reformar l'actual sistema. He sabut que el nostre propi Grup Par-

lamentari, a l'igual que el PSC o el Grup del Partit Popular, són partidaris del sistema proporcional. Però jo ho dic ja des d'ara, com és sabut per tots els portaveus, oberts a qualsevol fórmula que signifiqués coherència amb tot l'anterior. Nosaltres podem parlar avui d'una possible transaccional que aproximí les quatre esmenes que estan pendents, i dintre d'aquest corre-cuita, per què no parlar també d'altres possibles esmenes? A mi em sorprèn el mutisme del Grup de la majoria.

Com és que hem estat mesos i mesos treballant sobre aquesta qüestió, i la majoria, per boca de la seva representant, que dono fe que ha treballat com qui més a la Ponència, no ha bellugat fitxa ni un mil·límetre. Saben per què? Perquè s'han cregut amb la prepotència que podrien aguantar el tipus i que qui fracassaria serien els altres. Van fer un error similar a l'anterior legislatura, justament quan es va elegir la Mesa del Parlament. Allò en varen dir un quatre contra un. Hi som a temps, ja que som en el corre-cuita, hi som a temps. No és un error polític de tots, i si és de tots, no és més que de ningú del Grup majoritari que arribem en aquestes condicions al plenari a debatre un tema com aquest? No hem tingut –perdonin l'expressió– anys i panys per parlar del tema sense necessitat de bastir ara la Llei comarcal, perquè només ens interessa del sistema electoral un vestit, com si portéssim unes sabates enormes, com uns esclaps, que ens sobressin quant a mida i quant a soroll quan ens posem a caminar? No ja a preguntar-nos sobre el perquè d'aquest relatiu fracàs polític, que és col·lectiu, ho he dit al principi i que és nostre també; però, que, evidentment, som el Grup més petit de la cambra i encara que no se'ns escolti aixequem la bandera que calia anar a una reforma seriosa del poder local. No és el Grup del Govern el que hauria d'estar liderant aquesta reforma, no seguint, purament i simplement, el que es va dir a l'Informe Duran –que va ser el conseller que va tenir l'atreviment d'obrir les portes a l'acord unitari per fer un informe, amb molt de mèrit per part d'ell–, no seguint exactament allò, però sí per a inspirar el debat seriós sobre el tema que ens ocupa?

I, en canvi, estem donant un espectacle conjuntural, perquè l'espectacle de l'escenari polític dura el que dura el que està a l'escenari, creant més confusió i, fins i tot, creant un tipus de confrontació, que, de ben segur, guanyés qui guanyés, no ajudaria a enfortir el poder comarcal.

Jo els vull cridar l'atenció sobre tres qüestions concretes que sembla que no importen: recursos, poders i iniciativa comarcal. Per què no obrim la porta, com ens demanen els experts –i ho demana molta gent–, a una redefinició senzilla del mapa comarcal a partir de la votació democràtica dels municipis afectats, si en són majoria qualificada?

Per què demanem possibilitats de reforma a nivells superiors, com pot ser l'Estat o com pot ser la Unió Europea, i demanem la subsidiarietat i ens fa por aplicar-la a casa nostra? És que estem massa aferrats a veure com controlem les nostres alcaldesses, els alcaldes i els nostres consellers? Perquè facin, a nivell local, el que es dicta des del nivell central català –central, sí, centralisme català?

Tant costa, quan plantegem amb dos vots particulars obrir aquestes portes, que sembla ser que tots ens omplim la boca quan anem pel territori a les comarques que ho demanen, i els diem que hi estem d'acord, i aquí no ho votem?

Per què no anem a una llei comarcal que doti de recursos reals, de calés, els consells comarcals perquè siguin, purament i simplement, un macropoder municipal, que arribi on no arriben els petits municipis sense fer-los desaparèixer, ni molt menys, amb tota la seva representativitat i tota la seva participació en les estructures de decisió? O, per què no ens atrevim a anar transferint poders i competències, que avui té la Generalitat, o altres que encara han d'aconseguir del poder de l'Estat, cap al nivell comarcal?

Són tres preguntes que nosaltres hem traduït amb esmenes concretes com la dels convenis de cooperació, que, modestíssimament, ens fan pensar que no interessa; que, ara com ara, no interessa, com no va interessar reformar la Llei municipal, sigui quin sigui el parlamentari: ni els que s'omplen la boca amb municipalisme, ni els que volen mantenir l'*statu quo*.

És per això que nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, a continuació, l'illustre senyor Jaume Oliveras, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, cal remarcar, en aquesta reforma que posem a debat avui de la Llei comarcal de Catalunya, els precedents que hi han hagut fins ara. Fa poc modificàvem, també, la Llei municipal de Catalunya, segurament una reforma que en alguns aspectes es podria qualificar d'insuficient, però que va permetre –i els ha permès– alguns avenços pel que fa a millorar la gestió dels ajuntaments, a facilitar la millora en la gestió dels ajuntaments i altres aspectes relacionats amb el món local.

Jo crec també que la proposta, que la Proposició no de llei que avui debatem de la reforma de la Llei comarcal de Catalunya, malgrat la limitació de la proposta, cal dir que va en consonància amb els criteris que en el seu moment es van donar a conèixer amb l'anomenat Informe Duran - Roca. Aquest Informe parlava de la necessitat de competències asimètriques en funció de la diferent tipologia de consells comarcals, de la necessitat que els consells comarcals esdevinguin, sobretot, òrgans per mancomunar serveis entre els municipis i també parlava, aquest Informe Duran - Roca, de la necessitat de reformar el sistema electoral perquè fos més representatiu.

I amb aquests mateixos termes va haver-hi una declaració signada absolutament per tots els grups parlamentaris, fins i tot, Convergència i Unió. Convergència i

Unió també va signar la necessitat d'anar a un sistema electoral més representatiu.

El que hem fet des d'Esquerra Republicana és, modestament, intentar aportar, en la línia de l'Informe Duran - Roca - d'un sistema competencial més asimètric, de mancomunar serveis i un sistema electoral més representatiu-, propostes que anaven en aquest sentit.

També hem retirat..., i retirarem algunes esmenes en el plenari d'avui, en funció i amb la voluntat d'arribar al màxim consens en aquesta reforma, acceptant i entenent que és una reforma limitada, dels consells comarcals.

Per tant, fent un petit balanç del que ha estat no només la reforma de la Llei comarcal de Catalunya, sinó, en global, la Ponència, hi ha hagut aspectes positius, però també, cal dir-ho, hi han hagut aspectes insuficients, que crec que seria bo que s'abordessin en la propera legislatura, perquè el procés de reforma de les lleis d'organització territorial hauria de continuar amb més profunditat.

Jo crec que, malgrat aquestes limitacions, hem fet algunes millores en la Llei comarcal de Catalunya. Hem introduït algunes millores tècniques i de funcionament dels consells comarcals. Jo crec que també, més que introduït, hem institucionalitzat un organisme que existeix ja, que ja és una realitat en molts consells comarcals.

Aquesta Llei, aquesta reforma instaura el Consell d'Alcaldes, i crec que això ha estat un encert, perquè això és el mecanisme que, veritablement, amb aquesta reforma, facilita la representació real de tots els municipis -també, evidentment, dels municipis petits- en el Consell Comarcal.

També hem fet alguns canvis, adaptant-los a la Llei municipal de Catalunya: aquells canvis que anaven en la direcció d'agilitzar les mancomunitats i les comunitats de municipis. També algunes esmenes van en la direcció aquesta de les competències asimètriques i institueixen la Comissió Assessora Comarcal com un organisme que hauria de vetllar a l'hora de veure les competències que poden ser assumides pels diferents consells comarcals en funció de la seva tipologia.

Entrant ja en un dels temes centrals d'aquesta reforma -i no ens n'hem d'amagar-, que és el sistema electoral, que també és important, no volem minimitzar-ho, la proposta que ha presentat Esquerra Republicana, com a esmena i vot particular, és la proposta que ha defensat Esquerra Republicana des de ja fa un grapat d'anys: almenys des de l'any 96 venim defensant que calia invertir els termes, que calia un sistema més proporcional, però mantenint una correcció important pel que fa al nombre de regidors.

Creiem que aquesta proposta, un sistema proporcional corregit, és el que s'adiu més a les funcions dels consells comarcals com a organismes que han de ser per mancomunar serveis i per donar suport a tots els municipis.

Cal recordar, també, que a vegades sembla que s'oblida, que amb l'actual Llei, qui nomena els consellers comarcals no són els regidors, són els partits polítics.

I així ho recorda molt bé l'Informe del Consell Consultiu.

Dissortadament, en aquestes darreres setmanes -i també ho hem de dir- hem assistit a un cert obstruccionisme en aquest debat per part del Grup de Convergència i Unió. I ho hem de lamentar perquè crec que la resta de grups hem estat oberts a discutir propostes. Per part de Convergència i Unió no hi ha hagut ni una proposta. Potser fa vint-i-quatre o quaranta-vuit hores s'han començat a despertar, però, des del nostre Grup Parlamentari, també hem de dir que ja fa mesos que estàvem intentant oferir un acord a Convergència i Unió. Jo crec que es despertem una mica tard. Evidentment, sempre són a temps, avui, de fer un acte de responsabilitat i votar una proposta, la proposta transaccional que signem els quatre grups o bé la proposta que també presentem, des d'Esquerra Republicana, que té unes característiques similars.

Jo crec que s'ha actuat amb un cert filibusterisme parlamentari amb el Dictamen del Consell Consultiu, i, sortosament, aquest Dictamen ha anat en la direcció de les reformes proposades per la resta de grups parlamentaris, evidentment amb unes correccions que han estat introduïdes com a esmenes signades per tots els grups per tal de millorar i no entrar en contradiccions amb el redactat final de la Llei comarcal de Catalunya.

També s'ha volgut crear una certa confusió amb la publicació del Decret, com si la publicació del Decret invalidés qualsevol reforma. Cal recordar que el Decret aquest cada quatre anys s'ha tret, i, per tant, i en la línia del Consell Consultiu, no invalida qualsevol reforma del sistema electoral.

També hem de lamentar que hi han hagut altres informes que el que han pretès no és altra cosa que desqualificar un organisme com el Consell Consultiu. I això tampoc ha estat positiu. Els arguments del Consell Consultiu crec que són claríssims: es pot modificar el sistema electoral abans de les eleccions, per tant, després de la convocatòria electoral; recorda alguns casos, com, per exemple, la primera aplicació del sistema electoral dels consells comarcals, que va ser vuit mesos després de constituir-se els ajuntaments i després les tres comarques posteriors que es van afegir, i diu molt bé que el sufragi que exerceixen els ciutadans és per a l'elecció dels regidors, i diferencia, com abans ho he esmentat, al respecte dels diputats provincials que sí són escollits pels regidors, i la diferència és que els consellers comarcals són nomenats pels partits polítics. Per tant, estem parlant, com marca molt bé el Consell Consultiu, d'un procés autònom i diferenciat.

Tampoc no entenem -i avui surt, em sembla, en algun mitjà de comunicació- quan es diu que es portarà aquest tema al Tribunal Constitucional. Això només remarca i fa palesa la poca visió nacional de qui pot fer unes declaracions d'aquestes característiques. Com anem a portar al Tribunal Constitucional un tema que és de competència exclusiva d'aquest Parlament de Catalunya? A això se'n diu defensar les competències d'aquest Parlament?

Les reaccions, dissortadament, han sigut de darrera hora i mal fetes, i no han ajudat a intentar arribar a un

acord, que crec que, en aquests moments, encara seria possible, i encara és possible, entre tots els grups parlamentaris. I, des d'Esquerra Republicana, hi estem oberts i crec que en global s'han donat mostres en aquest sentit.

S'ha fet la demagògia dels petits municipis, com es va fer en el seu moment amb l'Informe Duran - Roca, i és demagògia. Molt sovint s'ha actuat en els consells comarcals a l'hora de nomenar consellers, no tant per defensar els petits municipis, sinó per posar precisament aquells que perden les eleccions en els grans municipis. I això ha sigut un dels grans problemes que han tingut els consells comarcals durant aquest any. Sortosament, això ha anat millorant durant aquests darrers anys, però aquest ha sigut un dels grans problemes que han tingut els consells comarcals: nomenar consellers comarcals aquells que han perdut les eleccions per tal de fer oposició a la capital de la comarca en el Consell Comarcal. Aquesta dinàmica jo crec que ha estat negativa i sortosament jo crec que hem avançat força, però cal eradicar-la, perquè ha estat un dels vicis que ha arrossegat l'aplicació de la Llei comarcal de Catalunya.

També s'han dit declaracions contradictòries, com quan va ser des del mateix Departament de Governació i Relacions Institucionals, en el seu moment el conseller Duran, que es va promoure aquest Informe: un informe que parlava, com he dit abans, que calia un sistema electoral més representatiu. I no ens poden a darrera hora amenaçar amb suposats, fins i tot, podríem dir-ne, càstigs divins, que no tenim perdó de Déu, arguments d'un alt nivell polític; arguments que no sé si es troben més en la demagògia o en la ignorància, parlant d'una possible divisió a Esquerra Republicana de Catalunya. Esquerra Republicana de Catalunya no en té cap, de divisió, defensa la seva proposta. Que procurin més per casa seva i per no muntar espectacles, propis més d'un combat de lluita grecoromana davant les juntes electorals.

Nosaltres som una força nacional, catalanista, però no amb els arguments que han esgrimit aquests dies més propis del catalanisme ranci conservador, aquell que s'imagina uns consells comarcals com un pot on es guarden les essències nacionals. Això és un món irreal. Vostès enllacen amb la tradició més conservadora i més carca del catalanisme digne de Torres i Bages. (*Remor de veus.*) Encara estan a l'hora d'arribar a un consens. Esquerra Republicana està per aquest consens, i crec que la resta de grups parlamentaris també tenim aquesta voluntat, encara hi són a temps, encara som a temps d'arribar a aquesta proposta de la transaccional que hem presentat entre tots els grups, de la proposta d'Esquerra Republicana que va en el mateix sentit. I vostès tenen aquesta responsabilitat. Actuin amb més visió nacional de la jugada, actuin més amb la visió de construir un municipalisme de baix a dalt, actuin més a defensar els interessos de tots els municipis, com hem defensat en aquesta Ponència. Els grans, els petits i els mitjans, tots els municipis de Catalunya, crec que amb aquesta Llei comarcal de Catalunya, amb aquesta modificació, es poden sentir satisfets, malgrat les limitacions.

Espero que estiguin a l'alçada de les circumstàncies i s'avinguin a un acord, a un consens, que és necessari per poder avançar en la modificació de l'organització territorial de Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ocupo la tribuna en nom del Grup Parlamentari Popular per posicionar-me en tot aquest debat; debat que fa setmanes, que fa mesos, que no solament estem fent..., i que es va fent en aquesta cambra; debat que parteix, com bé s'ha dit aquí per diputats que m'han precedit, d'un acord de tots els grups parlamentaris, l'anomenat, deixin-me dir, «informe d'experts», i que no li fiqui cognoms i cognoms a aquest, que parli d'informe d'experts, on tots els grups parlamentaris varem aportar experts perquè es fes una modificació territorial de Catalunya.

I davant d'aquest informe, presentat també en aquest Parlament, es va crear una ponència conjunta on hi havia tres compromisos i on hi havia dos compromisos on hi havia la capacitat de poder legislar sobre aquests, és a dir, tots els aspectes municipals i tots els aspectes comarcals.

I cal recordar que varem fer una modificació de tots els aspectes municipals, amb un ampli grau de consens, finalment amb un consens total, on tots vam deixar, totes les formacions polítiques vam deixar de la nostra part. Però que, en tot cas, ens sentim orgullosos també, des del Grup Parlamentari Popular, d'haver-ho aportat en aquella modificació municipal.

Després hi havia un nou escenari; un nou escenari ja pactat en el calendari, que era la modificació de la Llei 6/87, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya. I quan fa més d'un any, dèiem tots: «Es pot fer la modificació comarcal, no hi ha problemes a fer la modificació comarcal, tots creiem que hem d'analitzar diferents aspectes de les comarques», van sorgir les diferents problemàtiques.

Problemàtiques que varem tindre de resoldre –vull recordar al Grup de Convergència i Unió– amb quatre proposicions de llei dels quatre grups parlamentaris, que avui també oferim transaccions al Grup Parlamentari de Convergència i Unió perquè s'hi sumi, per forçar dins de la Ponència conjunta el que era accelerar el debat per a aquesta organització comarcal. I se'ns deia llavors: «Escoltin, per què vostès tenen tanta pressa, si hi ha temps més que suficient?» Vostès avui podran reflexionar sobre tot el que hem fet i el que estan fent per poder allargar aquesta entrada en vigor de la Llei comarcal de Catalunya, de la modificació de la Llei comarcal.

És creure o no creure en els consells comarcals i en la importància d'aquests. És creure que els consells co-

marcals són una gran eina, que no ha de ser política i no ha de ser política al servei d'un partit polític, sinó que ha de ser una eina sobretot, i asimètrica, evidentment, com s'ha dit, per a aquells petits municipis per mancomunar serveis per tots els aspectes relatius a comarques, com són les deu comarques de muntanya de Catalunya, en tots aquells aspectes que fan i que han de fer, com diu el mateix dictamen del Consell Consultiu, i que després faré hi referència, una administració més municipalista.

I dit tot això, hem d'entrar en el que és els diferents temes que hem analitzat en tot aquest debat, en tota aquesta modificació, en tota la ponència conjunta. Anàvem avançant en el temps i anàvem avançant en els acords; acords que alguns ja s'han reflectit, des de la denominació de la comarca, des de les relacions entre comarques, des de la figura del gerent, des del Consell d'Alcaldes, tema importantíssim. Per cert, multitud de mocions, no ara, dirigides contra quatre dels cinc ponents, durant l'estiu de l'any 2002, dient-nos en aquelles mocions, molts municipis de Catalunya, molt legítimament, evidentment, que tinguéssim molt en compte que el que anàvem a fer faria que no estiguessin representats en els consells comarcals. Abans el senyor Ribó hi feia referència i donava dades d'algun d'ells.

Els demanaria, als petits municipis de Catalunya, que no solament a Convergència i Unió, sinó a tots els grups parlamentaris, aquest esforç que estan fent aquestes últimes hores i aquests últims dies, que és important, que és legítim, que és lloable, que el facin a les diferents formacions polítiques i que els diguin: «Nosaltres, petits municipis, quan estiguin escollits el nombre de consellers comarcals per a cada una de les formacions polítiques, volem estar al Consell Comarcal.» I és a partir d'allí on es veurà la sensibilitat de cadascuna de les formacions polítiques perquè els petits municipis o els grans municipis o els intermedis estiguin representats en els consells comarcals.

Però també els vull recordar, a aquests petits municipis, i concretament a una associació municipalista, que gràcies a aquest acord, gràcies a aquesta modificació, els alcaldes tindran presència als consells comarcals. Fins ara, no l'han tingut. I no l'han tingut fruit d'una llei –fruit d'una llei– que és la Llei de 1987, on Convergència i Unió tenia majoria absoluta i no va deixar que hi hagués Consell d'Alcaldes, que li ho van proposar, entre altres grups, des del Grup Popular. L'any 1987. Vostès, Convergència i Unió, no van deixar que hi hagués Consell d'Alcaldes. Ara han modificat la seva posició; modificar és de savis.

Estem totalment convençuts que aquest aspecte del Consell d'Alcaldes és un tema importantíssim i és un tema que farà, i que ha de fer, que els diferents municipis de Catalunya, sobretot aquells petits municipis, puguin ser escoltats, governi qui governi, en el Consell Comarcal.

Aspectes importants, com una comissió permanent del Ple; aspectes importants, com també la creació de la Comissió Assessora Comarcal, les relacions entre comarques, com abans parlava, la relació entre els consells i els ajuntaments, el règim de competències. I,

evidentment, també hem de parlar, com no?, del que és l'elecció dels consellers comarcals.

Deixi'm abans que faci una referència al Dictamen del Consell Consultiu, perquè crec que és important remarcar alguns aspectes del mateix Dictamen. El mateix Dictamen, en els seus fonaments, ja parla que les competències comarcals... –de la modificació que han presentat, del Dictamen que vàrem presentar–, parla de les competències comarcals, de la divisió comarcal, de l'estructura orgànica d'aquests ens locals, del procediment d'elaboració dels programes d'actuació comarcal, de relacions entre comarques, etcètera.

Això és el que ens deia l'informe dels experts –això és el que ens deia l'informe dels experts–, i és el que hem traslladat a la modificació d'aquesta Llei. Però hi ha altres aspectes que ens remarca el Dictamen. I ens diu, el mateix Dictamen, que en el que se li ha demanat ja es va pronunciar. I només té una lectura: haver portat aquest Dictamen al Consell Consultiu.

Vostès, senyors de Convergència i Unió, no volien modificar aquesta Llei comarcal. Perquè els ho diu el mateix Dictamen del Consell Consultiu, que els diu: «Ja ens vàrem pronunciar especialment sobre els articles 20 i 21, el 4 de febrer de l'any 1987.» Només els calia tirar d'hemeroteca. Sabien perfectament que l'única tècnica que buscava, l'únic que buscava el Dictamen del Consell Consultiu és intentar –és intentar– que no hi hagués la modificació d'aquesta Llei comarcal.

I vostès coneixen molt bé, a més, el mateix Dictamen; saben el que hem dit sobre les esmenes. I, a la vegada, el Dictamen també fa referència al mateix informe d'experts, del 3 d'abril de l'any 2000, i els recorda, el mateix Dictamen, el que abans m'he referit, en els primers fonaments del Dictamen de Consell Consultiu. I en l'última part d'aquest Dictamen parla de la convocatòria, de les eleccions, de l'entrada en vigor i, evidentment, del que són uns vots particulars que, com no?, cal respectar-los, però en tot cas hi ha un dictamen del Consell Consultiu, per majoria, que ha dit el que ja he fet referència.

I finalment, ens parlen de l'elecció dels consellers comarcals. Vostès creuen –vostès creuen– que hi ha partits polítics que tenen tres i quatre regidors en una comarca, que tenen, conseqüentment, vots en aquesta comarca i no tenen representació al Consell Comarcal? Vostès creuen que això és la pluralitat que es mereix Catalunya? Perquè això succeeix.

Vostès creuen que hi ha comarques on hi ha formacions polítiques en què els vots sobrepassen i multipliquen més que per dos el resultat que després es trasllada al mateix Consell Comarcal? Vostès creuen que això és pluralitat? Vostès creuen que això és proporcionalitat? Vostès creuen que això és representativitat? Perquè això és el que succeeix a Catalunya.

I vostès creuen que no és legítim i que s'hagi d'invo-car, a Déu nostre senyor per part del conseller en cap i al perdó d'aquest, propostes com les que fan diferents grups d'aquesta cambra? Ja sabem que va durar una temporada que repartien carnets de catalanitat; ara és l'esperança divina, el perdó; qui sap el que serà en el

futur. Se'ls ha dit en aquesta tribuna, i nosaltres ho reiterem: vostès encara hi estan a temps.

Hem fet una transacció, quatre grups d'aquesta cambra, pel que és el sistema de l'elecció dels consellers comarcals. Vostès deien: «N'hi ha uns que només parlen de la proporcionalitat; són els metropolitans. Nosaltres ens estimem el territori, nosaltres volem els petits municipis.» Bé, se'ls ha acabat el discurs; ja hem inclòs, ja hem incorporat, dins d'aquesta transacció, el factor que vostès reclamaven, que és el factor de correcció del nombre de regidors.

No sabem si els sembla bé o no els sembla bé, en tot cas vostès poden fer, a l'empara d'aquest Reglament, diferents tècniques perquè no tiri endavant aquesta transacció, però estaran obrint el meló—estaran obrint el meló—, en aquest final de legislatura, que qualsevol grup d'aquesta cambra, davant de qualsevol transacció amb qualsevol grup polític faci exactament el mateix. I en tot cas haurien de respectar, i així els ho demanem, a la vegada que els demanem que es sumin a la mateixa transacció, el que és una majoria d'aquesta cambra que finalment es fica d'acord per a aquesta modificació, perquè qualsevol modificació és un avenç en el pluralisme de Catalunya, un avenç en el pluralisme dels consells comarcals.

Nosaltres insistim i oferim un cop més al Grup de Convergència i Unió que es sumi en aquest acord. Depèn de vostès. Els vam dir el juny de l'any 2002, quan vàrem debatre les diferents proposicions de llei perquè aquest fos un tema que finalment es pogués debatre en aquesta legislatura, que nosaltres no cercàvem un quatre a un, que volíem un cinc a zero. Vostès han continuat...—es veu que tenen algun assessor, vagin-se'l creient, així els va—, que han de fer el discurs del victimisme, el discurs del quatre contra un.

Vostès tenen al final l'última paraula en aquest tema, en aquest aspecte, perquè nosaltres creiem que, avui, el pas que farem és un pas que hem tingut de forçar des de diferents grups parlamentaris perquè això pogués ser una realitat. Vostès ens deien el mes de gener—el mes de desembre ja ho deien—: «A tres mesos de les eleccions, a quatre mesos de les eleccions, hem de fer el debat sobre els consells comarcals?»

Són vostès els qui han provocat, portant-ho al Consell Consultiu, que això ja es faci en el moment, aquest debat, que s'han convocat les eleccions municipals. Els únics responsables són vostès, no som la resta de grups, són vostès, perquè aquest debat feia alguns mesos, ja, que el podíem haver encetat, que el podíem haver tancat i que podíem haver donat compliment a allò que vostès van signar i que solament hi va haver un grup, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que avui, consegüentment, presenta també una esmena a la totalitat, que no va signar aquell acord dels compromisos i del calendari que havíem de portar en aquest Ple per a aquesta reforma.

Desitgem—i acabo, senyor president—que la modificació sobre l'organització comarcal de Catalunya, en tot el seu conjunt, en els diferents aspectes, sigui una millora per a tot el món local, i vull insistir un cop més que qualsevol modificació és un avenç en un pluralis-

me, en un pluralisme que des de l'any 1987 vam reclamar en les llavors ponències conjuntes que vostès, Convergència i Unió, amb majoria absoluta, la van liquidar en un mateix dia, portant els seus textos, i, consegüentment amb el que dèiem l'any 1987, avui ho tornem a reiterar, i esperem que vostès facin el gest de sumar-s'hi, no es quedin sols i no facin un mal favor al món local.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com que el debat d'avui ha aixecat una certa expectació, potser és bo, senyor president, que mirem endarrere, no fos cas que en la passió, en l'emoció del moment, oblidéssim d'on venim i el que representem.

El comarcalisme ha estat, al llarg de la nostra història, un dels trets definidors del moviment catalanista. La idea que quan Catalunya assolís alguna forma d'autogovern caldria establir una organització territorial de base comarcal fou una de les constants del moviment catalanista durant tota la segona meitat del XIX i durant el primer terç del segle XX. No és, doncs, d'estranyar que amb l'adveniment de la Segona República un dels primers compromisos del Govern del president Macià fos impulsar una nova organització territorial, aquella organització territorial en trenta-vuit comarques i nou vegueries; una proposta que no s'adoptà fins després de l'esclat revolucionari del 19 de juliol i que tingué una curta però força generalitzada vigència durant el període bèl·lic i que fou abrogada—no és veritat?—, juntament amb l'Estatut, al final de la guerra.

L'origen democràtic d'aquesta proposta, la personalitat dels qui la formularen, la seva supressió per part del Govern de Burgos, li van donar un gran prestigi en els mitjans, en els cercles antifranquistes. És aquest prestigi el que explica la rara unanimitat per la qual no fou qüestionada per més de quatre dècades. Enric Lluch ho explicava l'any 1976 en el Congrés de Cultura Catalana: «D'ençà 1939 ocorre un fet importantíssim: la defensa unànime de la divisió territorial, un patrimoni col·lectiu que Catalunya havia esmerçat més de cent anys a construir. Tothom ha coincidit»—tothom durant aquest període, del 39 al 75—«a defensar aquest patrimoni, a utilitzar aquesta divisió, a no fabular-ne d'altres, cosa prou fàcil; fins i tot, fins que no hi haguessin uns organismes que representessin realment la voluntat del poble.»

Dissortadament, senyores i senyors diputats, quan aquests organismes retornaren, la qüestió no fou encarada amb la mateixa grandesa d'esperit, amb el mateix sentit del país. Es van perdre uns anys preciosos, entre l'any 77 i l'any 87, i, quan el Govern de Convergència i Unió, finalment, va decidir afrontar la qüestió amb les lleis d'organització territorial, optà per fer-ho sense consens, basant-se més en criteris partidistes, que no

pas en la voluntat de crear un marc en què totes les forces polítiques poguessin trobar-se còmodes. De fet, la implantació mancada i partidista de l'organització comarcal és un dels retrets més notables que, quan vingui el dia de fer balanç de la seva gestió, haurà de fer-se als successius governs de Convergència i Unió. Ni la tradició catalanista, ni la disciplina antifrancista, ni els esforços de tants estudiosos mereixien, de cap manera, un desenllaç com el que es va produir.

Les comarques s'instituíren amb una rigidesa organitzativa excessiva, sense un àmbit competencial clar, sense un sistema adequat de finançament. Això ja les inhabilitava, en bona part, per realitzar allò que hauria hagut de ser la seva funció bàsica: donar suport als ajuntaments. Però, per si això no fos prou, els consells van néixer amb un pecat original que n'ha posat greuement en qüestió la legitimitat: un sistema electoral que distorsiona gravíssimament la voluntat popular i que ha afavorit de manera grollera els partits del Govern.

Val a dir que, tot i això, alguns consells –i aquí ens acompanyen alguns dels seus presidents– han aconseguit obrir-se camí i prestar alguns serveis de manera efectiva, però en termes generals, senyores i senyors diputats, es pot afirmar, quinze anys després de la seva implantació, que les comarques segueixen sense tenir un paper prou clar en el mapa local català; dos, que són en massa casos element de conflictivitat institucional, una d'ús partidista, i que en ocasions han estat i són un instrument per al manteniment d'allò que Jaume Vicens Vives anomenava «l'expressió més acabada de l'experiència rural ibèrica», és a dir, el caciquisme. Sí, sí, no s'esverin: el caciquisme.

A inicis d'aquesta legislatura, semblà que podria posar-se remei a aquesta situació. Tots els grups de la cambra vàrem acordar un procediment de reforma de les lleis d'organització territorial. Vam dir: «Ho farem a través d'una comissió d'experts i amb una ponència conjunta.»

Què és el que recomanà la Comissió d'Experts, presidida per Miquel Roca i Junyent?, què és el que ha recomanat? Fer de la comarca: una, un ens més flexible; dos, un ens més representatiu; tres, un ens més municipalista. Nosaltres hi vam estar del tot d'acord: més flexible pel que fa a l'organització de competències, perquè no té cap sentit que tinguin les mateixes el Pallars Sobirà, amb sis mil habitants, que el Vallès Occidental, amb set-cents mil, posem per cas; més municipalista, perquè no pot ser –s'hi han referit els il·lustres senyors diputats que m'han precedit– que tots els municipis, petits i grans, no estiguin representats directament en els òrgans del consell; més representatiu, més democràtic, si ho volem, perquè no té cap justificació que el vot d'un ciutadà valgui divuit, trenta-quatre, cinquanta-una vegades més que el vot d'un altre, per posar-ne alguns exemples reals.

La Ponència conjunta va començar a treballar sobre aquests principis, i s'ha de dir que amb bon clima i bona entesa entre tots els seus components, però el Govern començà també a posar pals a les rodes. Haguérem, fins i tot, de presentar una interpellació per assegurar la continuïtat del procés, després de l'allau de crítiques i declaracions per part –la senyora Gispert

ho recordarà– de membres del Govern contra el contingut de l'Informe. I, quan finalment, després de tots els impediments, la Ponència conjunta arribà a formular la seva proposta, el Govern, disconforme amb la solució que es dona al tema electoral, entrà per un camí de filibusterisme parlamentari per tractar que la Llei no pogués votar-se o, si més no, no pogués aplicar-se a la composició dels consells comarcals que es formin després de les eleccions del 25 de maig.

El Govern ha entrat amb això en una espiral de resistència inusitada, propi d'una força política que es troba al final d'un llarg cicle i que cerca, sobretot, de preservar reduïdes de poder davant de la derrota que s'acosta. Han arribat, fins i tot, a demanar un informe al Consell Consultiu, que en un dictamen, per cert, solvent i rigorós, els ha dit que no tenien cap raó i que la Llei es podrà aplicar perfectament als consells que es formin després de les eleccions del 25 de maig; els ho ha dit així, literalment, contra allò que havien manifestat vostès. Han arribat a presentar, el dia abans de la votació de la Llei al Ple del Parlament, un manifest d'alcaldes que s'hi oposen, en una actuació d'una correcció institucional més que dubtosa, que cerca de provocar una confrontació institucional de conseqüències imprevisibles i, en tot cas, negatives; no es pot, senyors, no es pot contraposar institucions amb institucions. I ara diuen que fins i tot portaran la qüestió al Tribunal Constitucional; potser han oblidat el descrèdit que comportà als seus antecessors de la Lliga Catalanista portar al Tribunal de garanties constitucionals la Llei de contractes de conreu aprovada pel Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) Segueixin per aquest camí –segueixin per aquest camí.

I quin és, quin és el contingut d'aquesta reforma que tants temors concita? Doncs, és una modificació, d'allò més modesta, del règim comarcal; una reforma que no permetrà encara fer dels consells els òrgans de cooperació eficients i flexibles que els nostres ajuntaments necessiten. Això haurà de quedar per a la propera legislatura; i no es preocupin, que ho farem, juntament amb el conjunt de la reforma de les lleis d'organització territorial. Nosaltres vàrem indicar per on ens sembla que ha d'anar, i així vàrem presentar una proposició de llei completa; no com tots els altres grups, per cert, que es limitaren només al tema electoral, no: completa, amb tots els temes, amb un articulat sencer.

La reforma, però, és un primer pas, un pas important per donar resposta a allò que la Comissió d'Experts ens proposava: fer de la comarca un ens més flexible, més municipalista, més democràtic.

Més flexible, perquè? Perquè facilita la modificació de les demarcacions comarcals i la creació de noves comarques, a iniciativa, entre altres, dels mateixos municipis. És això tot el que cal? No. Hem de donar encara més passes. Nosaltres veiem la comarca, sobretot, com un òrgan de cooperació municipal, i, per tant, és molt important que els municipis puguin aplegar-se d'una manera tan flexible, tan lliure com sigui possible; però és un primer pas. Dos: s'agilitza l'estructura orgànica dels consells. Tres: es milloren els instruments de cooperació amb els municipis.

Ho torno a dir: és això tot el que cal? No, no és això tot el que cal, de cap manera. S'han de diversificar les competències, s'ha de millorar el finançament. No és, senyor Ribó, que no s'hagi volgut entrar en aquest tema: és que no ens hi han deixat entrar, no és veritat? És, però, un pas endavant.

Segon aspecte: la reforma fa de la comarca un ens més municipalista. Per què? Perquè assegura la presència de tots els municipis en els consells, a través dels consells d'alcaldes, un element importantíssim. Per què? Perquè, com han dit els diputats que m'han precedit, en aquest moment no tots els municipis tenen presència als consells.

S'ha dit que la reforma té per objectiu deixar fora dels consells els petits municipis. És curiós que ho digui precisament la força política que durant tant de temps els ha menystingut i els n'ha mantingut fora. (*Remor de veus.*) És exactament al contrari: la reforma, el que tracta és de donar-los a tots presència directa en els òrgans del consell. Quan diuen el contrari, diuen falsedat, i vostès ho saben.

Finalment, el tercer aspecte: la reforma tracta de fer dels consells comarcals uns òrgans més representatius. De quina manera? Aproximant el sistema d'elecció dels consellers a una major proporcionalitat, per respectar el principi bàsic d'una persona, un vot; un vot, un valor. S'ha fet molta remor sobre aquesta qüestió; massa, al meu entendre. I així hem acabat transmetent una imatge que allò que en interessa, l'única cosa que ens interessa a tots plegats no és fer una administració territorial més eficient, més transparent, més democràtica, sinó com repartir-nos parcelles de poder. És una imatge lamentable que ens ho embruta tot.

Val a dir, però, que entre els grups partidaris de la reforma hi ha hagut en tot moment una voluntat de diàleg i una oferta constant al Govern i al Grup que el representa per tal que aquesta qüestió pogués resoldre's per consens. I la darrera mostra és l'acord del dia de Sant Jordi, el qual combina un sistema de representació, acordat el 75% al valor dels vots dels ciutadans i un 25% al nombre de regidors obtinguts per cada força política a la comarca. És la transacció que hem lliurat, senyor president, a la Mesa de la cambra i a què cridem, encara una vegada, al Grup de Convergència i Unió a sumar-se.

Acabo, senyor president. Aquesta legislatura oferia una oportunitat magnífica per tal de reformar les regles del joc de la nostra escena política. Per la forma, pels resultats electorals, pel fet de ser, fins a cert punt, una legislatura de transició, oferia una oportunitat excel·lent per reformar temes com l'audiovisual, l'Estatut, l'organització territorial. Degut, en bona part, als impediments que hi ha posat el Govern, les modificacions necessàries no han pogut acabar de prosperar. Però si avui, senyores i senyors diputats, la cambra aprova aquesta Proposició de llei, amb algun dels sistemes que hem proposat per tal de dotar també les comarques d'un sistema més proporcional, de representació més proporcional, ho repeteixo, si avui la cambra aprova aquesta Proposició de llei, en el tema de l'organització territorial la legislatura no haurà passat en va i hauré

començat a canviar la nostra Administració per tal de fer-la més eficient, més propera i més representativa.

Res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, no repetiré els arguments, millor dit, les intervencions que s'han referit a tots els aspectes de la Proposició de llei que avui estem debatent, donat que ja han estat àmpliament especificats, però sí que m'interessa i vull, en primer lloc, remarcar que no és cert que Convergència i Unió no hagi posat sobre la taula mai cap proposta. Quan ens vam reunir la Ponència per primera vegada va ser a proposta de Convergència i Unió, el següent plantejament: no podem modificar només la fórmula electoral, donat que l'informe Roca, tan citat, també ens diu que hi ha algunes disfuncions en el funcionament dels consells comarcals que s'haurien de corregir. Per tant, Convergència i Unió va proposar, en primer lloc, perquè ens interessa, no a vostès, el funcionament, el bon funcionament, dels consells comarcals, tractar els aspectes que no eren purament de propietat d'escons, que no eren pròpiament la fórmula electoral.

Els haig de dir, senyores i senyors diputats, que aquesta proposta de Convergència i Unió va costar molt d'introduir perquè els quatre grups de la cambra només tenien interès que es tractés només la fórmula electoral. Tant és així, que amb motiu de la vaga general, o no sé quina situació, el Partit Popular va portar la seva iniciativa de modificació de la fórmula electoral al Ple i de seguida s'hi van afegir tots, els quatre contra u, perquè aquesta Proposició només tractava el tema electoral, no els importava absolutament gens ni el funcionament dels consells comarcals ni les observacions que l'informe Roca proposava. Per tant, hi ha hagut una proposta molt contundent de Convergència i Unió des del primer dia a la Ponència, que, «a tranques i barranques», deixin-me aquesta expressió, van acceptar per posar-nos a negociar. Després em referiré a la fórmula electoral, que tampoc és cert que no hi hagi hagut cap proposta ni cap acostament, hi és encara, i, després, al final, la proposaré una altra vegada més –no és una de nova–, una altra vegada més.

Després de fer aquesta introducció, voldria parlar de la comarca, voldria fer l'enquadrament jurídic de la comarca a la llum del que diu el Consell Consultiu, el Dictamen del Consell Consultiu, perquè algú que l'ha citat, que no sé si l'han llegit, només n'han agafat els apartats que els interessa per defensar la seva posició.

La comarca diu el Consell Consultiu que és un ens necessari, és potestatiu, l'hem de fer perquè ho diu la Constitució, però, sobretot, ho diu l'article cinquè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Això ho diu el Dictamen del Consell Consultiu, el d'ara, que és el número 239, i ho deia també el Dictamen 133 en ocasió

de l'aprovació de la Llei d'organització comarcal de 1987. Ja es va portar a dictamen del Consell Consultiu, i va dir: «Les comarques són necessàries, i són necessàries i obligatòries a tot el territori de Catalunya», perquè en la discussió de la Ponència moltes vegades he sentit i he tingut la impressió, més que sentit he tingut la impressió, que les voldrien, alguns, fer desaparèixer o, sobretot, menystenir.

També un altre argument jurídic és, que d'aquest se n'han oblidat tots i cadascun, la Llei de bases de règim local, que és estatal, que en el seu article 42.3 els llegiré el que diu: «Les lleis de les comunitats autònomes determinaran l'àmbit territorial de les comarques, la composició i el funcionament dels seus òrgans de govern» –atenció– «que seran representatius dels ajuntaments que agrupen.» Tothom se n'ha oblidat, d'això –tothom se n'ha oblidat–, però la Llei de bases diu exactament això: que els òrgans de govern seran representatius dels ajuntaments que agrupen, no dels electors, dels ajuntaments que agrupen. Això ho diu la Llei de bases de règim local, que també és important tenir-ho...

Després hi ha els aspectes electorals, i també la Constitució diu que la fórmula electoral és disponible per les comunitats autònomes. Per tant, el Parlament de Catalunya pot regular els aspectes electorals del conformació i de composició dels consells comarcals. Per què? Doncs perquè la comarca ha de formar part del que és l'organització bàsica de l'Estat. Es pot fer amb la Llei de règim electoral, però no contempla res, la Llei orgànica de règim electoral, perquè es refereix a les institucions que són d'àmbit estatal i que són bàsiques per a l'Estat.

I el Consell Consultiu, què és el que ha dit per unanimitat, a més de dir que és un ens necessari? Diu que la fórmula electoral vigent s'ajusta plenament a la Constitució i a l'Estatut. Ho deia el Consell Consultiu el 87 i ho diu ara, i per unanimitat –per unanimitat– de tots els membres que formen part del Consell Consultiu. I diu més, que no és de cap manera contrària al principi de proporcionalitat. És que aquí estan parlant com si la fórmula que és vigent avui no fos fórmula de proporcionalitat. Ho és, perquè ho diu, també, el Consell Consultiu, i també ho diu l'informe Roca.

En tot cas, el que estem veient, senyores i senyors diputats, és que aquest és un tema controvertit –és un tema controvertit. També diu, el Dictamen del Consell Consultiu, que les fórmules electorals que vostès proposen tampoc són contràries al principi de proporcionalitat, però ens hem de posar d'acord que totes, les seves i la vigent, no són contràries al principi de proporcionalitat. I diu més, que no hi ha una sola fórmula vàlida, sinó diverses, i això ho diu el Consell Consultiu, no ho estic dient jo, estic llegint, la pàgina 46, per si ho volen consultar, i que diu que el principi de proporcionalitat es pot concretar en una gran varietat de fórmules electorals. Això ho dic per vostè, senyor Fabregat, perquè a Canàries posen el límit del 20%, eh?, i resulta que és constitucional i amb sentència del Tribunal Constitucional.

Els llegiré aquest informe, que el citen parcialment, què és el que diu, perquè deia fa un moment que és un

tema controvertit. Mirin el que diu el Dictamen aprovat per majoria, diu: «Es tracta d'una qüestió complexa, dificultada per la inexistència de normes clares i genèriques de dret intertemporal en el nostre ordenament, i en la qual, com ja s'ha vist, tampoc no disposem de jurisprudència constitucional que sigui aplicable de manera indubtable». Però és que, a més, diu més coses, diu: «I una última consideració» –abans de tancar definitivament l'informe–, diu, «una última consideració» –es refereix a qüestions tan delicades com les que hem examinat–, i diu «no hi ha cap disposició expressa de dret transitori», amb la qual cosa el que està fent és que diu al Parlament que «si finalment l'aproven, hauran de posar una sèrie de cauteles en transitòries i en finals i en l'entrada en vigor, perquè, si no, seria, evidentment, inconstitucional.» Tot això, diu el Dictamen aprovat per majoria –per majoria– en el Consell Consultiu.

I, senyories, i això, senyores i senyors diputats, això sí que ho afegiríem, ho afegiria jo, i crec que és compartit amb totes les senyores i senyors diputats: totes les normes sabem que s'han d'interpretar d'acord amb la Constitució, i no això, sinó que la Constitució té una funció integradora de totes aquestes normes quan aquestes són insuficients. Això ho diuen també sentències del Tribunal Constitucional. Aquesta funció integradora de la Constitució porta implícita qualsevol prohibició de qualsevol construcció interpretativa d'aquesta. Amb això no estic rectificat el Dictamen del Consell Consultiu, però sí que estic dient, com deia el mateix Consell, que és un tema controvertit i que hi caben diferents interpretacions. Per tant, el Dictamen del Consell Consultiu està molt ben fet, però el mateix Dictamen reconeix que és un tema molt controvertit i que, per tant, hem d'anar amb molt de compte, sobretot amb l'entrada en vigor per no violar drets i llibertats fonamentals.

Senyores i senyors diputats, la Llei del 87 estableix un model d'equilibri territorial que ha funcionat molt bé. Avui han entrat al Parlament sis-centes signatures que recolzen aquest model territorial. És que estan equivocats tots? És que estan equivocats? Convergència i Unió ha presentat en aquestes eleccions locals deu mil i escaig candidats, és la força majoritària local de Catalunya, territorial. Vostès creuen que és consens aprovar una reforma sense comptar amb la força política territorial més important de Catalunya? Això és consens? No, això és més unilateral que el que diuen vostès que ho és, que és la Llei del 87.

Convergència i Unió aposta i creu en un model de distribució polític, de distribució de poder polític territorialment. La reforma que vostès proposen, la dels quatre contra u, és una amenaça a l'equilibri territorial de Catalunya...

(Forta remor de veus.)

El president

Senyors diputats... Senyors diputats, prego silenci.

La Sra. Cuenca i Valero

És una amenaça a l'equilibri territorial de Catalunya i a la representació i influència política dels petits i mitjans municipis, sobretot.

I això s'ha fet mitjançant un pacte ben curiós, per no dir-ho d'una altra manera, entre socialistes i populars, amb l'aquiescència d'Esquerra Republicana (*forta remor de veus*), que els ha acomboiat amb entusiasme –amb entusiasme– durant totes les reunions de la Ponència.

I jo llegiria unes manifestacions, que aquestes corresponen tant al Partit Popular com al Partit Socialista. Algun de vostès deia: «Resulta ridícul que un regidor d'un poble de dos-cents habitants valgui el mateix que un regidor de l'Ajuntament de Barcelona, per exemple, que costa més de deu mil vots.» Això és el que pensen realment vostès, i per això s'han posat d'acord el PP i el Partit Socialista. (*Forta remor de veus. Cops de puny a les taules.*) I en tot aquest temps –en tot aquest temps– s'està intentant deslegitimar els consells comarcals. Diuen que no són representatius, diuen que han fracassat, el senyor Ganyet ho deia, que han fracassat, no sé si és perquè ell no és el president del Consell de l'Alt Urgell o per què (*forta remor de veus*), i el senyor Nello –el senyor Nello–, en l'anterior intervenció, el mes de juny, i també en la d'avui, ha fet unes acusacions en què diu: «És que són "caciquils", vostès.»

(*Forta remor de veus.*)

Escolti, miri, jo no volia entrar –no volia entrar– en una discussió d'aquesta mena, però li diria que vostès també es deuen trobar bé en el caciquisme a la Diputació de Barcelona. (*Forta remor de veus. Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) I el senyor Nello –el senyor Nello–, que és una persona que llegeix i es preocupa, vostè sap que dels llibres que ha llegit el caciquisme no és això de què acusa Convergència.

(*Remor de veus.*)

Després..., i passaré ja a contestar alguna de les opinions dels diferents grups parlamentaris. Segueixo amb el senyor Nello, diu: «És que el que s'està propiciant és enfrontar institucions.» Senyor Nello, com pot dir això vostè? Si quan la Generalitat de Catalunya, institucionalment, va celebrar el quinzenè aniversari de l'elecció dels consells comarcals van boicotejar l'acte, no hi va assistir ni un representant dels quatre grups de la cambra. (*Forta remor de veus.*) Això no és enfrontament institucional? Li diria: «Això, segurament, és una escassa cultura democràtica, és això.» (*Forta remor de veus.*) D'acord? Per altra banda, deia: «És que hem posat l'informe, hem fet un acord i l'hem proposat el dia...», l'acord del dia de Sant Jordi, perquè no sé per què en diuen del «dia de Sant Jordi». Jo li segueixo dient els quatre contra u, perquè en aquesta reunió no hi va ser convidat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per tant, el grup no és de Sant Jordi, sinó dels quatre contra u.

(*Remor de veus.*)

Comparteixo amb el senyor Ribó un aspecte, que és..., comparteixo alguns altres aspectes amb tots –això ja ho saben, no?–, que és que hauríem pogut

aprofitar molt més –molt més– aquesta reforma per introduir altres aspectes de millor funcionament dels consells comarcals, que Déu n'hi do. La reforma jo crec que és important, senyor Ribó, però han perdut una oportunitat perquè –ja deia al començament– que va haver una gran resistència a tractar temes –vostè ho sap perfectament com tots–, a tractar altres temes que no fossin pròpiament els temes electorals.

I, en canvi, no estaria d'acord a dir que no hi ha hagut mai –mai– cap proposta de Convergència, perquè n'hi ha hagut per millorar el funcionament, pels consells d'alcaldes, per molts altres aspectes, i, per tant, jo crec que això no és exactament així.

Esquerra Republicana, no li repetiré el mateix que he dit als altres, perquè també són respostes per ells. I diu: «És que nosaltres hem volgut modificar més coses», diu, «però no hem fet cap proposta», llavors li traeix el subconscient, perquè les han fet, el que no han fet és electoral escrita, però les altres les han fet, per tant, això li traeix el subconscient, que vol parlar de més temes, però en realitat només li interessa un.

Miri, vostè ens deia, diu: «Vostès són els hereus», això suposo que..., «els hereus del catalanisme més ranci i conservador.» Li recordo que la llei vigent, sobre la llei vigent i sobre aquesta fórmula per la qual vostè ens acusa de catalanisme i de rancis, té els drets d'autor el senyor Heribert Barrera. Els drets d'autor són del senyor Heribert Barrera i no crec –no crec– que hagi negat mai que vostès són la continuïtat d'aquella Esquerra Republicana de fa uns quants anys.

Per tant, millor que mesuri les paraules, així com li recordaré el que vostè va dir en el debat de fa un any, encara no, del Parlament, parlant també dels consells comarcals, que deia que Convergència i Unió té el servei segrestat i mediatitzat pel Partit Popular. I vostès, no ho tenen, que estan votant el mateix, eh?

(*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, hauria d'anar acabant.

La Sra. Cuenca i Valero

Sí, vaig acabant, senyor president. Moltes gràcies.

El Grup Popular –el Grup Popular– els diria que, clar, vostès parlen del que els interessa, però sempre han rebutjat sistemàticament el finançament dels consells comarcals, igual que el Partit Socialista quan governava. I com que creuen en les diputacions i no en els consells comarcals, doncs, fan un cert retorçament dels seus arguments, dient que no hi ha pluralisme. Però això d'on surt, senyor Fabregat, que no hi ha pluralisme en els consells comarcals? Si vostès no tenen més representants és perquè no tenen vots, compren?, però no perquè no hi hagi pluralisme. Els vots i els regidors fan que hi hagi pluralisme als consells comarcals.

Després, vostè deia –així molt ràpidament, perquè se m'acaba el temps–, diu que és una millora... (*Remor de veus.*) De vegades, quan es diu que s'acaba de seguida, es triga més, o sigui que... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats... Permeti'm, senyora diputada, aquesta...

La Sra. Cuenca i Valero

Dir que...

El president

Perdó un segon. Aquesta intervenció és de quinze minuts de cada grup, però tots els grups es van posar d'acord que s'administrés amb una certa tolerància, és per això que en aquests moments portem quasi tres minuts de més, però sí que prego a la senyora diputada que ara acabi al més aviat possible.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Diu que amb aquesta fórmula electoral que proposa millorarà tot el món local. Miri, jo hi poso un gran interrogant perquè amb això li asseguro que no; que no, que millora amb les altres reformes que hem fet de la Llei del consell d'alcaldes i d'altres aspectes, però segur que amb això no.

I ja per acabar, senyores i senyors diputats, els he de dir que els consells comarcals no són petits parlaments de Catalunya i que el que prima és una elecció de segon grau en el qual..., i que tenen, precisament..., perquè tenen altres funcions, que són les de col·laboració, assessorament i coordinació dels diferents ajuntaments i de gran ajuda als municipis petits i als mitjans, sobretot, que no són representants directes dels electors, sinó sobretot, i com deia la Llei de bases, dels ajuntaments que els componen. Per això es va establir aquella fórmula equilibrada de dos terços de regidors i un terç de vots, que també de l'informe Roca es desprèn, en tot cas, que s'hauria de corregir amb més equilibri, però no de la manera que vostès proposen.

Ara en aquest moment hi ha sobre la taula diferents propostes per nous estatuts d'autonomia de Catalunya en els quals hi ha, una de les propostes diu que els diputats del Parlament de Catalunya poden ser d'elecció comarcal; hi ha també una possibilitat d'una llei electoral catalana. «Finalment», diran vostès –ja ho dic jo–, «finalment, una llei electoral catalana.»

Vostès creuen que tot això no ha de tenir repercussió en la composició dels consells comarcals? Segur que sí. Per tant, avui, si s'aprova la fórmula que vostès diuen, estarem aprovant una reforma transitòria, transitòria completament. Jo crec que no cal marejar els consells comarcals i el que sí estaran fent vostès és introduir una inestabilitat que ara no és present en els consells comarcals.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca i Valero

Finalment...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cuenca i Valero

Finalment, per això ho fan perquè a vostès els interessin els escons i no el funcionament dels consells comarcals.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Cuenca i Valero

Un moment, perquè he d'anunciar el vot.

El president

Té mig minut per anunciar el vot i se li acabarà el temps immediatament.

La Sra. Cuenca i Valero

Finalment no votarem cap fórmula que trenqui el nostre model territorial, el model de distribució de poder polític en tot el territori de Catalunya i que faciliti la presència, participació i influència dels petits municipis. Som a temps, encara, de poder aprovar una fórmula més equilibrada, una fórmula de correcció de la vigent, que equilibri més el vot i els regidors, però no la que vostès proposen. Aquí votarem en contra, si és així.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

Gràcies, senyor president, per la seva benevolència.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Demana la paraula, el senyor Ribó? Senyor Oliveras, després. Té la paraula per un minut, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Jo anunciava que hi hauria espectacle. N'hi ha hagut i encara pot continuar, però hem fallat tots els grups i ha fallat la majoria parlamentària. És una oportunitat perduda, senyora Cuenca, segur. Per exemple, no hem tingut temps –es dirà– amb tres anys d'entrar en les vegueries i d'entrar en un tema, que està pendent a Catalunya, que és descentralitzar la Generalitat. I no en diguin, d'això, quatre contra un. Miri, Baudelaire, a *Les fleurs du mal*, contraposa la realitat i la idealitat com un acte de transgressió. Vostès, tot el que sigui atemptar el seu model territorial, s'ho prenen com una transgressió, però en aquest cas sense generar les energies que genera una obra poètica com aquella.

Jo no diré com el senyor Artur Mas que no té perdó de Déu que fem això, perquè cada vegada que em fico amb Déu en aquest Parlament amb raó algú des de més amunt em corregeix, però sí que li diria que encara són a temps, i som a temps dins de l'espectacle, de transaccionar. I transaccionar és una qüestió parlamentària

molt sana; això, sí, sense aferrar-se ningú al seu model territorial. Fem el model territorial del país.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Oliveras, té la paraula per un minut.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Recordar-li, a la senyora Cuenca, que el nostre Grup Parlamentari ha fet un munt d'esmenes, no només referides al sistema electoral, i aportacions que estan recollides en la reforma. Jo crec que s'equivoquen insistint amb aquesta espècie de patologia del complot universal, del quatre contra un. Per tant, els recomano que deixin de banda aquestes estratègies aquests ideòlegs que tenen, que juguen a la manipulació de les enquestes, i amb aquesta estratègia del quatre contra un als consells comarcals; només els porten a una situació d'una sensació de descomposició d'un govern. Tinguin seny i juguin al consens, que és el que hem ofert els diferents grups parlamentaris.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Fabregat i Vidal demana per parlar.*) Sí? (*Veus de fons.*) Té la paraula, senyor Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president, amb molta brevetat. Senyora Maria Eugènia Cuenca, vostè amb les seves últimes paraules ha dit que hi havia una fórmula. Quina és, senyora Cuenca? Digui'ns-la.

El president

Moltes gràcies. Hi ha alguna paraula, més, demanada? No? (*La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.*) La senyora Cuenca demana la paraula? (*Veus de fons.*) Té un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Donar les gràcies a tots els grups parlamentaris que han intervingut i també als tres que ho han fet ara, en darrer terme.

Senyor Ribó, jo ja ho he dit, des de la tribuna, estaríem d'acord amb una transaccional que equilibri –que equilibri– el vot entre els regidors i el vot directament dels electors.

Senyor Oliveras, jo vaig dient «de quatre contra un», i, a més, continuo dient que no entenc com vostès, que van recolzar la fórmula el 87 i que tenen la seva pròpia fórmula, han signat una fórmula que allunya més dels seus plantejaments, més de l'equilibri territorial de Catalunya i més de la distribució del poder polític i per Catalunya.

Al PP, doncs, que hi ha una fórmula que podríem oferir, que ja ho hem dit altres vegades durant la tramitació de la penòncia, que és en el sentit de l'equilibri,

que seria: 50% de vots i 50% dels regidors de cada formació a la comarca.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies.

Truquem a votació, si us plau.

(*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*)

Perdó?

(*Veus de fons.*)

Per una qüestió d'ordre té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Per una qüestió d'ordre, senyor president, quant a la tramitació de l'esmena transaccional que ens ha estat anunciada per part de quatre grups parlamentaris.

En aquesta esmena transaccional, tal com s'ha dit a la tribuna, no hi ha participat el Grup de Convergència i Unió. Tan sols a darrera hora, avui, cinc minuts abans de començar la sessió plenària, se'ns ha ensenyat un document signat per quatre grups en què se'ns convidava a sumar-nos-hi. En la mesura en què aquest plantejament –aquest plantejament– sí que havia estat anunciat amb anterioritat, però a les reunions que s'han fet, que han donat peu a aquest acord, no ha estat convocat el Grup de Convergència i Unió, ni l'altre dia, com es deia, el dia 23 d'abril, ni avui aquest matí, a les 9 del matí, que s'ha signat aquest document. En aquest sentit, en la mesura en què aquest plantejament –com acaba de dir la senyora Maria Eugènia Cuenca– s'allunya més encara del model d'equilibri territorial que el nostre Grup Parlamentari ha defensat sempre i continuarà defensant, model d'equilibri territorial que no vol dir simplement una frase, sinó que implica distribució del poder polític de les administracions públiques de Catalunya, i, evidentment, dels ajuntaments petits, que si no tenen accés a l'òrgan comarcal no tenen accés ni garantitzen aquest equilibri territorial.

(*Remor de veus.*)

El president

Prego silenci, si us plau.

El Sr. Camp i Batalla

En la mesura que, per tant, aquesta transaccional no hi hem pogut participar i s'allunya més encara dels plantejaments que estan en aquests moments situats en el debat, el nostre Grup Parlamentari, fent ús de l'article 103.2 del Reglament, s'oposaria a la seva tramitació, i, per tant, ho comunicariem a la Presidència als efectes que ho tingui present en el moment de l'ordenació de les votacions.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Nello i Colom demana per parlar.*) Senyor Nello, té la paraula per un minut.

El Sr. Nello i Colom

Senyor president, lamento de veure que el Grup de la majoria persevera en el seu paper de no voler dialogar, de no voler-se sumar. Jo, personalment, vaig trucar a la representant del seu Grup, en els treballs de la ponència, per oferir-li de sumar-se a aquest acord i de parlar-ne. Aquest matí, jo mateix he parlat amb vostè, senyor Camp, per oferir-los de sumar-s'hi.

L'equilibri territorial de Catalunya, senyor Camp, és garantir l'accés raonable de totes les persones a la renda i els serveis, no a la preservació de parcelles del poder. Res més.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Moltes gràcies. Em demanen la paraula la senyora Cuenca i el senyor Camp. La tindrà lògicament una persona i prou dels... Té la paraula, senyora Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president, molt breument. Senyor Nello, vostè em va proposar un contracte d'adhesió, no un pacte.

El president

Moltes gràcies. Si és per qüestió de procediment, té la paraula, senyor portaveu.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. En tant que s'ha anunciat per part del nostre Grup Parlamentari l'oposició a aquesta tramitació, sí que és cert, com hem dit abans, que quedava oberta la nostra disposició a un plantejament de coincidència amb altres grups parlamentaris. Vull que això quedi en aquest punt final, perquè no sigui dit posteriorment que no ha existit aquest oferiment.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Passem ara, per tant, a la fase de votacions. Primer hi haurà l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 4 vots a favor, 127 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les esmenes a l'articulat del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, excepte l'esmena 21.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 55 en contra i 73 abstencions.

Esquerra Republicana de Catalunya accepta l'esmena número 20, que la votarem en el bloc de consells comarcals, les ha retirades totes.

Per tant, passem ara a l'esmena número 33, del Grup de Convergència i Unió. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 55 vots a favor, 76 en contra i 1 abstenció.

A continuació, el bloc d'esmenes sobre la composició dels consells comarcals. Estant rebutjada la tramitació de l'esmena transaccional, començarem per l'esmena número 21, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes 23 i 24, del Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A conti... Sí, em demana la paraula?

El Sr. Nello i Colom

Per evitar que poguessin aprovar-se extrems que requerien de desenvolupament reglamentari posterior i que poguessin, doncs, dificultar l'entrada en vigor de la norma, el nostre Grup vol posar només a votació els apartats que en l'esmena figuren com a l'article 20.3 i 20.4, referits, doncs, a l'article 20.5 de la Llei, i retiraria tota la resta.

Res més, moltes gràcies.

El president

La 20.3 i la 20.4, que és la d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Nello i Colom

Els apartats que en la nostra esmena es refereixen als articles 20.3 i 20.4.

El president

Molt bé, queda clar per part de tots els portaveus? Doncs, sotmetem a votació això. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena número 20, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 77 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Iniciem ara les votacions subsegüents al dictamen del Consell Consultiu. Primer, les esmenes presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Popular, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 77 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

En aquest sentit, decau l'esmena subsegüent de Convergència i Unió.

Iniciem ara la votació de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu i una de tècnica, que prego que sigui llegida per la secretària primera de la Mesa.

La secretària primera

«Addició d'un paràgraf entre els actuals paràgrafs vuitè i novè. Pel que fa a la composició dels consells comarcals, la Llei 6/1987 donava primacia al nombre de regidors sobre el nombre de vots a l'hora de designar els representants que corresponien a cada partit, coalició, federació o agrupació. Amb aquesta Llei, els principis de proporcionalitat i de pluralisme polític s'incorporen més equilibradament al funcionament i la composició dels consells comarcals.

»Així mateix, per evitar interpretacions divergents, s'estableix que a l'hora de fer el còmput per al repartiment dels consellers comarcals, les juntes electorals només han de considerar els regidors escollits dels municipis que formen part del Consell Comarcal i no els membres de les entitats locals descentralitzades.»

El president

Moltes gràcies, senyora secretària. Per tant, ara posem a votació aquesta esmena tècnica, conjuntament amb totes les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu que ha sigut signades per tots els grups de la cambra.

Vol fer la separació de les dues. Doncs, farem ara, primer, la votació de l'esmena tècnica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 77 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

A continuació, les esmenes signades per tots els grups parlamentaris, pel que fa al dictamen del Consell Consultiu.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

A continuació, sotmetem a votació els articles no esmenats... Sí?, senyor diputat.

El Sr. Nello i Colom

Per demanar votació separada en la disposició derogatòria de l'apartat que diu la lletra e, de l'apartat primer, de l'article dissetè.

El president

Permeti'm un segon, la disposició derogatòria...

El Sr. Nello i Colom

Allà on diu «la lletra e, de l'apartat primer, de l'article dissetè».

El president

De l'article? Perdó...

El Sr. Nello i Colom

Dissetè.

El president

Dissetè. Molt bé, molt bé. D'acord. Sí.

Per tant, sotmetem a votació, ara, primer, la disposició derogatòria de l'article 17, l'apartat primer, lletra e.

Sí, puc tornar a repetir els termes d'aquesta votació? La disposició derogatòria de la lletra e, apartat primer, de l'article 17. (Pausa.)

Sotmetem a votació el que acabo d'anunciar.

Comença la votació.

Aquest apartat de la disposició derogatòria ha sigut aprovada per 71 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació, els articles no esmenats al preàmbul, al títol de la Proposició de llei i..., no, l'esmena tècnica, ja l'hem votada. Per tant, això.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

D'acord amb l'article 111.1 del Reglament, aquest dictamen ha de ser aprovat per majoria absoluta, amb una votació final sobre el conjunt del text, que és la que proposo.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 73 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció i, per tant, ha obtingut la majoria absoluta. Queda, per tant, aprovada la Proposició de llei de la tercera modificació de la Llei 6/1987, de 4 d'abril, sobre l'organització comarcal de Catalunya. (Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Prego a les senyores i als senyors diputats un moment d'atenció perquè al proper punt, el número 2, no hi haurà intervencions i passarem immediatament a la seva votació.

Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 202-00192/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de creació del Col·legi Professional de l'Audiovisual de Catalunya. Tots els grups han acordat no fer intervencions i reservar-ho per al moment en què aquesta Llei es presenti i, per tant, la sotmeto immediatament ara a votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern (tram. 261-00001/06)

El tercer punt és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Investigació sobre Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. (*Remors de veus.*)

Prego a les senyores i senyors diputats que es queden a l'hemicicle que ho facin en silenci i que ens permetin començar aquest punt de l'ordre del dia.

Senyor Ribó, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Aquest tema també, Déu n'hi doret el marro que portava fa unes setmanes, però ja ve molt desactivat a la cambra, perquè hi ha hagut una votació ben curiosa, en la modesta opinió d'aquest diputat, per part del Grup del Partit Socialista de Catalunya - Ciutadans pel Canvi sobre la Comissió que esperàvem que de forma molt eficient hagués presidit el senyor Martí Carnicer. (*Remor de veus.*)

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

Ha estat una mort de part, que se'n diu, o sigui, s'ha creat la Comissió i la volen, molt millor dit, ara ratificarem la seva mort. Jo ja vaig dir en el seu dia que no considerava que aquest fos el tema més important que hi havia al programa polític català, i lamento molt que el Govern en aquests moments, una vegada més, estigui absent de qualsevol opinió sobre aquest tema que l'afecta directíssimament, perquè s'investigava l'actuació del Govern, però és un tema important i no es mereix que el despatxem com l'anem a despatxar.

Tindran molts arguments, vostès, i per això han fet les conclusions, les escoltarem amb molta atenció, però els garanteixo que mai havia sentit tanta ironia ni tanta broma per part de la ciutadania que se t'aproxima sobre un punt parlamentari –que n'hi han– com sobre aquesta qüestió! Diu, una vegada que anem a investigar, tanqueu la barraca abans de fer cap mena d'investigació!

També sóc conscient que aquest tema es va obrir pas mercès –i ho dic molt «carinyosament»– a la *vendetta* del Grup del Partit Popular respecte al Grup de la majoria dient: doncs ara veureu! La prova més senzilla és que estan dormint el son dels justos moltes altres comissions d'investigació, que si no prosperen és perquè sistemàticament, a la Junta de Portaveus, el Grup Popular s'hi oposa. Sempre té l'escapatòria legítima de dir: «No, ja hi ha la Sindicatura de Comptes que investiga.» Bé, no em facin parlar d'aquesta escapatòria, perquè entraria en un altre debat i que, si més no, no hauria de substituir l'activitat investigadora d'aquest Parlament.

Així i tot, fos per *vendetta* o no, i el senyor Sirera –que me'l crec– diu categòricament que no, i amb aquesta

convicció que parla ell, després quan parla dels ajuntaments més gran de Catalunya, és i s'ha obert, es va obrir...Es va obrir, miri, es va obrir i feia anys i panys que no s'obria una comissió d'investigació en aquesta casa! L'obrim i la tanquem, i donem el tema per investigat. Home!, miri, el senyor Madí, quan va comparèixer a la Comissió, va dir que ell es responsabilitzava de sis estudis. I dels altres? No val la pena preguntar qui se'n responsabilitza? O és una pregunta innòcua i absurda, no? El senyor Madí va dir que ell no sabia res sobre el finançament dels estudis. No val la pena investigar sobre el divorci que hi ha entre els pressupostos dels estudis i el que es va arribar a pagar?

El senyor Madí no va entrar en el tema d'un conjunt d'estudis que no coneixem, que s'han fet i no els coneixem. Algú ens podria donar llum sobre això! Torno a dir-ho: és un tema petit, no és el tema més important; però, ja que ens posem a investigar, ja que, *rara avis*, en aquesta casa fem una comissió d'investigació, hi podem entrar, no?

El senyor Madí no va dir res, ni va assumir cap responsabilitat, sobre qui, dit suaument, pentinava o maquillava els estudis. Algú deu ser el responsable. Ja sé que és o la fotocopiadora o la calculadora dels percentatges... Bé. Doncs, tenen una calculadora i una fotocopiadora molt curiosa perquè retoca en una determinada direcció, no?, i, de vegades, fins i tot, inventa de bell nou, com és el meu cas o el del senyor Carod-Rovira o del mateix senyor Pujol o d'altres que, sense preguntar, donaven les valoracions. O sigui, podríem continuar amb un rosari de temes sobre els quals no hi ha resposta i diem: «Ja no cal investigar.»

Aquest Parlament va molt mancat de recursos d'investigació. I ja sé també que s'utilitza, per part especialment de la majoria actual, l'argument que les comissions d'investigació no serveixen per res. Home, fem-hi tots els canvis tècnics que calgui, a les comissions d'investigació, i crec que en calen molts, i caldria actualitzar el que és una comissió d'investigació. Donem-los tota l'agilitat que calgui, les garanties de responsabilitat, de projecció; tot això, com qui més, endavant...; però, políticament, a qualsevol democràcia madura, les comissions d'investigació són instruments molt importants. Això no t'ho pot rebatre ni l'estudiant més avantatjat de curs de doctorat sobre la responsabilitat parlamentària del control d'investigació, ni cap dels tractadistes!

O sigui, no confonguem que no s'hagi volgut donar o que no hem sabut donar ritme, agilitat, mecanismes, transparències, etcètera, a les comissions d'investigació, responsabilitat en el fet que no serveixen per a res..., si no es vol, com ara, no serveixen. La prova més flagrant que no serveixen per a res és la votació que vindrà a continuació. I això és un mal precedent. És un mal precedent perquè vol dir que aquells que són el segon grup de la cambra han contribuït, i són els que ho votaran, a desprestigiar les comissions d'investigació.

Nosaltres no ho entenem. Som així d'ignorants i de limitats, no ho entenem; perdoni'ns, però no ho entenem. Els demanem perdó, de bell antuvi, però no ho entenem. I, o donen explicacions bastant més convin-

cents que les que han donat fins ara, que no entenem que es pugui aprovar un dictamen amb els seus vots, amb l'abstenció de la majoria i, potser, amb el vot en contra d'algú altre. No ho entenem. No sabem... (*Veus de fons.*) No, no..., deuen ser molt savis, vostès, o deuen ser molt avançats en els seus temps o..., però no entenem on anem a parar, a un lloc, segur: que una vegada més en el Parlament de Catalunya s'ha negat la possibilitat d'exercir... –no, no fem desproporcions, eh?–, d'exercir senzillament l'activitat investigadora que preveu el Reglament i que es fa en d'altres cambres.

És en aquest sentit que no els estranyarà que nosaltres tornem a anunciar que no participarem en les votacions. Senyora presidenta, no és una cosa que faci plaer, en democràcia val la pena, perquè costa, exercir els drets democràtics. En aquest cas, nosaltres farem un gest, perquè considerem que se'ns posa a votació quelcom que no s'hauria de votar, perquè hauríem de continuar treballant, i quan tinguem algun resultat del treball, votem el que calgui; però, ara com ara, aquesta no és la circumstància.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Té, ara, la paraula, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, s'ha parlat molt d'aquests últims dies, ara el senyor Ribó també ho feia, sobre si aquest afer de les enquestes preocupava o no preocupava el conjunt de la ciutadania.

Que consti que ningú amb dos dits de front no discuteix, a hores d'ara, que aquest sigui precisament un tema que preocupi la ciutadania en primer lloc, tampoc em fa l'efecte que el sistema d'elecció comarcal preocupa excessivament fora d'aquest Parlament. Fins i tot, podríem dir que és un d'aquells típic episodis que enrareixen el clima polític a la fi d'una dilatada etapa política, un episodi més propi d'un final de règim. Precisament és això el motiu pel qual, des de ja fa moltes setmanes, des d'Esquerra Republicana, vam insistir a parlar de la necessitat de passar pàgina en tot aquest afer.

El que passa és que no es pot passar pàgina de qualsevol manera, no es pot fer sense donar un mínim d'explicacions convincents. No se'ns pot demanar, des del Grup de la majoria o des de dos grups d'aquesta cambra, un acte de fe després d'assistir a un reiterat intent, des de fa anys, d'alterar les regles del joc democràtic amb diner públic, i, a més a més, fer-ho amb un evident, amb un claríssim afany partidista, i, a més a més, fer-ho admetent únicament la comissió d'alguns errors, d'algunes omissions, que, a hores d'ara, i potser per sempre, no sabrem exactament si tenen pare ni mare, són anònimes; afirmant l'existència de greus delictes, però en cap cas recorrent a la justícia ordinària; evitant la presència en aquest Parlament, en seu parlamentà-

ria, de les empreses implicades en tot aquest afer; impedint l'examen de la documentació necessària, les mateixes enquestes; presentant-se, els investigats, com a víctimes d'una campanya d'erosió, d'un assetjament moral i polític de la guerra d'Iraq, de l'enlluernador –ho cito literalment– «projecte polític d'Artur Mas», com va dir el senyor David Madí.

S'imaginem, vostès, per un moment un judici sense possibilitat d'escoltar els acusats, sense veure el cos del delictes, sense poder apreciar en cap moment les proves per poder judicar i fer-ho correctament? Com se'n diu d'això, col·loquialment, una farsa? Si parlem amb propietat, com se'n diria d'això, un judici sense les degudes garanties? Doncs, bé, això és el que hem tingut amb relació a aquesta Comissió d'Investigació.

I no es pot passar pàgina, sobretot, lesionant no només la credibilitat de les comissions d'investigació, com deia el senyor Ribó. Jo crec que una cosa que encara és més greu, lesionant de forma greu la credibilitat de les nostres institucions i d'aquest mateix Parlament, i de la seva capacitat de control. Perquè, com es deia abans, també, per una vegada en gairebé vuit anys que es constitueix una comissió d'investigació, doncs, bé, aquesta Comissió es va acabar en escassament vint-i-quatre hores, amb un pacte de silenci, amb una honorable *omertà* entre els *padrini* de la política catalana. I així ja es poden anar fent de tant en tant quan convé a algú elogis de la política, moralitzant la vida pública, insistint en la idea d'un quimèric oasi català, d'un parlament cortesà, de vellut, d'un parlament modèlic i d'una certa idea de la política catalana allunyada de l'estil groller d'altres àmbits.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Amb tot, no es pot reduir tot aquest episodi a un problema de formes, per molt que es vulgui relativitzar. No és que no sigui greu que hagin existit durant anys greus anomalies amb l'objecte de beneficiar, com he dit abans, amb diner públic els interessos electorals de Convergència i Unió i, especialment en els darrers anys, d'Artur Mas; que hi hagi hagut, fins i tot, per què no?, interessos espuris d'alguns grups mediàtics molt poderosos en joc.

Tanmateix, per damunt de tot, l'interès d'aquest capítol, que ara, malauradament, tanquem amb tanta celebritat i que, ho repeteixo, no és anecdòtic, és tant que ha esdevingut una espècie d'al·legoria, una espècie de paràbola de la qual, lògicament, en podem extreure algunes lliçons de cara al futur, no?

La primera, i per al nostre Grup Parlamentari, és treure'n bona nota de l'estil... –i ho dic amb el degut respecte, però avui s'ha tornat a posar de relleu amb relació al tema del sistema d'elecció comarcal–, l'estil entre quixotes i numantí amb què la majoria –i, particularment, el conseller en cap– ha administrat una crisi política que s'anava engrandint i que s'anava dilatant a mesura que s'entestaven a minimitzar els errors, a no donar explicacions, a no assumir oportunament responsabilitats polítiques de pes, a blindar els seus col·laboradors, especialment, fins i tot, després que el mateix president de la Generalitat hagués admès en aquesta cambra que hi havia algun responsable de for-

ma clarivalent, fins i tot, parlant d'algun «tonto» o d'algun inútil.

La segona de les lliçons. Tenim molt en compte, també, des d'Esquerra Republicana, l'actitud, diguem-ne, que farisaica, del primer grup de l'oposició, que en tot aquest afer n'ha tret el màxim rendiment, profit del desgast polític que això infringia durant setmanes al seu principal adversari, fins adonar-se de l'error de càlcul que suposava el fet que el Partit Popular hagués mantingut el seu desafiament creant aquesta Comissió d'Investigació, i, finalment, constatant que en ple procés o en ple període electoral o en plena campanya electoral municipal això podia començar, de fet, començava a incomodar alguns dels ajuntaments o algunes institucions que controla. I, per tant, ha donat carpeta, un cop de carpeta, i ha passat a una altra cosa.

Resultat, conseqüència de tot això: en vint-i-quatre hores s'ha posat fi a aquest farol, que, segurament, és molt propi de *trileros*, jo no hi entenc gaire, però el que no és propi i el que no és normal i el que és insòlit és en el context interplanetari parlamentari modern.

I, per tant, hem assistit a un intent consumat d'abordar amb celeritat extraordinària, en ple èxode de vacances de Setmana Santa, una comissió d'investigació amb un pretext que és de la consumada, però ja prevista, dimissió, en aquest cas, de David Madí, secretari general de Comunicació del Govern, qui, per cert, tot i presentar la seva dimissió es va mostrar a l'interior de la Comissió d'Investigació refractari en tot moment a assumir cap responsabilitat i es va presentar com a víctima del moment polític.

Per tant, una obra d'enginyeria parlamentària, planificada i executada amb mestratge per dues forces polítiques acostumades a tapar-se quan convé mútuament les vergonyes. I, com en tota allegoria o com en tota paràbola, evidentment, també hi ha una moralitat.

Hi ha una moralitat i, per tant, hi ha alguna conclusió que podem extreure de cara al futur. Primera, la Comissió d'Investigació és la demostració més palmària de com a l'hora de la veritat dos grups d'aquesta cambra, Convergència i Unió i Partit dels Socialistes, són els primers interessats que no s'obrin les finestres i que no s'aïregi el nostre sistema democràtic. Un sistema democràtic forjat, legítimament i democràticament, però, forjat per aquests dos partits que han dominat l'escena política de forma asfixiant durant més de dues dècades a Catalunya. Un sistema que té, com a conseqüència d'una mala transició política, moltes habitacions i té molts racons de mals endreços a la Generalitat, als ajuntaments grans, en algunes diputacions, i que els seus inquilins, com ara s'ha demostrat, es neguen a ventilar. (*Remor de veus.*)

I s'ha posat, si no la primera pedra o el pròleg d'un cada dia més probable pacte entre Convergència i Unió i PSC de cara al futur, com a mínim, sí que s'ha posat la primera pedra, almenys, d'un pacte de mútua protecció de cara, no al futur, sinó de cara al passat. Això, en definitiva, per a nosaltres és el certificat de defunció d'aquesta falsa bipolarització política, d'aquest bipartidisme de falsset, que recorda més l'època de la Restauració.

Amb tot, a partir d'avui, i ho diem modestament, és d'esperar que els dirigents, tant de Convergència i Unió com del PSC, no insisteixin, no s'entestin més a demanar a Esquerra Republicana a qui donarà suport, si als uns o als altres en el futur. De fet, això està per veure. (*Remor de veus.*) El que ja hem pogut veure, a hores d'ara, és com Convergència i Unió feia durant vuit anys president al senyor Aznar i com, per dues vegades, i com Convergència i Unió i PSC en aquesta cambra es posen d'acord quan els convé.

Per aquest motiu, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari en aquesta instància, en el debat d'aquest Dictamen de la Comissió d'Investigació en aquest Parlament hi votarà en contra.

No va participar en la votació d'aquest Dictamen, en el si de la Comissió, perquè enteníem que en aquell moment no era procedent validar ni donar, en aquest cas, doncs, patent de Dictamen al treball d'una comissió que havia estat inexistent. És evident que ara el que fem és tota una altra cosa; és, en aquest Ple del Parlament, recepcionar aquest Dictamen.

I contra aquest Dictamen, lògicament, només cal una actitud i és la de votar-hi en contra. Per tant, el nostre Grup Parlamentari participarà en la votació i hi votarà en contra, i a més, evidenciarà, evidenciem amb el seu sentit del vot, la seva contrarietat i, en aquest cas, la seva oposició al mètode, al procediment i a les conclusions a què han arribat dos grups d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el darrer Ple del Parlament, el nostre Grup Parlamentari va donar suport a la creació de la Comissió d'Investigació sobre les Enquestes i els Estudis d'Opinió del Govern de la Generalitat amb l'objectiu d'aconseguir esbrinar dos aspectes o dues qüestions molt clares, molt concretes. En primer lloc, el Grup Popular volia saber qui va ser la persona o quines van ser les persones que van manipular les enquestes i els estudis d'opinió. I, en segon lloc, el que volia el Partit Popular eren explicacions clares i contundents sobre aquestes manipulacions i aquestes ocultacions.

L'actitud del Govern de la Generalitat en aquest tema no ha estat mai ni clara ni sòlida. D'un primer moment, en què les manipulacions i ocultacions eren considerades com a petits errors i omissions involuntàries, es va passar a dir que el problema era d'una fotocopiadora; de la fotocopiadora vam passar a un problema administratiu, i el Govern va fer, com saben, desaparèixer una direcció general —direcció general que, per altra banda, no tenia competències sobre els sondejors.

Finalment, mentre el portaveu del Govern de la Generalitat deia, en seu parlamentària, que darrere de totes aquestes manipulacions només hi havien alguns errors

en els arrodoniments, el conseller en cap culpava un lladre –no un «tonto» ni un inútil, com el va qualificar el president de la Generalitat, també en seu parlamentària, sinó un lladre– de robar documents, de robar les enquestes del Departament de Presidència, de manipular-les i de filtrar-les a determinats mitjans de comunicació.

No creuen, senyores i senyors diputats, que aquesta és una explicació certament contradictòria per part de diferents membres del Govern, president inclòs, que calia i que mereixia un aclariment per part de la Comissió d'Investigació? No creuen que el poble de Catalunya mereixia saber qui va ser la persona, funcionari o polític, que va manipular i ocultar les enquestes i els estudis? No creuen que en democràcia és molt sa saber qui va ser el responsable polític que va mirar cap a un altre costat mentre algú manipulava, retallava, ocultava, fotocopiava o robava les enquestes i els estudis d'opinió? No ho creuen?

Mirin, alguns dirigents polítics del nostre país, alguns intel·lectuals del nostre país i determinats periodistes, també del nostre país, han afirmat en els darrers dies que el tema de les enquestes era un tema menor. Han dit que es tractava d'un tema sense cap tipus d'importància i han escrit que aquesta polèmica centrava l'actualitat política a Catalunya només pels interessos de determinats partits polítics o pels interessos empresarials de determinats mitjans de comunicació. I segurament algú deu pensar que ara, un cop enterrat l'assumpte per part de les dos forces majoritàries d'aquest Parlament, ja no toca fer preguntes.

Tots vostès saben que la Comissió es va reunir per acordar, com a qüestió prèvia, la compareixença del senyor David Madí. Després, Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya van impedir que la Comissió, tal i com estableix el mateix Reglament del Parlament, elaborés un pla de treball; pla de treball que havia de contenir no només la relació de persones de l'Administració que havien de comparèixer davant de la Comissió, sinó també les empreses i també els documents que aquestes persones, representants de l'Administració i de les empreses, havien d'aportar per als treballs d'aquesta Comissió parlamentària.

Doncs bé, com vostès també saben, Convergència i Unió i el Partit Socialista de Catalunya van decidir, com ja van fer amb la Sindicatura de Comptes, tancar un pacte a l'ombra per evitar que aquest Parlament investigués les presumptes corrupcions de les administracions on governen uns i on governen altres. S'han tapat mútuament les vergonyes amb un pacte que ha impedit conèixer de debò què és el que ha passat amb les enquestes i els estudis de la Generalitat, i també han ocultat, senyors de Convergència i Unió, no han volgut investigar què és el que passa amb els estudis i amb les enquestes encarregades per l'Ajuntament i per la Diputació de Barcelona. Són, senzillament, senyores i senyors diputats, dues cares de la mateixa moneda: un *duro sevillano*.

Argumenten –argumenten els socialistes– que amb el cap d'en Madí ja n'hi ha prou. Ja ho va fer el senyor Quim Nadal quan el Grup Popular va portar en aquest mateix Parlament la Comissió d'Investigació sobre el

cas Turisme; el senyor Nadal va dir: «Escolti, si dimiteix un conseller, nosaltres ja no ho volem investigar.» Aquest és el tarannà polític del Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya; només amb una dimissió en tenien prou, com si fer dimitir algú, pel simple fet de fer-lo dimitir, fos el que els grups parlamentaris d'aquesta cambra cerquem o volem.

Jo mateix vaig preguntar al senyor Madí, en aquella Comissió, en l'única sessió de la Comissió, en què va comparèixer el senyor Madí, si ell havia manipulat i ocultat enquestes i estudis o si havia encarregat manipular i ocultar enquestes i estudis. El senyor Madí, a porta tancada, va dir que ell ni ho havia fet ni havia encarregat a ningú que es fes.

Per tant, senyores i senyors diputats, hem de tenir molt clar que Convergència i Unió i el Partit Socialista, Socialistes i Convergència i Unió, conjuntament, han impedit que aquest Parlament localitzés, trobés i fes assumir responsabilitats a la persona que ha manipulat, que ha ocultat, que ha retallat, que ha fotocopiats o que ha robat documents oficials del Palau de la Generalitat. Vostès són responsables d'això, senyors del Partit Socialista.

Malauradament, socialistes i nacionalistes, nacionalistes i socialistes, «tanto monta, monta tanto», han volgut donar la raó a aquells que deien que aquest era un tema menor, que era un tema sense importància; han volgut donar la raó als que creuen que a la Catalunya d'avui tot s'hi val.

Algú pot dir-nos, senyores i senyors diputats, com es qualifica, si no, des d'un punt de vista jurídic, encarregar un estudi que paguem a càrrec del pressupost de la Generalitat, per tant, que paguem tots, i que es dedica a elaborar una proposta de Llei electoral que beneficia només Convergència Democràtica de Catalunya? Per què paguem amb els impostos de tots una proposta per aconseguir que Convergència pugui continuar guanyant les eleccions al Parlament i, a més a més, que Unió Democràtica no pugui presentar-se mai en solitari?

Aquest és un tema menor, senyores i senyors diputats? És un tema sense importància, utilitzar recursos públics en benefici d'interessos electorals d'una determinada força política? És aquest un tema menor? És un tema menor el fet que la Generalitat hagi contractat i pagat dotze estudis qualitatius, des de l'any 97, i ningú sàpiga si s'han fet, si no s'han fet i on han anat a parar els diners que hem pagat tots els catalans per fer aquests dotze estudis qualitatius? És aquest també un tema menor? Tan menor és per alguns que es malbaratin els diners dels catalans? Tan poc important, senyores i senyors diputats, és que el Govern pagui 12 milions i mig per unes enquestes que només costen 3 milions? Tan poc important? Tan poc rellevant?

Aquestes són, senyores i senyors diputats, algunes de les preguntes a què el senyor Pasqual Maragall no ha volgut trobar resposta. Segurament la forma de fer de l'Ajuntament de Barcelona –on el senyor Maragall, Ernest, té molt a dir– ha propiciat aquesta entesa entre socialistes i nacionalistes, entre nacionalistes i socialistes.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest és, senyores i senyors diputats, el canvi polític que ens proposa el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi; és el canvi polític que ens proposen per a Catalunya. No és un canvi en la forma de governar, no és un canvi en l'estil, no és un canvi en res. Es tracta, senyores i senyors diputats, simplement d'un canvi de cromos.

Avui tancarem definitivament la Comissió d'Investigació més breu de la història parlamentària del món amb la presentació, per part del Partit Socialista de Catalunya, d'unes conclusions que no diuen res, que no cerquen la transparència i que semblen fetes per algú que creu que governarà aviat i aspira a fer-ho de la mateixa manera que altres ho han fet fins ara.

Tot plegat, senyores i senyors diputats, molta pena.

En tot cas, nosaltres no votarem tampoc, com ja vam fer en la Comissió, aquestes conclusions, simplement perquè creiem que no són conclusions. Aquest paper no és més –aquest paper que presenta avui el Grup Socialista– que una dolenta recepta de pastisseria. La Comissió d'Investigació sobre les Enquestes i els Estudis mai no ha existit, i votar avui aquestes conclusions seria tant com burlar-nos dels catalans i del que representa aquest Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per què es va crear aquesta Comissió d'investigació? Doncs es va crear perquè el Govern es va negar a assumir responsabilitats polítiques i a donar respostes raonables i convincents sobre les possibles irregularitats en el procés d'elaboració i difusió d'enquestes i estudis d'opinió.

Hem vist respostes evasives a preguntes per escrit, a sollicitud d'informació per escrit, a interpellacions parlamentàries, fins i tot a la compareixença per decisió pròpia, com la que va protagonitzar el conseller Artur Mas, que, per cert, no va aclarir absolutament res, sinó que més aviat ho va complicar tot una miqueta més.

Aquesta Comissió, en definitiva, es va crear perquè el Govern es va negar a assumir les responsabilitats polítiques davant la gravetat d'aquell cas de les enquestes.

A data d'avui semblen molt lluny aquelles respostes d'omissions involuntàries, fotocopiadora tan «tonta», errors sense importància i les críptiques al·lusions a persones «tontes» o inútils, però el cert és que aquesta era la resposta per part del Govern fins fa exactament tretze dies; fa tretze dies que el Govern ha canviat la seva opinió.

Però el que també és cert és que aquesta Comissió es va crear perquè el Partit Popular, que s'ha negat sistemàticament a votar a favor la creació d'altres comissions d'investigació, va trobar que la creació d'aquesta en concret era una bona manera de castigar Convergència i Unió per diverses causes.

Permeti'm que faci unes consideracions prèvies que poden semblar òbvies però que, sincerament, no hauríem d'oblidar.

Primer. Una comissió d'investigació és un instrument parlamentari que solament pot treballar i arribar a conclusions, lògicament –lògicament–, a través de majories parlamentàries.

Segon. I escoltant-lo a vostè fa un moment, tampoc podem oblidar que no li hauríem fet cap favor, a la Comissió, si s'hagués produït una utilització partidista d'aquest instrument parlamentari en ple període electoral, per part de qui fos –per part de qui fos–, que el que hauria produït és que aquests treballs desbordessin, o aquestes sollicituds poguessin desbordar, lògicament, l'àmbit de treball de la pròpia Comissió.

Tercer. És cert que la Comissió ha estat ràpida, molt ràpida. Però també ho és –i és bo recordar-ho– que ni tan sols s'hauria arribat a constituir si el Govern hagués tingut des del començament una actitud diferent sobre aquest tema, que és..., el més important és que, precisament, a partir de la creació de la Comissió d'Investigació, el Govern, per primera vegada, i el Grup de la majoria, ha acceptat la gravetat de les irregularitats i la necessitat d'assumir responsabilitats polítiques de cert nivell. I és això, precisament, el que nosaltres volíem des del primer moment.

És per això que nosaltres donarem el nostre suport a les conclusions que es van presentar a la Comissió, que es van aprovar a la Comissió i que avui arriben, en aquest moment, al Parlament; conclusions que, per cert –per cert–, obliguen el Govern a aclarir en un informe a la cambra què hi ha sobre la possibilitat que s'hagin encarregat i pagat enquestes i estudis d'opinió que no hagin estat efectivament realitzats.

No entenem, senyor Sirera –no ho entenem, sincerament, no ho entenem– que es vulgui menystenir la importància i el grau de crítica al Govern que suposa l'aprovació d'aquestes conclusions, sobretot quan es fa voluntàriament abstracció del rendiment que ha tingut en d'altres ocasions aquest instrument parlamentari de les comissions d'investigació.

Mireu, és la primera vegada –la primera vegada en vint-i-tres anys– que, en les conclusions d'una comissió d'investigació, s'estableixen responsabilitats polítiques. Ho repeteixo, senyor Sirera: és la primera vegada que, en vint-i-tres anys, en una comissió d'investigació, el resultat d'aquesta és que s'han d'assumir responsabilitats polítiques per part del Govern, la supressió de la Direcció General d'Avaluació i Estudis i la renúncia irrevocable del seu càrrec del secretari de Comunicació del Govern, a la vegada home de confiança del conseller Artur Mas. És la primera vegada que passa aquest tema en vint-i-tres anys, hi insisteixo.

Vostès recordaran altres comissions d'investigació que hi han hagut en aquest Parlament; si vol les repassem molt ràpidament.

A la primera legislatura van haver-hi tres comissions d'investigació d'àmbits que afectaven el Govern: la d'Incendis Forestals es va concloure sense cap crítica –sense cap crítica– a l'acció de govern, molt diferent de les conclusions que avui aprovem; la Comissió sobre Inundacions es va tancar, a les conclusions, sense cap crítica ni cap assumpció de responsabilitats polítiques per part del Govern; la de Rània es va tancar sense conclusions.

A la segona legislatura, la Comissió d'Investigació sobre l'EAJA, sobre l'Entitat Autònoma de Jocs i Apos-tes, es va tancar amb una primera conclusió que deia que «la Comissió, en el decurs de les seves actuacions practicades, no ha constatat cap fet que suposi una conducta mancada d'honorabilitat en cap càrrec públic ni funcionari de la Generalitat de Catalunya.» Cap, per tant, referència crítica a l'acció de Govern, cap assumpció per part de responsabilitats; al contrari, en les resolucions d'aquesta Comissió d'Investigació hi ha una felicitació de l'acció de Govern. A la tercera legislatura no va haver cap comissió d'investigació, i a la quarta legislatura van haver dues comissions d'investigació sobre àmbits de l'actuació del Govern, una sobre el «cas Casinos», una resolució de mig full, que es va tancar també amb una felicitació a l'Administració de la Generalitat, i, potser, la més sonada, la de Sant Pere de Torelló, que es va tancar també amb una felicitació al Govern, al Consell Executiu, i amb una resolució que deia que el conseller no tenia cap responsabilitat política sobre aquest tema. Tot diferent del que passa en aquesta Comissió d'Investigació, que s'assumeixen responsabilitats polítiques, que hi ha una resolució que parla directament que hi han hagut greus irregularitats, i que el Govern, a més a més, ha de procedir a un esforç per millorar els procediments administratius per a la contractació. Per tant, és crítica amb l'acció de Govern, s'assumeixen responsabilitats polítiques i preveu que la cosa funcioni encara molt millor.

Jo no sé si aquestes comissions... Per tant, jo diria als representants d'Iniciativa per Catalunya, especialment al senyor Ribó, que sí que serveixen les comissions d'investigació, que encara que en aquests últims vint-i-tres anys no han tingut gaire èxit les comissions d'investigació, avui demostrem que sí que serveixen les comissions d'investigació per a alguna cosa.

Jo no sé si aquestes comissions d'investigació van fer més o menys sorolls que la Comissió sobre el cas de les enquestes. Segurament van durar més temps, segur, però el que també és cert, senyores i senyors diputats, és que les conclusions que es van aprovar, i que queden a les actes d'aquest Parlament, en cap moment criticaven l'acció de Govern, en cap moment demanaven responsabilitats polítiques; ans al contrari, felicitaven el Consell Executiu. I això és el que compta, perquè són les conclusions a les actes del Parlament.

A l'única Comissió d'Investigació creada a la sisena legislatura es constata una assumpció de responsabilitats polítiques per part del Govern, per les greus irregu-

laritats detectades a través de la dimissió del senyor Camps i del senyor Madí, i a la vegada s'insta el Govern a aclarir la contractació administrativa.

Sincerament, pensem que en una comissió d'investigació parlamentària és molt difícil poder arribar una mica més lluny. Nosaltres pensem que hem fet un bon treball, que hem fet una bona feina, que a més a més s'ha treballat bé, que aquesta feina ha servit per a alguna cosa, i el que és més important, l'hem fet precisament amb diligència. I ho continuarem fent, donat que encara trobem aspectes foscos de la gestió de la Conselleria de Presidència.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Pérez. A veure, em demana la paraula, senyor Sirera, per quin motiu?

El Sr. Sirera i Bellés

Perquè el diputat del Grup Socialista m'ha alludit dos o tres cops de manera directa i volia...

El vicepresident primer

És gairebé inevitable, però... Té un minut, senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, és que el senyor Pérez deia que per primera vegada hem acabat una comissió d'investigació amb una crítica al Govern. Escolti, aquest no era el nostre objectiu. Per això presenti una moció, una proposició no de llei. Nosaltres volem saber on són els diners que s'han pagat per dotze estudis qualitius que ningú sap on són. I volem saber per què s'han pagat enquestes a 12 milions quan només en costaven 3. I vostès el que han fet és tapar tota aquesta qüestió i no han volgut investigar on són els diners que hem pagat tots els ciutadans de Catalunya.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Senyor Ridao, també per allusions?

El Sr. Ridao i Martín

No, no, en aquest cas per una contradicció flagrant, si m'ho permet, senyor president.

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Miri, la primera és que s'ha dit que el primer argument per donar carpeta en aquest tema era el context electoral que contaminava el treball de la Comissió. Doncs bé, quan els diferents grups peticionaris d'aquesta Comissió van formalitzar la seva sol·licitud i la van entrar al registre, ja sabíem que el 25 de maig hi havia eleccions municipals.

La segona constatació és que el senyor Pérez –i jo crec que són admirables els seus esforços per explicar la postura del seu Grup– es referia al fet que ja hi havia hagut l'assumpció de responsabilitats polítiques per tot aquest tema. Jo no recordo el senyor Madí haver-li sentit en Comissió, en cap moment, assumir cap responsabilitat, cap ni una. I, en segon lloc, d'aquest dictamen que avui aprovarem, tampoc no dimana cap petició de responsabilitat, perquè de fet, que jo sàpiga, el senyor Madí, o va venir cessat, o va venir dimitit, però en tot cas no dimiteix a partir de l'aprovació d'aquest dictamen.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. Senyor Pérez, també em demana la paraula? Té un minut, també.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Les comissions d'investigació al Parlament, polítiques, serveixen per al que serveixen. Si algú pensa que hi ha algun element de corrupció administrativa, ha d'anar on ha d'anar, no al Parlament de Catalunya. Si vostè pensa que hi han irregularitats econòmiques, aquest no és l'àmbit de gestió.

Senyor Ridao, el senyor David Madí va assumir responsabilitats polítiques a la seva interpellació a la Comissió parlamentària. Vostè digui el que vulgui, però consta a més a més a les actes. Però és que a més, a més a més, a la Resolució que ara aprovarem, també el Govern assumeix responsabilitats polítiques. Si vol, lleixi-ho i veurà com sí que les troba.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pérez. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Casas.

El Sr. Casas i Bedós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres vam dir des del primer dia que ens semblava que no feia falta una comissió d'investigació per a aquest tema, no tant perquè interessés més o menys a l'opinió pública, perquè no és un element determinant –l'element determinant és que si hi ha un tema que realment el Govern s'ha equivocat mereix tota l'atenció parlamentària, aquesta és la nostra obligació–, però creïem que amb la dissolució que s'havia fet de la Direcció General era suficient, perquè havíem assumit unes responsabilitats polítiques. Van creure que no, majoritàriament en aquesta cambra, es va constituir la Comissió d'Investigació –cadascú pels seus motius–, i vam demanar que prèviament –va ser el nostre Grup– comparegués el senyor Madí, que era el que havia estat posat en boca de tots els grups parlamentaris com a persona responsable políticament del fet, que ens expliqués exactament com anava tot això i, a partir d'aquí, la Comissió poder establir el pla de treball.

El senyor Madí va venir, va presentar la seva dimissió, va dir que havia dimitit aquell mateix dematí, assumint responsabilitats polítiques –evidentment, que les va assumir, es pot fer més bé o més malament, però es van assumir–, i el resultat final és que a aquest senyor se li va acceptar la dimissió. I a partir d'aquí, dos grups parlamentaris vam coincidir –no vam pactar res de tapar-nos vergonyes, i ara m'hi referiré– que l'objectiu d'una comissió d'investigació, que és el de determinar responsabilitats polítiques i no altre que aquest, s'havia complert. I a partir d'aquí, resulta que ens tapem les vergonyes, que quan guanyem eleccions i governem asfixiem el país... Senyor Ridao, vull dir, això..., dir que s'asfixia el país amb l'acció de Govern quan et voten reiteradament durant cinc vegades seguides és..., si més no, és curiós. I que ens tapem les vergonyes, etcètera.

Jo crec que és que el PSC té molt assumit el que és una comissió d'investigació –i ara li recordaré alguna cosa. Tothom recordarà la famosa investigació del «cas Roldán», que era per determinar responsabilitats polítiques. El condemnat per la Comissió va ser el senyor Barrionuevo, que després ha estat absolt per la justícia i ningú ha dit res; això és el que es volia evitar. Perquè la feina d'una comissió d'investigació no és determinar culpabilitats –això ho fan els jutges–, és determinar responsabilitats polítiques. Però hi ha hagut algun precedent que s'ha fet tant folklore –per dir-ho suauement– de la tasca parlamentària d'una comissió d'investigació, que s'ha arribat a condemnar, des del Parlament, persones que, quan al cap de tres anys –passant el calvari que han passat– la justícia diu que són innocents, llavors ningú diu res. I això, hi ha un sentit de la responsabilitat que nosaltres tenim, i que sempre l'hem dit, en la mateixa direcció, sempre hem dit el mateix, en totes les comissions d'investigació, aquí i allà, sempre hem dit el mateix, i altres que les han sofert, que tenen en aquest punt la mateixa cultura.

No volem ser protagonistes del que el senyor Piqué deia, que una comissió d'investigació serveix per desgastar un govern. Doncs no, serveix per determinar responsabilitats, i si s'han assumit, les altres coses, el fet de desgastar el Govern a través de comissió d'investigació, fins i tot arrencant la pell a tires gent que després surt absolta pels jutjats, doncs nosaltres no hi estem d'acord, és un joc que no hem fet mai i no el farem mai. Hi han més antecedents. Aquí mateix, des d'aquesta tribuna, s'ha dit de tot de la Fundació Catalana de la Recerca, s'ha dit de tot. Hi ha hagut una sentència i es continua dient. Doncs, hem de ser respectuosos, cadascú el paper que li toca.

La determinació de responsabilitats polítiques, que és la feina de la Comissió d'Investigació, queda perfectament clara en el moment en què el senyor David Madí, davant de tots els diputats de la Comissió, presenta la seva dimissió. I aquí el que hi ha hagut és una coincidència de quins són els objectius d'una comissió d'investigació. Ni ens tapem vergonyes, ni asfixiem el país, ni estem presumint un possible pacte de futur que, si es fes, que no és legítim? Tant legítim com seria el que vulgui fer vostè, el seu partit, amb qui sigui. Un cop s'han fet unes eleccions, cadascú administra els

seus vots parlamentaris com millor li sembla per servir els interessos d'un país. Escolti, això... Doncs ja està, no s'ha de satanitzar un possible acord que vulgui asfixiar..., asfixiar qui? En tot cas serà el que vulgui la majoria de ciutadans de Catalunya el que es faci. Jo crec que es deriva tot aquest debat cap a altres qüestions que no vénen a «cuento».

I vostè, senyor Sirera, amb molt èmfasi nacional, dient: «socialistes i nacionalistes», com si fóssim els dimonis –de fet, és el que diu el senyor Aznar, que som els grans perills per a Espanya. Doncs miri, escolti, ni a mi m'espanten els socialistes, ni jo crec que a Catalunya a ningú espantin els nacionalistes. I si aquesta és la direcció del seu partit, doncs, miri, jo només puc repetir el que vam dir l'altre dia en sortir de la Comissió: «Si algú té vocació de caminar cap a la marginalitat política, doncs miri, no és el nostre problema, no ens en facin responsables.»

(El president es reincorpora al seu lloc).

Aquí s'ha fet el que s'havia de fer, s'han determinat responsabilitats polítiques, no s'ha volgut entrar en un judici paral·lel, que no correspon a un parlament, i jo he esmentat alguns precedents que crec que a tots plegats ens haurien de fer reflexionar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor Sirera, té la paraula per un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. És que crec que el senyor Casas té vocació de diputat estatal, diputat nacional, no?, i, per tant, el que pugui dir el senyor Aznar al seu Grup Parlamentari estic convençut que a Madrid li dirà el que ha de dir. Però en tot cas, jo em referia a socialistes nacionalistes, nacionalistes socialistes, perquè vostès han pactat la Sindicatura de Comptes per tapar-se les vergonyes. Vostès han acordat, han tancat una comissió d'investigació, senyor Casas, sense saber on han anat els diners que hem pagat tots els catalans per pagar dotze estudis, dotze enquestes qualitatives que ningú sap on són. Si nosaltres no volíem desgastar el Govern, volíem saber simplement què feia el Govern de la Generalitat amb els diners de tots els catalans.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Casas, té la paraula per un minut.

El Sr. Casas i Bedós

Sí, gràcies. Les meves vocacions deixi-me-les administrar a mi mateix, i en aquest moment és aquesta i punt.

No, senyor Sirera, jo li demano que faci un esforç. Vostè ens ha dit aquí, un altre cop aquest dematí, que la Comissió es va negar a fer un pla de treball. El lletrat de la Comissió va dir clarament que reglamentàriament el que s'havia fet d'acceptar una compareixença

prèvia i després decidir que ja no calia continuar era haver fet un pla de treball que estava d'acord amb el Reglament, però vostè segueix dient que no. Clar, vostè segueix entestat dient coses independentment del que hagin dit els altres. Però escolti, vagi al jutjat, senyor Sirera, ja no sé què més dir-li.

I de la meua vocació no se'n preocupi, no pateixi, que l'administro jo amb la meua dona. *(Rialles.)*

El president

Moltes gràcies.

Passem ara a cridar a votació. *(Pausa llarga.)*

Sotmetem a votació, senyores i senyors diputats, el dictamen de la Comissió d'Investigació sobre les Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 47 vots a favor, 12 en contra i 54 abstencions.

Alteració de l'ordre del dia

Vull fer avinent, a les senyores i als senyors diputats, que el punt sisè de l'ordre del dia serà substanciat immediatament després de les preguntes al Govern i, per tant, passarà a aquesta tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 302-00342/06)

Continuem ara amb el punt quart, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya. La presenten el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i, en nom d'ells, la senyora diputada Maria Assumpta Baig, que té la paraula. *(Pausa. Veus de fons.)* Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la presentació dels punts de la Moció d'avui, corresponent a la interpellació del Ple passat, en què nosaltres, el nostre Grup, manifestaven que no ens sentíem satisfets de com havia avançat durant aquesta legislatura el procés d'admissió d'alumnes..., sí que veiem positiu que s'havia reformat en un procés tot el Decret en un de sol, que això podia haver avançat, però que ens semblava que ni en l'equitat, ni en la transparència, ni en el tema de la cohesió social, que comportava poder tirar endavant un equilibri dels alumnes que tenen més dificultats per aprendre per motius culturals, socials o d'altres..., equilibrar-ho entre l'escola pública i l'escola concertada no s'ha fet, i nosaltres avui veiem que no només no s'ha fet, sinó que no es vol fer, i em sembla que la mostra la tenim aquests dies amb els directors de les escoles de Tarragona, directors dels centres públics, que han dimitit

per l'ampliació de línies a determinades escoles concertades restant encara places a la pública. I diem que no s'ha fet, i ens sembla que no hi ha voluntat, perquè, fins i tot, s'està incomplint la Resolució del Departament d'Ensenyament respecte a com i de quina manera, quan hi ha excedent d'alumnes a tres anys, s'ha de portar i tirar endavant aquest tema, i tampoc es compleix respecte al Decret de peticions d'ampliació de concerts, que havia d'haver sigut fet abans del dia 30 de gener. Per això, aquella afirmació d'insatisfacció ens diu que, evidentment, falten, a més de voluntat política, alguns aspectes que nosaltres proposem en aquesta Moció.

Primer punt: elaborar des del Departament d'Ensenyament i conjuntament amb els ajuntaments un mapa escolar quinquennal de cada municipi amb revisió anual, és a dir, planificació. Cal deixar places per a la incorporació tardana d'alumnes també a l'escola concertada i no sols a l'escola pública. Per això es necessita la planificació, perquè, si no, únicament hi van els alumnes d'incorporació tardana, a l'escola pública, i aquest és un aspecte que ens ho demostra el tema de Tarragona.

Segon punt: establir un punt únic d'informació i recepció de preinscripcions. Ens sembla bàsic per poder garantir equitat i transparència.

I tercer punt: delegar les competències del procés d'admissió d'alumnes als ajuntaments que voluntàriament ho sollicitin, i així ens sembla que delegant aquestes competències, primer a la instància que ha d'estar més propera a la ciutadania, principi de subsidiarietat demanat per la Unió Europea..., i, per altra part, perquè són els més coneixedors de quina és la situació en el seu municipi i que, potser, fins i tot, poden evidenciar altres polítiques a modificar a partir d'aquesta delegació.

El punt quatre i el punt cinc fan referència a l'altre aspecte tractat en la nostra interpellació sobre el tema del desplegament de la LOCE, d'aquesta Llei de qualitat que nosaltres ja hem dit en més d'una ocasió que ens sembla que no hauria d'haver avançat, que així ho havíem demanat fa un any, però que, malauradament, va ser votada en el Congrés de Diputats i cal fer-ne una aplicació.

Nosaltres, en el punt 4, defensem la posició que ens sembla que ha de tenir la Generalitat de Catalunya en el tema de la relació amb l'Estat i, per tant, amb la Delegació a Madrid: assumir la responsabilitat de defensa. Nosaltres ho faríem a través dels instruments que s'han habilitat, i, per tant, des de la Conferència de Consellers específica per tractar aquests temes, però no en farem una defensa exacta que hagi de ser només en el tema de participar a la Conferència, que sigui qualsevol, però el que no ens sembla correcte és que la consellera, en nom de tots els catalans i catalanes que estem interessats en el tema de l'educació, es quedi a Catalunya només fent..., i lamentant que li trepitgin les competències. Cal anar-hi a combatre amb els instruments legals, amb els instruments jurídics i amb els instruments polítics, en els llocs on cal fer-ho.

I el punt 5 és com ho faríem també a dins de Catalunya. Cal escoltar els informes i els documents que fa el Consell Escolar de Catalunya, perquè aquesta és l'eina en què nosaltres també ens hem basat en el tema de confluïr aquesta participació. No tenim, per altra part, cap inconvenient a dir també en altres informes que puguin fer altres instàncies, i, a més, ens sembla imprescindible que amb tots els grups parlamentaris amb què sigui possible es busqui el consens per veure com i de quina manera es defensen i es posen en solfa aquests temes a Catalunya sense fer retrocedir l'escola catalana, i que retrocedir l'escola catalana vol dir molt més que únicament el tema...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

...de la llengua en català, que em sembla que tots els partits polítics, o almenys molt concretament el nostre Grup Parlamentari, eh?, volem, i deixem constància sempre que des del primer dia hem demanat escola catalana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Han presentat esmenes, en primer lloc pel Grup d'Esquerra Republicana, que per defensar-les té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres coincidim en l'anàlisi efectuada a grans trets en la interpellació en el Ple passat per la diputada senyora Baig i coincidim també en la Moció presentada, en els dos aspectes que té aquesta Moció. Per un cantó, en la preocupació pel que fa al procés de matriculació, perquè, realment, el que està succeint, ha succeït, a Tarragona és un exemple del que està passant.

Nosaltres trobem estrictament lamentable la situació que succeeix a Tarragona. Que et dimiteixin tots els directors de les escoles públiques és el símptoma indiscutible d'un malestar produït per un mal govern, i ara no estic dient mal govern amb majúscules, ho estic dient amb minúscula, eh?, allò de la història catalana, allò del mal govern, això és el mal govern.

El delegat territorial a Tarragona ara s'excusa amb defenses abrindades de la Constitució i amb lectures de la Constitució que apunten al fet que els pares i les mares tenen dret a triar centre. Sí que tenen dret a triar centre—dret a triar centre; al que no té dret l'Administració és a anar en contra l'escola pública en una etapa, fins i tot, que no és ensenyament obligatori i a concertar línies d'ensenyament que no és obligatori en escoles privades que no tenen aquella demanda, perquè en el conjunt de la ciutat no hi és, i això és el suport a interessos particulars, a interessos econòmics, perquè estem parlant de P3; el problema a Tarragona

ve amb el P3, en la concertació de línies de P3 que no estan cobrint la demanda.

És lamentable el que està succeint —és lamentable. Nosaltres estem d'acord en el Decret de matriculació a grans trets. Quan va sortir el vam trobar un decret positiu, però ara comencem a trobar la praxi d'aquest Decret, perquè els decrets poden ser bons o dolents damunt del paper, però són dolents si estan mal aplicats, sempre. Si un decret és dolent, ja el pots aplicar bé que no hi ha manera, però si un decret és bo i l'apliques malament, tampoc és una eina positiva, i és el que està passant en aquests moments de la matriculació.

Per tant, estem d'acord en la postura defensada pel Grup Socialista i hi afegim, en tot cas, que aquestes competències municipals en matriculació haurien de ser assumides a través del Consell Escolar Municipal com a òrgan participatiu de tota la comunitat educativa i com a òrgan municipal en si mateix. Potser, a més a més, serviria perquè els consells escolars municipals tinguessin, a més a més, una major raó de ser, un major grau de competències, i, per tant, també tinguessin una feina més positiva.

I, finalment, el nostre desacord en la LOCE ja és conegut, la nostra preocupació pel que significa la LOCE a Catalunya també l'hem reiterat aquí, i estem d'acord que el Govern el que ha de fer, perquè ho hem dit ja en una moció anterior nostra en el mateix sentit, és assumir la seva responsabilitat, ha de governar, i ha de governar bé, i governar bé vol dir no només plantar cara contra les lleis que són negatives, que ho ha de fer, però vol dir també actuar perquè aquest desplegament no sigui negatiu a casa nostra.

És per aquest motiu que vam presentar aquesta esmena, i votarem favorablement la Moció, i agraeixo a la presidència que m'hagi donat un temps il·limitat que jo no he fet servir.

El president

Li ho agraeixo a vostè, perquè vostè sap que el temps és limitat, en contra de l'eternitat, que és infinita. Gràcies, senyor diputat. Té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías, que esperem que no entri en el món de l'eternitat i que se circumscrigui als cinc minuts que té.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president, seré breu. Dir a la senyora diputada que vostè, en la seva intervenció, va tocar diversos aspectes de la situació de l'ensenyament en aquests moments: va parlar del Pla especial, d'educació especial a Catalunya; va parlar del procés de matriculació, i també va parlar del desplegament de la LOCE, però la seva Moció s'ha centrat en dos aspectes molt concrets. Els primers tres punts fan referència a l'aplicació d'aquest nou Decret de matriculació, que ja ha estat objecte de prou debats en aquest Parlament, i entenem que en l'última elaboració del Decret havia quedat ja superat aquest neguit que el Grup Socialista tenia pel procés de matriculació, perquè fos tot el transparent que havia de ser, i perquè obeeixi, d'alguna manera, a aquesta igualtat d'oportunitats de totes les

famílies de tenir l'educació que volen per als seus fills, però ens tornem a trobar una altra vegada amb aquesta proposta damunt la taula, i crec que el nostre Grup ha estat en totes les ocasions prou clar a l'hora de dir exactament què és el que en pensa, i nosaltres diem que esperem que acabi tot el procés de matriculació, que en aquests moments encara no està acabat, i que per damunt de tota aquesta polèmica, de tota aquesta situació, fer prevaler allò de què parlava el senyor Bargalló, el dret dels pares a triar l'escola que volen per als seus fills, i creiem nosaltres que aquest Decret respon, d'alguna manera, a aquest dret, que s'ha de respectar.

Però a nosaltres el que més ens interessa és influir en els dos últims punts, que són els que hi hem fet esmenes. Vostè diu que sí, que realment en aquests moments s'està vivint un procés de desplegament de la LOCE, que correspon al Govern de l'Estat, però que afecta de manera determinant l'escola a Catalunya, i creiem que el Govern de Catalunya ha d'estar en els òrgans creats a l'efecte, els òrgans de debat, per defensar les competències del Departament d'Ensenyament, les competències que afecten tot l'ensenyament a Catalunya, i per això nosaltres hem presentat aquestes dues esmenes, que creiem que, d'alguna manera, venien a millorar el text posat a la Moció, perquè vostè ha parlat del fet que a vostè li interessava que aquestes competències es defensessin i que li era igual quin camí s'havia de triar, però nosaltres considerem que els òrgans estan establerts, que és la Conferència Sectorial d'Educació, on tots els consellers van a debatre i a fer les seves aportacions per tal de millorar els continguts d'aquests decrets i per tal de defensar les seves competències, i per això nosaltres afegim en aquest punt de la Moció el fet que aquesta responsabilitat de participar en aquestes conferències d'educació és competència del Govern de la Generalitat, que en aquest moment no l'exerceix i que per això ens passa el que ens passa; quan tenim problemes en defensa de la nostra llengua resulta que són altres consellers d'altres comunitats autònomes qui en fan la defensa i els que fan la influència per intentar modificar aquests decrets que afecten l'horari de les nostres llengües, tot i que nosaltres ja vam posar de manifest la nostra opinió respecte al Decret en el Ple anterior.

I, per altra banda, en el punt 5 nosaltres també hi hem afegit una esmena per tal de dir que aquest criteri que ha de defensar el Departament d'Ensenyament, s'ha de fer d'acord amb els informes i documents emesos pel Consell Escolar de Catalunya, que, realment, és l'òrgan consultiu i que, d'alguna manera, respon a la representativitat de tota la comunitat educativa, però no només l'únic, perquè hi han altres associacions o altres institucions que també poden dir la seva, que a nosaltres ens sembla que també podia ser d'interès i que l'opinió del Departament d'Ensenyament no ha de ser l'opinió de la consellera únicament i exclusivament, sinó conformar-la en aquests organismes, que són els organismes consultius i que reflecteixen el que opina tota la comunitat educativa. Per això nosaltres hem afegit que el criteri del Departament ha de respondre als informes i a les opinions emeses per aquests organismes, i per això hem presentat aquestes esmenes.

Creiem que aquests dos últims punts de la Moció són els que realment afecten a un desenvolupament futur del que serà l'ensenyament a Catalunya. Per això hem fet esmenes als dos últims punts, que esperem que tinguin èxit, i, si no el tenen, votarem en conseqüència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, per fixar el seu posicionament, primer, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, en diverses intervencions s'ha expressat en aquesta cambra, bé, en aquest comentari de la Moció, el dret a escollir centre, com un dret que reconeix, per una banda, la Llei de qualitat i, per altra, també apareix explicat en la carta en què el senyor Xavier Bagés, delegat territorial d'Ensenyament de Tarragona, justifica els directors de centre dimittits, que les seves actuacions amb relació a l'ampliació de determinades línies responen a aquest dret de triar centre. És clar, jo volia començar per aquí, precisament, perquè davant d'aquest dret cal garantir un altre dret, que és el dret a l'educació. I si no hi ha un plantejament molt clar i decidit de garantir aquest dret a través de la igualtat d'oportunitats que dona l'escola pública, i que només pot donar l'escola pública, evidentment, tota la resta és «filfa». Aleshores, això, evidentment, no és un element addicional ni anecdòtic, en la Moció que estem comentant, perquè apareix molt clarament com un dels elements que hi està planejant o que hi està present o que dona suport a algunes d'aquestes propostes, que ja anuncio que nosaltres votarem totes favorablement.

Quan s'està demanant que es deleguin les competències del procés d'admissió d'alumnes als ajuntaments que voluntàriament ho sol·licitin i s'està acompanyant aquesta proposta d'una altra prèvia, que és que hi hagi uns punts únics d'informació, nosaltres no podem més que estar-hi d'acord; és una reivindicació que estan fent els ajuntaments. Els ajuntaments coneixen molt més la realitat de les seves poblacions. I per altra banda, no podem deixar de criticar i denunciar l'arbitrarietat per part del Departament d'Ensenyament respecte a com es decideixen les línies de si hi ha continuïtat o no de determinades línies, de si s'amplien o no determinades línies d'acord, a partir de les diferents sol·licituds que s'han expressat per concórrer a diferents centres.

Clarament s'està expressant una mesura diferent per als centres públics i per als centres concertats. A l'escola pública hi ha uns criteris més restrictius, a l'escola concertada no ho està. En el cas de Tarragona, ha sigut claríssim: hi ha hagut una escola pública que tenia vint-i-set sol·licituds d'admissió més i no se li ha concedit una nova línia. Una escola concertada, amb vint-i-quatre sol·licituds d'admissió més, se li concedeix.

Per tant, hi han diferents criteris d'admissió i, aquesta arbitrarietat que practica la Generalitat, entre altres coses, des de la distància i la no implicació immediata

territorial, nosaltres hi estem en desacord i pensen, a més a més, que s'hauria de corregir que aquest procés siguin els ajuntaments que puguin realitzar-lo.

Són diversos punts, l'1, 2 i 3, que hi estan relacionats. I pel que fa referència al 4 i al 5, també nosaltres hi expressem el nostre acord. Ja en el moment que es va fer el recurs de constitucionalitat contra aquells elements de la Llei de qualitat que estaven interferint clarament competències de la nostra comunitat autònoma, ja ens vam expressar, en aquell moment, respecte a aquesta qüestió. I per tant, el que aquí es planteja, en aquesta Moció, nosaltres hi votarem també afirmativament. Res més.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Frederic Gené, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Gené i Ripoll

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, tot el que es proposa en aquesta Moció ja ha estat debatut i fins i tot ha estat votat en diverses ocasions en aquest Parlament. Dóna la impressió, donada la reiteració, que s'hagin acabat les idees, els arguments i que, de fet, no tinguin més a dir que llevat d'insistir cada dia sobre la mateixa temàtica. Això ja és, gairebé, es pot dir, un disc ratllat.

Aquesta Moció, lògicament, la rebutjarem; la rebutjarem per convicció en els arguments que s'ha anat donant a les diferents mocions que s'han anat presentant; la rebutjarem també per coherència amb les votacions, lògicament, també anteriors que hi ha hagut, i la rebutjarem, també, per pesada. La veritat és que ja gairebé cansa de tantes vegades que l'ha presentat la mateixa senyora diputada.

El que es demana en el primer punt d'aquesta Moció el Departament d'Ensenyament ja ho fa. El personal planificador de cada delegació territorial fa unes previsions anuals, d'acord amb els ajuntaments, per tal de detectar a curt termini les necessitats d'escolarització de cada municipi, i així poder prioritzar les actuacions més urgents que es poden realitzar en cada exercici, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries.

En realitat, la mateixa diputada ja reconeix que aquest mapa caldria revisar-lo anualment. Això és lògic que ho pensi així, i és que, com que ja es fa..., perquè les circumstàncies, lògicament, demogràfiques de cada municipi poden variar i, de fet, gairebé varien cada any en cada un d'ells, donades les migracions internes que tenim als nostres municipis.

En el segon punt, també torna a insistir en les oficines úniques de matriculació i de redistribució dels alumnes, és a dir, com si es tractés, allò que coneixem ja els que som més grans, com les *cajas de reclutas*. Entenem que és una societat lliure i, per tant, es reconeix als pares la possibilitat d'escollir centre docent. Si no es fa així, es vulnera el dret dels pares de buscar i triar lliurement aquella escola que desitgen per als seus fills.

El tercer punt, també, lògicament, el rebutgem, perquè entenem que aquesta qüestió no es pot aprovar directament a través d'una moció que insta el Consell Executiu, sense iniciar un període de consulta i reflexió, ni és oportú el seu plantejament en un moment en què s'està duent a terme el desplegament d'una nova llei d'educació, la LOCE, i per tant, no es disposa d'un marc legal consolidat. El vigent Decret d'admissió d'alumnes preveu la delegació de competències d'aquest procés d'admissió per als alumnes de primer cicle d'educació infantil, de zero a tres anys, als ajuntaments que ho sol·licitin, és veritat. Actualment, només ho han sol·licitat vuit ajuntaments.

El quart punt. Les competències de la Generalitat vénen també atribuïdes per l'Estatut d'Autonomia. En aquest sentit, el Govern de la Generalitat sempre ha defensat i defensarà les competències educatives que li pertocuin, i així mateix –com ja ha dit reiteradament la consellera d'Ensenyament– defensarem les nostres competències, el nostre model educatiu i l'escola catalana. No entenem què vol dir ni què pretén la diputada quan parla que el Govern ha d'assumir responsabilitats en defensa de les competències educatives i de l'escola catalana. Això, el Govern de Convergència i Unió ho ha fet sempre, i és intolerable que en aquest redactat es presenti com a Moció al Parlament de Catalunya. Per tant, lògicament, també el rebutjarem.

I per últim el cinquè. El cinquè punt també el rebutjarem perquè totes les propostes de disposicions de caràcter normatiu que emanen del Departament d'Ensenyament passen pel tràmit de consulta del Consell Escolar de Catalunya, i en tots els casos s'han tingut en compte els dictàmens emesos per aquest òrgan consultiu.

Per tant, tal com he dit, rebutjarem tots i cada un d'aquests punts.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per a posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Aquesta pesada, intolerable que els parla vol explicar les esmenes presentades. L'esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres, evidentment, l'acceptem, eh?, per tal que es faci a través dels consells escolars municipals, perquè ens sembla que, dintre de tot procés, cal tenir en compte la participació.

Les esmenes del Partit Popular, primer, dir-li que el Decret, a nosaltres, no ens va solucionar tots els neguits, eh?, vam dir que administrativament deixava clar tot un procés, però ens semblava que tenia aspectes insatisfactoris, que en el seu moment no havíem votat, per tant, no interpreto la visió que ha donat el diputat senyor Gené, perquè aquests punts no havien sigut votats, sinó que havien sigut retirats en el seu moment, però que, evidentment, ha de prevaler el dret dels pares a triar centre, i és el mateix dret de l'educa-

ció el que ha de prevaler, sempre que hi hagi una planificació i que aquesta planificació sigui coneguda i que, a més, sigui igual per a l'escola concertada que per a l'escola pública.

Per què als que sol·liciten escola concertada se'ls amplia les línies i a aquells que sol·liciten l'escola pública se'ls envia a l'altre extrem de la ciutat? Que és que no ha de primar el mateix dret? Per què la senyora que em ven el pa, a mi, cada dia, m'ha de dir que la seva filla, tenint tres escoles públiques a l'entorn del seu domicili, no té plaça i ningú l'atén? No veuen que això no és possible?

Nosaltres de les esmenes del Partit Popular, dient-li que, evidentment, ens sembla que hem d'utilitzar la Conferència Sectorial d'Educació –i així ho faríem nosaltres, eh?, però estem oberts a què es pugui fer en qualsevol altre fòrum que permeti conèixer el posicionament del Govern de Catalunya, i agraïm molt que altres autonomies estiguin defensant allò que ens sembla que no s'està fent des de Catalunya–, però, en la mateixa línia que no ens tanquem únicament i exclusivament en el que diuen les eines institucionals, com és el Consell Escolar de Catalunya, nosaltres li acceptaríem, en el punt 5, «entre d'altres», o sigui que puguin escoltar també altres, vostè penso que ens hauria de acceptar també el nostre punt 4, de defensar-ho allà on tinguin el marc de confluència per poder-ho fer.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Baig i Torras

Nosaltres, per tant, del punt número 5, que per a nosaltres era més intern de Catalunya, per a vostè és més de marcar criteri a nivell de la defensa, a nivell d'Estat, però que sí acceptarem, igual que no ens tanquem únicament en l'eina de Conferència Sectorial d'Educació, tampoc no ens tanquem únicament en el Consell Escolar de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Pel que he entès, ha admès l'esmena número 2 del Grup Popular. És així, senyora diputada?

La Sra. Baig i Torras

No. Fem una transacció, a presentar «entre d'altres».

El president

Ah, molt bé. Doncs, m'arribarà aquesta transacció. Molt bé.

Senyora diputada, la transacció la farà... (*Veus de fons.*) No? Ho hauria de fer aviat. S'ha de votar, sap?, i, per tant, l'he de tenir a les mans.

(*Pausa.*)

Sotmetem ara a votació el text de la Moció, incorporant-hi l'esmena d'Esquerra Republicana i la transaccional, sí, la transaccional del Grup Popular.

Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president, per demanar votació separada.

El president

Sí.

La Sra. Nadal i Aymerich

En un sol bloc, els punts 1, 2 i 3, i en un altre bloc, els punts 4 i 5, senyor president.

El president

Molt bé. Gràcies, senyora diputada. Per tant, ara, posem a votació –ja ho he dit abans–, amb l'esmena d'Esquerra Republicana i la transaccional amb el Grup Popular, els punts 1, 2 i 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 75 vot a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 302-00343/06)

El cinquè punt és la Moció sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya. La presenta el Grup Socialista i l'exposa l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, que té la paraula. *(Pausa.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, prego que si han de sortir ho facin amb celeritat i permetin que comencem la substanciació d'aquesta Moció.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president...

El vicepresident primer

Un moment, si us plau, senyor Carbonell, que en uns segons crec que això quedarà més clar. Té la paraula, senyor Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Presentem una moció subsegüent a la passada interpellació, però que jo els hauria de dir que, de fet, és la cloenda d'una successiva presentació d'interpellacions sobre una mateixa temàtica. Sobre la gestió de l'espectre radioelèctric a Catalunya i sobre la migració dels models de ràdios i televisions d'analogic al digital. N'hem fet diverses, de diversos grups. Avui, el que presentem és una moció que intenta respondre a les tres problemàtiques de fons que hem pogut debatre al llarg d'aquests mesos.

Els recordo les vint-i-cinc freqüències que en teoria havien de ser per sis mesos, i ja ara ja sabem que el conveni que signen amb els operadors són per dos anys –per dos anys, eh? La sanció a BTV, altres sancions que s'estan produint. En el que nosaltres hem pogut comprovar que es produeix el que creiem que és un tracte discriminatori i, per tant, la convicció que no es tracta de la mateixa manera els diferents operadors, públics o privats, que hi ha a Catalunya. I això ens porta a una afirmació: el Govern no està actuant correctament en aquesta matèria.

I per això nosaltres el que proposem és la reprovació en el primer punt del secretari general de Telecomunicacions. No entrem tant en la Conselleria, perquè en les dues interpellacions –i vostè ho sap molt bé, senyor conseller– han estat les conselleries que han respost les interpellacions que hem substanciat el Grup. Creiem que el secretari actua més en relació amb el Departament de Presidència que amb el seu conseller, i anem al que és la responsabilitat directa, que és al secretari de Telecomunicacions, del qual demanem una reprovació pel fet que creiem nosaltres que es vulneren uns principis, que són els d'imparcialitat, els d'objectivitat i els de transparència, que han de marcar l'orientació dels nostres governants.

Bé, en primer lloc això, i en segon lloc nosaltres presentem una interpellació que és..., una moció que és molt clara. Hem constatat durant aquests mesos que l'espectre radioelèctric està essent objecte d'una gestió molt poc seriosa i, per tant, el que demanem és que el Consell de l'Audiovisual faci, porti a terme una auditoria de l'espectre, per saber quins operadors tenen una potència tal, actuen d'acord amb la llicència i quins no... Que faci un diagnòstic de la situació. I demanem que ho faci l'operador independent que el Parlament ha constituït. I demanem que el cap, que ha guanyat una credibilitat en aquest sector, ens pugui fer aquest diagnòstic, que ens faci una auditoria i que ens digui, actualment, com estan operant, com estan actuant els operadors.

I en tercer lloc, el que proposem com a tercer punt, que també pensem que és molt important, respon a la tercera preocupació del nostre Grup.

Nosaltres hem dit, jo crec que potser encara no som prou conscients, tots plegats, que l'audiovisual català canviarà com un mitjà en sis anys, quan es vagi produint el pas sistemàtic dels operadors del model analògic al model digital. No en som conscients, encara,

però quan les ràdios operin únicament en digital, veurem uns canvis tremends.

Quan les televisions operin únicament amb el sistema digital, els canvis seran molt grans. Llavors, el que nosaltres demanem és que un pas tan important i estratègic com aquest, el que ha de fer, el que ha d'obligar el Govern és que comparegui en el Parlament, que presenti el pla tècnic i els criteris de migració que han d'orientar el pas d'analògic al digital, que aquest pla pugui ser votat en el Parlament, i que això es faci, òbviament, abans de l'adjudicació de les freqüències de ràdio digital i televisió digital, perquè, òbviament, aquest concursos es puguin fer d'acord amb un model nacional, amb un model consensuat entre els grups parlamentaris, perquè és un model que condicionarà els pròxims vint-i-cinc anys de l'audiovisual a Catalunya.

I penso que això és tasca del Parlament, que és tasca del Parlament poder acordar, pactar, el model audiovisual del país, sobretot perquè aquest condicionarà, serà, durant vint-i-cinc anys, el model, amb un seguiment –no els ho vull amagar– tan important en la configuració dels valors i de la cohesió del país. Per això el sentit d'aquest tercer punt.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. Ara, en nom dels grups que han presentar esmenes, en nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, el primer que vull fer, en nom del Grup Parlamentari Popular, és anunciar al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi la nostra decisió de retirar l'esmena que havíem introduït en el punt número 3 d'aquesta Moció, per la raó que després tindrà, a continuació tindrà l'oportunitat d'expressar.

Nosaltres considerem que, tal i com ha dit el Grup proponent, la situació del sector de l'audiovisual exigeix, aconsella un debat en profunditat. D'això no hi ha cap mena de dubte, i en aquest sentit s'ha produït una permanent coincidència per part de tots els membres de la ponència de l'audiovisual. I és cert, senyor Carbonell, és cert que la secretaria de telecomunicacions i per a la societat de la informació ha produït decisions que ens han inquietat, que ens han preocupat, i que ens han portat, tant al seu Grup com a la resta dels grups de l'oposició, a dur a terme determinades iniciatives parlamentàries, en el sentit de subratllar aquestes inconveniències i aquestes inquietuds –insisteixo– que tots nosaltres consideràvem que s'havien de desvetllar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, penso que el que requereix el sector en aquests moments és serenor, és tranquil·litat, és estabilitat, i produir, en aquests moments, una reprovació no ens ajudaria al més mínim al que constitueix la nostra

voluntat, que és ajudar, entre tots plegats, que això camini en la direcció convenient; raó per la qual, suposo, senyor Carbonell, estarà en condicions d'entendre que nosaltres no donarem suport al primer punt de la ponència. Nosaltres, pel que fa al punt número 2, no hi tindriem cap tipus de reserva, des d'un punt de vista, diguem-ne, formal, a materialitzar la sol·licitud en el Consell de l'Audiovisual, per dur a terme la realització de l'auditoria de freqüències i de paràmetres tècnics que vostè demana. Entre altres raons perquè entenem que, efectivament, es fa necessari conèixer quina és la situació actual. Alguns es preguntaran, escolti: com és que es fa necessari conèixer-la, que no es coneix, ja? Que no és prou difosa? Que no s'ha explicat a bastament? Doncs, pel que hem tingut l'oportunitat de veure, no. Fins i tot els qui d'una o d'una altra manera, en major o menor intensitat, ens hem apropiat en aquest sector i hem seguit les vicissituds, les evolucions que s'han anat produint, estem en condicions de dir, amb tota franquesa, que en determinats moments no hem estat capaços d'entendre res; perquè no hi ha hagut un determinat criteri que ens permeti albirar amb exactitud quin ha estat o quin és el capteniment del Govern en aquesta matèria. Però, senyor Carbonell, es dona una circumstància: que nosaltres, precisament, en el respecte que sempre ens hem imposat a la legislació produïda, precisament per aquest Parlament, hem de tenir en compte, i és que no constitueix competència del Consell de l'Audiovisual de Catalunya el fet de dur a terme aquesta auditoria.

El Consell de l'Audiovisual té un seguit de competències que no només hem d'intentar entre tots plegats que siguin exercides amb plenitud, sinó que les hem d'enfortir com calgui, però això seria contraproductiu al fet de demanar-li coses que no tenen a veure amb la seva competència, que resultaria contraproductiu.

En el punt tres nosaltres havíem introduït una esmena. Efectivament, la raó per la qual la retirem és la següent, senyor Carbonell. Si nosaltres, en aquest moment, donem per bona la proposta que vostè em fa, que, efectivament, és una proposta acceptable i encertada, el que estariem, alhora, és produint un endarreriment en el procés que nosaltres tantes i tantes vegades hem considerat necessari que fos endegat.

Si nosaltres fem això, si nosaltres aprovem aquest punt, amb el que, insisteixo, hi podem estar d'acord des d'una perspectiva estrictament pràctica, el que estariem és impossibilitant que el curs dels esdeveniments es produïssin, doncs, amb la celeritat, amb la diligència que nosaltres hem reclamat tantes i tantes vegades.

És a dir, ens instal·laríem, nosaltres mateixos, en l'exercici d'un despropòsit, raó per la qual, espero, senyor Carbonell, que sàpiga entendre el sentit de la nostra votació. Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, bé, en tot cas, hem expressat, doncs..., hem escoltat, vaja, més ben dit, el que ha dit el portaveu socialista en la seva Moció.

El primer punt no ens sorprèn, perquè el primer punt ens parla de la reprovació del secretari. Aquesta vegada no tocava el conseller, ara tocava el secretari, però generalment, aquests darrers plens, el Grup Socialista sempre ens ha presentat reprovacions, per tant, estàrem en la tònica que havíem escoltat els darrers temps. Ara bé, vostè ens parla de vulneració dels principis d'imparcialitat, objectivitat i transparència, i en aquest sentit, doncs, en tot cas, nosaltres –jo mateix– l'hauria de remetre al Decret, el Decret de televisions locals, que precisament és el Decret el que garanteix aquesta transparència, no?, i, en certa manera, sap vostè que hi va haver una participació molt efectiva de les mateixes televisions locals. Per tant, no va ser un text unilateral, sinó que va ser un text –avui que està tant de moda aquesta paraula– multilateral, és un text multilateral, per tant hi van participar pràcticament els organismes que tenien més interès.

Quant al decret, ho deixa clar: per part del Govern, aspectes tècnics i administratius; per part del CAC queda clar, doncs, el tema del pluralisme extern. Per tant, el Decret en cap cas modifica paràmetres tècnics, sinó que el que fa és intentar consensuar-los. I si vostè vol transparència, en podem parlar, però, en tot cas, tampoc em posi l'exemple, doncs, que deia l'altre dia en una interpellació, de la defensa que vostè va fer de Barcelona Televisió, perquè penso que quan els partits polítics fem aquestes defenses aferrissades de mitjans de comunicació els fem un flac favor, no? Barcelona Televisió té el seu Consell d'Administració. Per tant, té el seus organismes, i, en tot cas, el que sí que em sembla és que no pot ser patrimoni del senyor alcalde de Barcelona o patrimoni de vostès, senyors del PSC.

Bé, en tot cas, nosaltres a aquest primer punt és evident que no hi donarem suport, i quan vostè feia aquella defensa aferrissada de BTV, jo crec que en molts aspectes que vostè també deurà convenir amb mi crec que BTV s'hauria d'emmirallar, en alguns aspectes, en TV3, i em sembla que vostè hi estaria bastant d'acord, perquè, en tot cas, sí que nosaltres sempre hem manifestat la nostra preocupació pel poc pluralisme que té Barcelona Televisió.

Bé, ja he llegit la seva interpellació i vaig escoltar la interpellació, i en aquell tema, amb tota cordialitat, m'hauria agradat que hagués set una mica menys Calvino i una mica més Castelli, eh?, que a vostè que sé que li agrada llegir aquests llibres i aquests autors..., però, en tot cas, m'hauria agradat més, perquè penso que va fer un concepte un pèl massa integrista de segons quins mitjans de comunicació.

Bé, el segon punt de la Moció la veritat és que nosaltres tampoc el podem compartir, malgrat que l'esperit és prou bo, no?, però no el podem compartir, perquè, precisament, aquest mateix Parlament va aprovar la Llei del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, eh?, i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya no té les

competències per fer això. Ara sembla que tot ho remetem al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, no?, i el CAC nosaltres pensem que no pot ser un calaix de sasstre on càpiga tot, no? El CAC ha de fer la seva funció, i, en definitiva, sembla com si tractéssim el CAC, doncs, com si fos el rostit a taula el dia de la festa major, i hi anem posant i hi anem posant, doncs, tota mena, doncs, de farcit, tant de farcit tant de farcit que, al final, pot acabar, això, amb una indigestió. Vull dir, el CAC té, realment, unes competències. El que ha de fer és complir aquestes competències, i, en tot cas, si n'ha de tenir unes altres, hem de canviar la Llei i que en tingui unes altres.

Bé, el tercer punt de la Moció, li he de dir el que..., i em sembla que a vostè també, perquè ho sap perfectament, que el Pla el coneix tothom, el Pla. Sí, sí, això ja està en marxa i s'està en aquests moments implementant. Sobre les dotze emissores de ràdio digital, les bases del concurs ja s'han publicat en el DOGC; quant al tema de la TDT, el CAC ja ha redactat l'informe preceptiu i està a punt, també, de publicar-se en el DOGC, eh?, i, senyor Carbonell, no em crec que vostè no llegeixi la premsa, perquè això ha sortit a la premsa, no em crec que vostè no llegeixi el DOGC i no em crec que no tingui informació dels consellers del CAC. Per tant, home!, jo crec que ara toca fer això, però, en tot cas, també em sembla, doncs, que hauríem també de ser una mica més seriosos.

Acabo amb el tema del TDT, perquè nosaltres creiem, doncs, que el tema de la televisió digital terrestre s'està intentant consensuar amb tothom. El Govern de la Generalitat ha creat, precisament, un fòrum on hi ha tots els agents del sector de la televisió –produccions, fabricants, xarxes, administracions, televisions locals, etcètera–, i això va endavant. Ara toca complicar les coses, ho podem fer, doncs, perquè estem en un període preelectoral, però, en tot cas, això va endavant, ja li ho he dit, i suposo que el Govern li'n farà arribar les conclusions, no? En qualsevol cas, el Pla tècnic nacional de la televisió digital local no guarda cap relació amb el concurs que està en marxa sobre el servei públic de radiodifusió ni amb el concurs encara no iniciat d'un canal múltiple de TDT.

Per tant, senyor Carbonell, del que li acabo de dir vostè n'és prou coneixedor, però avui toca la seva intervenció, i, per tant, com tocava, també tocava la meva.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per fixar el posicionament, la illustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a la Moció en els tres punts que contempla. Començaré a comentar el tercer, i ho faré en ordre invers justament de com apareixen.

De fet, tal com ha comentat el diputat proponent, el 2010 hi haurà el desplegament complet de la televisió i ràdio digitals. Estem en ple procés de migració, i aquest procés és complex.

Que es pugui comptar amb un pla tècnic de cara a poder tenir els criteris que han de regular aquest procés i el nou model que ha de regir en la televisió i ràdios digitals sembla una cosa ben assenyada. De fet, estarà canviant, i molt, l'aspecte radioelèctric; estarà canviant, i molt, el tipus de configuració, millor dit, del sistema audiovisual, i, en aquest sentit, és lògic que el Govern tingui un instrument de planificació, que marca regles del joc, que marca la transparència dels concursos, que marca, de fet, els objectius als quals volem arribar. Per tant, és una ordenació.

Que aquest tipus de pla tècnic ha de basar-se en una auditoria de les freqüències i paràmetres tècnics com a pas previ, que és el que diu el segon punt de la Moció, que no hi hagin noves autoritzacions o concursos sense tenir en compte això ens sembla també assenyat i absolutament lògic, és una cosa de sentit comú.

Qui ha de fer aquest auditoria? El senyor Lladó, el senyor Fernández Deu, diuen que no ho ha de fer el Consell de l'Audiovisual, perquè no té aquestes competències concretes. Qui ho ha de fer? Qui ho ha de fer?, pregunto jo. La Secretaria de Telecomunicacions, precisament, ha mostrat tenir unes actuacions parcials, arbitràries, que no estan mostrant, justament, el que és necessari tenir per fer aquest tipus d'auditoria, que és imparcialitat, i, per tant, que pugui ser un organisme extern, com és el Consell de l'Audiovisual, qui faci l'auditoria ens sembla absolutament lògic, ho torno a dir, de sentit comú, també. En aquest sentit –en aquest sentit–, no entenc que es menystingui el Consell de l'Audiovisual de Catalunya per part dels qui diuen que perquè no té aquesta competència concreta no ho pot fer. El Consell de l'Audiovisual de Catalunya tindrà les competències que aquest Parlament li vulguem donar, i ja sigui amb la Llei, ja sigui perquè se li encomani una tasca concreta, com era aquesta. Per tant, nosaltres estem molt d'acord que aquest tipus d'auditoria la fes el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Planteja, també, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, una reprovació de la Secretaria de Telecomunicacions. Jo he de fer un comentari general que hi ha una freqüència de reprovacions últimament que potser és excessiva i les desgasta, i això ja ho hem dit moltes vegades, però sí que estem d'acord –sí que estem d'acord– que hi ha hagut arbitrarietats, que s'està fent una política de fets consumats, i aquesta política de fets consumats, evidentment, està infringint qualsevol regla del joc, des del que va ser la concessió, primer per sis mesos, ara per dos anys, de tota una sèrie de freqüències que es deien «proves pilot» fins al que ha sigut, doncs, la intervenció respecte a Televisió de Barcelona, que també ha sigut igualment arbitrària.

Per tant, nosaltres, assenyalo, per totes aquestes raons, votarem a favor d'aquesta Moció, i no entenem la po-

sició del Partit Popular, ho dic sincerament, eh?, no l'entendem. A veure, sí que l'entendem, però no racionalment, no perquè no es pugui donar suport a qui es demana. Quan jo he vist l'esmena que havia presentat el senyor Fernández Deu, i després l'ha retirat, pensava: «Bé, és una esmena lògica», i, per tant, em semblava que si es feia, era perquè el que en sortia s'assumia com a lògic. Veig que no ha sigut així, s'han donat uns altres arguments.

En tot cas, simplement assenyalar que em sap greu que no pugui tirar endavant aquesta Moció perquè no tingui el suport suficient.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres sí que donarem suport a aquesta Moció, perquè la trobem lògica, raonada, correcta, adient, en el moment just, en la mesura convenient.

A veure, el tema del Pla tècnic, de la TDT..., i em perdonaran, però a mi sempre em recordava un còmic infantil de la meva..., de fa molts anys, això de la TDT, però ens hem d'acostumar que ara serà una altra cosa. Doncs bé, el Pla tècnic de la TDT, l'adjudicació de les emissores de ràdio digital, el canal multiplex de TDT, tot això, són temes en què anem donant tombs i tombs aquí al Parlament i que sempre en aquests tombs hem demanat, doncs, planificació, rigor, criteris tècnics, anticipació, consens. Jo no m'hi estendré més, perquè són dos punts de què ja hem parlat molt i en què estem d'acord.

El primer punt. Nosaltres avui votarem a favor de la reprovació de la Secretaria de Telecomunicacions. Nosaltres, habitualment, no votem a favor de la quantitat ingent, innombrable i que ja m'he perdut de reprovacions que proposa el Grup Socialista. Jo crec que ha fet un mal a les reprovacions, perquè n'ha presentat tantes que ha acabat, com deia ara la senyora Comas d'Argemir, ha acabat devaluant-les. Aquesta s'ho mereix. Escolti'm, aquesta reprovació això s'ho mereix. Per què? Perquè el secretari de Telecomunicacions hauria d'actuar per criteris tècnics. És a dir, si hi ha una secretaria que hauria de tenir criteris tècnics és aquesta, i no els té. Actua per criteris estrictament partidistes –per criteris estrictament partidistes–, i això tots els que ens movem en el món local de Catalunya ho sabem, eh?, és a dir, tots els que ens movem en el món local de Catalunya ho sabem. És a dir, un dels axiomes del món local de Catalunya és que hi ha algunes dependències de la Generalitat que pregunten quin carnet tens abans de saludar-te i unes altres, que encara són més eficients, que ja no et saluden si saben quin carnet tens, i aquesta és de les que ja no et saluden si saben quin carnet tens, actua estrictament per criteris partidistes.

Són els criteris partidistes el que van explicar les concessions de sis mesos, dos anys, de vint-i-cinc, trenta, freqüències de ràdio; són criteris partidistes els que es mouen al voltant de BTV. Nosaltres podem estar d'acord..., i ho sap, el senyor Carbonell, que hem insistit que no ens convenç, el sistema de gestió de la BTV, ho hem dit i ho tornem a dir, i ho tornarem a dir, no ens convenç, però el que es pretenia fer amb BTV era una cosa absolutament illògica, ho vaig dir també en Ple passat: a la televisió de casa meva es reben quatre emissores municipals; cap és del municipi on visc, cap és de cap dels municipis confrontants, i en rebo quatre, i d'ajuntaments amb majoria de Convergència..., que té, em sap molt de greu, no ho voldria fer, però n'hi ha, i, a més a més, resulta que quan governa Convergència a Catalunya habitualment és amb el PP, però..., em perdonin i no ho diré més, eh? De governs de Socialistes, Esquerra i Iniciativa i de governs *totum revolutum* d'aquells municipis turístics amb tants grups independents que mai saps..., els rebo, bé, els rebo. Per què? Perquè estem en el segle XXI i la tecnologia va més enllà dels senyals de fum o dels carnets de partit.

Per tant, em sap molt de greu el malbaratament del concepte de reprovació, perquè avui el nostre Grup votarà a favor d'aquesta reprovació amb total convenciment.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, per dir, òbviament, que no acceptem l'esmena de supressió de la Moció del Grup de Convergència i Unió i per dir-li que sentim molt no poder acceptar l'esmena del Grup Popular, eh?, perquè, certament, si l'haguéssim pogut acceptar, jo crec que al Parlament avui hauria votat una cosa molt important: hauria pogut votar la possibilitat d'expressar-se i de participar en la decisió sobre el model audiovisual que tindrà el país durant els pròxims vint-i-cinc anys.

El president

Moltes gràcies. Per tant, sotmetrem a votació el text que vostè ha presentat, sense cap esmena.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació el text de la Moció en la seva versió original.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 63 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 302-00345/06)

Passem ara al setè punt de l'ordre del dia –i deixem el sisè, tal com hem anunciat abans, que sigui el primer de la tarda–, que és la Moció sobre el capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

(Pausa.)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presentem avui a aquesta cambra és subsegüent a una interpellació que va servir per fer una mica de balanç de final de legislatura davant d'una pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria de Convergència i Unió i el Grup Popular. Al llarg d'aquest debat que hi va haver al llarg de..., allà a les altes hores de la nit, podríem dir...

El president

Esperi's un moment. Esperi's un moment, senyor diputat. Prego que tanquin la porta, si us plau, els uixers de la cambra. (Pausa.) Molt bé, gràcies.

Pot continuar.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. De fet, vam analitzar com la legislatura per nosaltres presentava un balanç pobre en molts aspectes i en alguns casos negatiu. I és per això que aquesta Moció és una moció valorativa en la qual, en el primer punt, es constata la manca d'avenç de l'autogovern. De fet, a l'inici de la Legislatura el president va marcar dos objectius: autogovern i millora del finançament. I a la primera valoració es diu: «Hi ha una manca d'avenç en l'autogovern.» No només hi ha una manca d'avenç, sinó que hi ha un retrocés en diversos àmbits on la legislació estatal ha envaït sistemàticament competències de la Generalitat, segons es veu i es comprova en més d'una desena de dictàmens del Consell Consultiu, que han estat portats al Constitucional després, en posterioritat, per aquesta cambra.

I l'altre gran punt, que és el del finançament autonòmic, de fet, les millores relatives que hi ha estan per sota del creixement real de l'economia i, en qualsevol cas, no impedeixen l'increment del dèficit fiscal. És a dir, la millora relativa del finançament autonòmic no ha impedit que el dèficit fiscal de Catalunya amb Espanya continués creixent proporcionalment més. Per tant, el segon gran objectiu d'aquesta legislatura també falla.

Es constata en aquesta Moció, també, l'exercici d'una autolimitació sobre les pròpies competències i sobre l'obstacle que s'ha fet molts cops a iniciatives sorgides d'aquest Parlament i que han portat al Govern de la Generalitat a anar a remolc d'iniciatives parlamentàries del Partit Popular, un partit que s'ha de reconèixer que ha fet els seus deures, des de la seva òptica, que no para de legislar, que ho fa ràpid i que, intentant o venent que s'està legislant per solucionar problemes, no està clar si els solucionarà, però el que sí que està clar és que la majoria de lleis que fa són lleis que o envaeixen competències o, de fet, s'avancen a competències que podria exercir la Generalitat i no exerceix. Posarem dos casos: el de Llei d'universitats i la mateixa Llei d'ensenyament o de l'audiovisual, on l'atonía legislativa del Govern de Convergència i Unió ha deixat pas a l'avançada del Partit Popular en aquests àmbits i, per tant, ja en aquests moments anem a la defensiva.

Un altre aspecte valoratiu d'aquesta Moció és la qualitat de la democràcia que vivim. En aquest sentit, quan davant d'iniciatives d'investigació sobre responsabilitats polítiques, i l'única excepció és la que hem viscut fa uns moments en aquesta cambra en relació al tema de les enquestes, totes les altres, les que hi havia *chicha* econòmica al darrere, sobretot, han estat paralitzades i no han pogut tirar-se endavant a nivell parlamentari per investigar quins presumptes fraus o responsabilitats polítiques hi havia en diversos casos d'investigació que es demanaven.

Per tot això, després d'aquesta valoració negativa de la legislatura i d'aquest acord, que ha existit, malgrat negar-se en alguns àmbits, en alguns moments, i d'altres afirmar que sí que hi era, s'insta el Govern a presentar al Parlament abans d'acabar la legislatura un informe sobre les responsabilitats polítiques o administratives relacionades amb els casos afectats o les demandes que hi ha de creació de comissions i que s'han paralitzat al llarg de tota la legislatura. Encara hi són a temps abans d'acabar aquesta legislatura a presentar un informe sobre les responsabilitats polítiques.

I el segon apartat és presentar en el proper Ple un projecte de resolució pel qual s'acordi a presentar al Congrés de Diputats propostes de modificació de totes aquelles lleis que han estat dutes al Constitucional perquè el Consultiu de la Generalitat ha considerat que vulneraven l'Estatut d'autonomia. Per tant, és una mesura preventiva per l'escenari posterior al març de l'any que ve, quan, passi el que passi, esperem que sigui amb pèrdues de majories absolutes, s'hagi de negociar un nou context per tal de posar el rellotge a zero després d'aquesta acceleració de la dinàmica legislativa contrària a l'autogovern.

Per tant, aquesta seria...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

...en síntesi, senyor president, el contingut de la nostra Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Per a posicionar-se, primer, té la paraula l'illustre diputat, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Senyor Huguet, pel que fa al primer punt, nosaltres considerem que és molt més positiu que es basi el treball en les comissions pertinents. O sigui, estem totalment d'acord que calia saber on són les responsabilitats polítiques o administratives. Ens sembla una mica alambinat que demanem al Consell Executiu, que té una majoria que fins ara juguen amb els seus aliats, que no ha permès que avancessin les comissions de dilucidar aquestes responsabilitats, que ara ens presenti un informe. O sigui, és una mica, jo diria, benèvol el redactat d'aquest primer punt, i com a tal li votarem, però queda –queda– innocu i, a més, fins i tot, suposant –com diu vostè– que això prosperés, no crec que els qui no han volgut donar fins ara aquesta informació ni per via parlamentària la portessin.

El segon punt el trobem una mica enrevessat. El Consell Executiu no pot presentar en el Ple un projecte de resolució, si de cas seria o una iniciativa legislativa del Consell Executiu o del Grup Parlamentari amb una proposta de resolució, però directament al Ple ens sembla molt ja forçat això, no?, crec que, fins i tot, encara que no faré èmfasi en això, reglamentàriament això és inviable, no? Però sobretot aquest és un tema que pertany a la Comissió de reforma d'Autogovern. Moltes vegades el president de la Generalitat ha dit en debats de política general que ell es conformaria a disposar d'un autogovern com el que el Tribunal Constitucional permet a partir de sentències on diu: «Això no, però es podria haver anat per aquest altre camí.» És un exercici que seria molt positiu de fer. Tampoc l'actual majoria l'ha fet, però, si de cas, pertany a una comissió o a un àmbit que estudia seriosament la reforma de l'autogovern. Per tant, aquest segon punt sí que no li podem votar.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció subsegüent a la interpellació que va substanciar el senyor Huguet sobre quina era la postura, quin era el capteniment del Govern després de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental entre Convergència i Unió i el Partit Popular, li he de reconèixer, senyor

Huguet, que va tenir un efecte molt benèfic, va tenir un efecte benèfic i va tenir un efecte clarificador perquè, en definitiva, el conseller Puig doncs va passar part de la seva interpellació recordant la gran tasca que s'havia portat a terme entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Per tant, reconèixer, senyor Huguet, aquest efecte clarificador i benèfic que va tenir aquesta interpellació.

De totes formes, vostè recordava les hores tardanes en què es va substanciar aquesta interpellació, i potser això va fer que fos una interpellació plena de lirisme, eh? Jo recordo encara el conseller Puig amb el dit enlairat dient allò que «nosaltres assenyalem l'horitzó, nosaltres assenyalem l'horitzó i fins i tot –fins i tot– assenyalem la lluna», i després el retret, el retret cap a Esquerra Republicana: «Vostès, en canvi, només saben veure les imperfeccions del dit.» Una interpellació –com deia– plena d'acusacions de gelosia, gelosia política, naturalment, cap a Esquerra Republicana, després d'haver reconegut que l'acció de govern en aquest Parlament aquesta legislatura s'ha tirat endavant gràcies al recolzament del Partit Popular, que a més a més va portar a què els acusessin, ja dic, amb tot un..., potser per les hores tardanes, a què els acusessin fins i tot de tenir la síndrome de Peter Pan.

En la seva Moció, però, senyor Huguet, cap novetat, i jo li dic sincerament que em comença a preocupar, senyor Huguet, em sembla que en el seu Grup hi ha una mena d'epidèmia, no?, que abans afectava només a alguns membres del seu Grup, que presentaven reiteradament sempre el mateix. Vull dir, deu tenir una mica de caràcter epidèmic, que l'ha afectat a vostè i ens torna a plantejar novament qüestions que hem votat molta vegades en aquest Parlament, des d'aquesta tribuna, el de sempre, dèficit fiscal de Catalunya, manca d'avenç de l'autogovern.

Però, potser sí que hi ha alguna de novetat. En primer lloc, no hi ha cap reprovació i que..., en el to de la interpellació, que ens sorprèn. Vull dir que, a més, és habitual en el seu Grup de presentar-ne. Però hi ha una altra novetat, no? Es fa una valoració negativa sobre la qualitat democràtica que s'ha produït davant les iniciatives d'investigació sobre responsabilitats polítiques de presumptes fraus de desgovern. Vostè, senyor Huguet, ho deu dir pels seus socis a l'Ajuntament de Barcelona, que han pactat justament amb Convergència i Unió a amagar-se les vergonyes, i aquest matí ho hem pogut tornar a veure: una comissió d'investigació que no es va deixar que treballés justament per aquests interessos que s'han d'amagar mútuament. Suposo –suposo–, senyor Huguet, que vostè deu tenir present que està governant a l'Ajuntament de Barcelona amb una formació política que per vostè té una valoració negativa pel que fa a la seva qualitat democràtica.

Jo no vull tornar al debat, a repetir el debat sobre el tema del finançament. És a dir, l'avenç més important que s'ha produït en l'autogovern i en la millora del finançament de Catalunya s'ha produït amb un govern del Partit Popular i s'ha produït amb un govern del Partit Popular amb majoria absoluta. Vostè sap perfectament, perquè a més a més coneix molt a fons el tema,

que Catalunya té una capacitat d'acció política en matèria fiscal que no tenen ni els *Länder* alemanys, eh? Un estat federal té menys competències que el Parlament de Catalunya. És a dir, l'increment de l'autogovern que ha representat i de la capacitat financera de Catalunya, un model de finançament aprovat pel Partit Popular, amb majoria absoluta, ha permès l'avenç més important de l'autogovern.

Per no tornar a donar dades pel que fa a la conflictivitat competencial, els recursos que s'han presentat davant del Tribunal Constitucional, els vull tornar a recordar que amb governs del Partit Socialista s'havien enlairat fins a cent dos recursos en una sola legislatura, i que han davallat amb un govern del Partit Popular fins a vint-i-dos recursos.

Vostè parlava d'atonía legislativa, senyor Huguet. Vostè és molt benèvol; no és atonia legislativa, és que no s'han exercit competències que ens reconeix la Constitució i que l'Estatut ha assumit en vint-i-dos anys. I no només aquests exemples que vostè ha donat. En indústria, en pesca, en assegurances, en economia... És a dir, no hi ha hagut atonia. Hi ha hagut manca de l'exercici del nostre autogovern. I hi ha una cosa tan fàcil, tan ràpida i tan senzilla per millorar el nostre autogovern com és exercir-lo, senyor Huguet. Jo recordo que hi va haver una moció –que vostès van votar– del Grup Popular, justament dient això: que hi havia hagut un abandonament de les competències i, per tant, un abandonament del poder polític que té Catalunya en aquests darrers vint-i-dos anys.

En qualsevol cas, senyor Huguet, a mi m'agradaria sentir-li alguna vegada fer el discurs de la gestió, fer el discurs que s'ha de gestionar aquest autogovern...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...aquest amplíssim autogovern, en benefici dels ciutadans de Catalunya. Vostè, senyor Huguet, es va deixar entabanar pel lirisme del conseller Puig i ens ha reproduït el mateix debat de sempre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per assenyalar que la Moció que ens presenta Esquerra Republicana, subsegüent a la interpellació que va ser substanciada en el Ple anterior, expressa una gran distància entre el fi que es pretén i el mitjà que es fa servir. I jo crec que mai una finalitat tan àmplia, que ho vol abastar tot, no havia tingut una concreció tan escarida i limitada. Perquè és veritat que s'anuncien i es denuncien mancances en l'autogovern, en el finançament, en la regenera-

ció democràtica, etcètera, però, al final, tot el conjunt de deficiències esmentades conclouen en dos aspectes dispositius de la Moció, que són els que, més enllà d'aquesta Moció-balanç, Moció-escombra, Moció de liquidació de temporada, ens porten, simplement, a pronunciar-nos sobre si sí o si no –perquè no hi ha hagut esmenes– al punt 1 i al punt 2.

Respecte al punt 1, nosaltres hi votarem a favor, perquè és evident que, diguin el que diguin qui sigui –qui sigui–, tant a través de la Sindicatura de Comptes com a través de la Junta de Portaveus, hi ha un grapat de temes anòmals, no abordats en comissió d'investigació, simplement perquè no hi ha hagut voluntat política de fer-ho. Es digui el que es digui respecte a d'altres episodis i respecte a d'altres pactes en d'altres àmbits de les administracions catalanes. Però, en qualsevol cas, és evident que, o en successives juntes de portaveus podem continuar insistint en tots aquells temes que estan pendents, o podem demanar al Govern que es pronunciï directament perquè el Parlament l'insta a fer-ho.

I, en canvi, estem d'acord amb el senyor Ribó i amb altres intervinents que el segon punt és, per al fi que es proposa, enrevessat i, probablement, no apropiat. I com que és enrevessat i no apropiat, ens abstindrem.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, gairebé ja pot tocar a votar, eh? Jo, també, des de l'escó mateix, perquè, és clar, no és un problema que sigui enrevessat, és que tècnicament és «infumable» la Moció, eh? És absolutament «infumable». És a dir, quan els intervinents, excepte la senyora Nadal, ho fan des de l'escó..., ni presenten esmena, i fan esforços absolutament laudatoris per intentar abstenir-se o votar que sí perquè no hi ha més remei, perquè al cap i a la fi això representa una clatellada al Govern..., per tant, ens hi hem d'apuntar, encara que sigui realment «infumable».

La Moció, realment, és políticament esotèrica. És surrealista. Jo diria que és marxiana –en el sentit de Groucho Marx, eh?–; per això, nosaltres (*remor de veus*), nosaltres hi votarem en contra –nosaltres hi votarem en contra– i estarem atents a la voluntat d'aquest Parlament per fer-ne el seguiment i el compliment que correspon, com no podia ser d'altra forma.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat proponent, té la paraula.

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, no, no. Escolti, el senyor... Per al·lusions diverses. (*Remor de veus*.) Per al·lusions diverses, senyor president. La qüestió tècnica: puc acceptar que el punt 2 podia tenir una redacció més feliç..., però aquí hi ha

una càrrega de dimensió política innegable en tota la primera part expositiva. Per tant, aquí, o es vota que aquesta legislatura ha sigut un *fiasco* des del punt de vista de l'autogovern i del finançament i la qualitat democràtica, o es vota en contra. O a favor d'un balanç positiu o en contra del balanç.

Hi ha una primera part expositiva, on aquest..., efectivament, en un Ple quasi escombra, s'està analitzant el balanç d'aquesta legislatura. I des d'Esquerra Republicana analitzem negativament..., i a hores d'ara no té sentit reprovar, perquè ja s'ha acabat, això, ja tanquem portes, diguem-ne, i que vinguin les eleccions, eh? Per tant, no és hora de reprovar ja ningú. El balanç és negatiu. I això és el que es posa a votació, al marge de l'habilitat tècnica o no de l'últim punt.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*) El Sr. Camps em demana la paraula per...?

El Sr. Camps i Rovira

No, per al·lusions i per contradiccions. Jo només volia dir...

El president

Té un minut.

El Sr. Camps i Rovira

...doncs, que la Moció, m'havia descuidat de dir que era típica del grup d'oposició..., del grup d'oposició d'estripada. No, no el grup d'oposició típic i tòpic, sinó el grup d'estripada.

El president

La interpretació de la Moció...

El Sr. Camps i Rovira

Jo no sé si ha quedat clar...

El president

...és extensiva i...

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Anem a trucar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Anem a votar, senyores i senyors diputats, la Moció sobre el capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular, que té dos punts que votarem separatament.

Votem el punt número 1, primer.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 64 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 67 en contra i 52 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

La primera pregunta que adrecen al president de la Generalitat la fa l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

(*Remor de veus.*) Prego silenci, si us plau.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com preveu el Govern encarar l'actual situació política a Catalunya (tram. 317-00605/06)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyor president, com té previst el Govern de la Generalitat encarar l'actual situació política a Catalunya?

El president

Moltes gràcies. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, veig que tots plegats devem anar esgotant la imaginació, no?, amb aquesta. (*Rialles.*) Ja la podria fer

així —diguem-ne— fotocopiada, aquesta pregunta, vostè, eh! Bé, doncs jo també li contestaré que, miri, amb tota la normalitat que es pugui. (*Rialles.*)

El president

Moltes gràcies. Pot repreguntar, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Veig que no canvia, amb la seva brevetat inicial. En qualsevol cas, vostè pot encarar aquesta situació política i la resta de la legislatura de dues formes: o amb embranzida o des de l'estampida. Amb l'embranchida d'una acció intensa eficaç i amb sentit social, o des de l'estampida, de la fugida irreal d'un govern de la Generalitat, d'una fugida cap endavant, enfonsant tot el que s'ha aconseguit al llarg dels últims anys.

I certament, senyor president, s'han fet moltes coses en aquest quart de segle de Govern de la Generalitat, i molt en particular s'han fet moltes coses en els últims set anys de col·laboració entre el Partit Popular i Convergència i Unió: més inversió pública que mai, més generació d'ocupació, els majors creixements econòmics dels darrers lustres, noves i millors polítiques socials, rebaixes d'impostos, ajuts a les famílies, un avenç substancial a l'autogovern, com ho demostra el mateix model de finançament que vostè mateix va reconèixer que era el millor model de finançament de la història i que s'ha aconseguit, precisament, ara amb un govern del Partit Popular amb majoria absoluta. Doncs bé, vostè pot constatar el que s'ha fet per recordar el que és més important, que encara resten sis mesos fins a les properes eleccions catalanes i que queden moltes coses per fer.

El president

Senyor diputat, esperi's un moment, si us plau. Té el rellotge parat. Esperí's. (*Pausa.*)

Pot continuar.

El Sr. Fernández Díaz

Li deia que podem constatar tot el que s'ha fet al llarg d'aquests intensos set últims anys, també amb el Partit Popular, i recordar que encara resta mig any de legislatura i que l'últim no ha de ser forçosament el menys important, que podem fer encara *moltes* coses. L'embranchida d'un govern que tiri endavant, i aquest és el desig i l'aposta del Partit Popular, una llei de família, una supressió de l'impost de successions, noves i millors polítiques socials en favor de la gent gran, persones amb discapacitats, la sanitat, l'educació, pot apostar per aquesta embranzida del Govern i no pas per una envestida d'aquest mateix Govern que, com tota envestida, com tota estampida, acaba destruint molt del que s'ha aconseguit al llarg dels últims anys.

Jo per això, senyor president, davant aquesta doble opció, d'aquesta doble forma d'encarar la situació política...

El president

Senyor diputat. Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Jo, senyor president, li recomanaria l'embranchida del Govern i no pas l'actual «estampida».

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé..., bé, no sé ben bé a què es refereix amb això de l'estampida. Jo el que li vull dir és una cosa, no?, la primera obligació d'un govern és governar, complir el seu programa, fer les coses que ha de fer. I això afortunadament ho podem fer tot i que és evident que tenim una situació difícil en el Parlament, com s'ha demostrat també aquest dematí, però hi ha una cosa que és fonamental i que podem seguir fent, que és fer allò que interessa a la gent.

Ara, jo..., vostè no sé ben bé a què es referia amb tot això de l'estampida, però jo sí que sé a què em refereixo quan dic que el que sí que podem seguir fent durant aquests mesos que falten, durant aquests sis mesos que falten, doncs, són hospitals –estem fent el del Vendrell, el de Mollet, el de Sant Pau, posant a punt l'Hospital Militar, el de Salt–; complir el nostre compromís de les set mil places que hem de fer, que ens vam comprometre a fer, les set mil places geriàtriques –l'altre dia en vam inaugurar unes, per exemple, aquí a la plaça de la Prosperitat–; tirar endavant tota una sèrie de mesures en política d'habitatge, per exemple, dissabte passat també vaig poder inaugurar tota una sèrie de pisos nous del que eren les «vivendes» del Governador; d'aquí quatre dies podrem iniciar, doncs, la Ciutat Judicial, entre l'Hospitalet de Llobregat i Barcelona; podem tirar endavant el que no s'havia fet fins ara, que és establir una sèrie d'ajuts per a les vídues, crear un centre de referència per a la malaltia d'Alzheimer, i bé, tirant endavant el projecte, els pactes que tenim amb els ajuntaments per fer guarderies.

Bé, també hem de fer altres coses: hem de mirar de frenar una ofensiva de rebaixa autonòmica que ens ve de Madrid, on tenim una pressió molt forta en aquest moment, però de tota manera d'això ara no li'n parlaré, seguiré dient que seguirem fent aquelles coses que són les que interessen a la gent: com sabem el perllongament, per exemple, dels Ferrocarrils de la Generalitat a Terrassa; o bé, per exemple, ahir mateix vàrem aprovar i ara ho farem, doncs, que instituïrem el Consorci per aplicar la tarifa única a tota l'àrea metropolitana de Tarragona, Tarragona - Reus - Valls; o bé endegarem el Centre Intermodal de Mercaderies del Far, tocant a Figueres; o bé, per exemple, hem llançat ara un programa de préstecs a llarg termini per a les matrícules de doctorat i de postgrau dels estudiants; o bé començarem a aplicar, tot i que no caldria fer-ho fins l'any que ve, però mirarem d'avançar-nos...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...doncs, per exemple, per...

El president

Senyor president.

El president de la Generalitat

...el tema de les escoles concertades de 3 a 6 anys. Perdoni.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació dels municipis en l'autogovern (tram. 317-00609/06)

La següent pregunta la formula, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quin és el paper que atorga el Govern que vostè presideix a la funció dels ajuntaments en la participació en l'autogovern i en la construcció nacional de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Molt important. Molt important per doctrina política nostra i, a més, per exigència de la realitat. I així ha estat, perquè si no hi hagués hagut una molt bona col·laboració entre els ajuntaments i el Govern de la Generalitat durant aquests, no set anys, sinó vint-i-tres anys, no hauríem pogut fer la feina que hem fet, que realment ha constituït una transformació del país.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Efectivament aquest país ha passat per una gran transformació en clau positiva, gràcies a l'esforç del Govern de la Generalitat, gràcies a l'esforç de tots i cadascun dels ajuntaments, però sí que és cert que les relacions entre aquestes institucions no ha estat la millor, que hi ha hagut un recel i una desconfiança mútua entre ajuntaments i Generalitat.

Segurament perquè els uns han intentat que els ajuntaments fossin contrapoder de la Generalitat, però

perquè d'altres també han estat posats d'esquena a aquests mateixos ajuntaments, sobretot d'alguns ajuntaments en particular, dels que no eren del mateix color polític. I alguns també han utilitzat el paper dels ajuntaments com a garantia de continuïtat, de cert caciquisme històric.

Catalunya no és una sola ciutat, ni és una sola federació de municipis, ni és una nació sense capital, ni és tampoc una capital sense nació. I durant temps aquesta batalla partidista entre institucions ha estat nefasta perquè ha retardat projectes en matèria i infraestructures, ha perjudicat la modernització al país, ha fet mal a la prestació de serveis als ciutadans, sobretot si pensem que els ajuntaments han hagut d'assumir funcions que no els corresponen i tenir serveis mal finançats, tant des del Govern català com des del Govern de Madrid, un mal finançament per als ajuntaments i també per al país.

Això s'ha vist en casos concrets com aquesta descoordinació ha afectat negativament l'aeroport, el traçat del TGV, la mateixa política lingüística, exemples de coordinació entre institucions. I això resulta car als ciutadans, perquè ha comportat la creació d'una doble xarxa entre tots, entre totes dues xarxes d'institucions –televisions, ràdios, teatres. Hi ha, doncs, una clara, un clar recel mutu entre ajuntaments i Generalitat, entre la Catalunya rural i la urbana, entre el passat històric i la modernitat, i aquesta divisió ha estat també ideològica entre el catalanisme i el progressisme, com si fos incompatible una cosa amb l'altra.

Cal, doncs, que reconciliem catalanisme i progressisme, i que siguem capaços d'entendre que hi ha temes que no són ni de dretes ni d'esquerreres, sinó de sentit comú, d'interès nacional; per això ens cal a tots plegats recuperar el màxim sentit institucional perquè cap institució, ni cap país, ni cap ciutat, no és d'un partit, sinó del conjunt de ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, la veritat és que no estic gens d'acord amb aquesta visió tan catastròfica que vostè acaba d'explicar, no? Vull dir, no tinc aquesta preocupació. La tinc una mica més, ara, avui, després d'aquest matí respecte a la consideració que té per als petits municipis de Catalunya, no?, (*remor de veus*) en què el vot –el vot– conjunt d'Esquerra Republicana i del PP –també del PSC–, evidentment, doncs, ha donat el resultat que ha donat.

Però miri, en realitat nosaltres, el cert és que hi ha hagut un respecte institucional mutu, pot haver hagut alguna excepció per part d'algun ajuntament, però és excepció, entre la Generalitat i els ajuntaments. Segona, hi ha hagut per part de la Generalitat una aportació molt important de recursos directament i indirectament. És a dir, directament vull dir per al propi ús dels ajuntaments i indirectament per tot el tipus d'inversions, molt sovint d'acord amb els ajuntaments que al-

trament no les haurien pogut fer. I després hi ha hagut una bona cooperació institucional. I, per tant, aquesta imatge que vostè acaba d'explicar no respon, entenc, sincerament, a la realitat.

I a més ha estat una actuació molt sectària. Aquí hi ha uns quants ajuntaments que no són ni de Convergència ni d'Unió, que no s'atreviran a dir que hi ha hagut una actitud sectària per part del Govern de la Generalitat. Aquí hi ha una sèrie d'alcaldes que no s'atreviran a dir això, en absolut. I si ho diuen, doncs, els ho podem replicar amb tota absoluta rotunditat, amb una gran rotunditat, aquí mateix, sense anar més lluny d'aquí, no? I hi ha hagut sectarisme, per tant –repeteix.

Per altra banda, en la línia que deia jo de la cooperació institucional vull recordar-li que la Comissió de Govern Local de Catalunya ha actuat –ara no tinc temps d'explicar-li totes les coses que ha dictaminat, que són coses, en fi, decrets, lleis, etcètera, decisions de tota mena–, que el Govern de la Generalitat no volia tirar endavant i no podia tirar endavant sense parlar, discutir-ho en el nivell de la Comissió del Govern Local.

Per exemple, l'any 2002 vam fer set reunions amb tota una sèrie de dictàmens, aquest any, els tres mesos que portem, tres mesos i mig, se n'han fet tres més. Per tant, amb això i també si entréssim ara concretament en el tema de les aportacions econòmiques, veuríem que aquesta explicació que vostè acaba de donar no respon a la realitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

En absolut.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quines qüestions considera prioritàries en l'actual situació de l'autogovern de Catalunya (tram. 317-00611/06)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Pasqual Maragall. (*Remor de veus*.)

El Sr. Maragall i Mira

El president Pujol ha considerat des del debat d'investidura que no calia tocar ni l'Estatut, ni la Constitució. Ara sembla que sí que cal un nou estatut, però sense tocar la Constitució. Què ha passat des de la investidura per justificar aquest canvi? Estem segurs que és possible i que és útil canviar l'Estatut sense tocar la Constitució?

Fins ara Convergència i Unió ha governat amb el suport del Partit Popular i prometent no tocar l'Estatut, ha menyspreat la Comissió d'Autogovern, ha tirat enrere la reforma de l'organització territorial de Catalunya que va proposar la Comissió presidida pel senyor Duran i dirigida pel senyor Roca. Ha desnaturalitzat els acords sobre els mitjans d'audiovisuals públics, ha acceptat un nou sistema de finançament que ara vostès mateixos, de Convergència i Unió, critiquen.

En síntesi, no han governat per al país, sinó per mantenir-se al front del país, que no és exactament el mateix.

Per tot això, ara, senyor Pujol, senyor president, les seves protestes de catalanitat i de reclamació de més autogovern són poc creïbles. Vostès coincideixen amb el senyor Aznar, almenys en una cosa fonamental: no volen una Espanya plural, volen un estira-i-arrotonsa continuat per anar tirant de veta cadascú amb el seu propi nacionalisme. No volen una Catalunya rica i plena en una Espanya federal. (*Remor de veus.*)

Senyor president –senyor president– ja li queda poc temps. Abans de marxar ha de parlar clar. No ens entretingui amb menyspreu i amb vaguetats. Nosaltres, senyor president, no som antipatriotes, i vostè ho sap. I si no ho sap, pitjor per vostè i pitjor per a tots. Si vol passar a la història amb la dignitat que es mereix un president que ha governat aquest país durant més de vint anys, digui'ns d'un cop què vol o què creu que Catalunya ha de ser en el futur: un estat lliure associat, un poble federat, un país independent?

Ja sé que en dos minuts no n'hi ha per tant, però millor dos minuts que no pas res. Ara ja no pot fugir d'estudi. Contesti, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, veig que vostè cada vegada llegeix millor els papers que porta escrits, eh? (*Rialles.*) Miri, escolti una cosa: no es pot exagerar –no es pot exagerar. Home!, dir que jo he de justificar-me fent protestes de catalanitat és una mica gros. Vostè això no té dret a dir-ho, no, vostè això no té dret a dir-ho, ni ningú li ho acceptarà, ni ningú considerarà que això sigui una cosa, fins i tot, correcta. Jo em puc equivocar en moltes coses, però tinc una trajectòria que a ningú, tampoc a vostè, i, evidentment, no a vostè, li permet fer-me aquesta insinuació, ni tampoc –ni tampoc– pot dir que jo no vull una Espanya, precisament és el que hem estat defensant sempre, plural.

Posats a parlar clar, li parlaré clar. El passa és que no tindrè gaire temps de parlar clar. Nosaltres tenim un estatut que, en part, no és el que havia de ser per culpa de vostès (*remor de veus*), per culpa de vostès i de la UCD, que el que els interessava no era un bon estatut, sinó una palanca per poder fer pressió vostès sobre Madrid i la UCD per apuntalar en Suárez.

No tenim més bon finançament perquè la proposta que vam fer nosaltres vostès a Sau hi van votar en contra, que va defensar en Macià Alavedra i només hi varen votar a favor Convergència i Unió i el diputat d'Esquerra Republicana, i vostès van baratar l'Estatut, i si d'alguna cosa m'he d'acusar és de no d'haver-me oposat aleshores amb rotunditat a aquella venda que es va fer del que havia de ser l'Estatut per part de vostès i de la UCD, i arrossegat hi va anar el PSUC; he de dir, en honor a la veritat, que hi va anar arrossegat, però... (*Rialles.*) Hi va anar arrossegat perquè va passar una cosa que hem de procurar que no passi, que l'hegemonia política en aquell moment a Catalunya la tenien vostès i la UCD conjuntament, i a nivell espanyol, aleshores, com ara, també, i el que varen imposar vostès, el PSOE i la UCD, en aquella època, i si hem de fer cas de les declaracions del Rodríguez Zapatero, que diu que la Constitució no dóna marge per res, potser per fer una petita reforma postissa en el Senat, que tots sabem ben bé per al que serveix..., doncs, bé, ara ens trobem exactament amb la mateixa situació, i l'única possibilitat que tindrem a la propera legislatura que vostès no ens tornin a arrossegar a una mala solució...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...és que el nacionalisme català en aquest Parlament sigui realment molt i molt fort, que és el que espero que serà.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures de transport que l'Estat espanyol gestiona a Catalunya (tram. 317-00615/06)

El president

A continuació, té la paraula per preguntar al president de la Generalitat l'illustre diputat senyor Lluís Recoder, en nom del Grup de Convergència i Unió (*forta remor de veus*), que té la paraula.

El Sr. Recoder i Miralles

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, nosaltres li volem demanar sobre el capteniment del Govern en matèria de transport públic. Sabem que en aquests anys s'han afrontat inversions en infraestructures molt «quantioses», i, a més, infraestructures que són estratègiques. També tenim coneixement, i ens en beneficiem moltes ciutats, d'una actuació que ha estat emblemàtica, com ha estat la integració tarifària a l'àrea de Barcelona, que ha revolucionat positivament els hàbits del transport, i, a més, pensem que les polítiques de transport públic són fonamentals en una societat desenvolupada com la nostra, on la mobilitat és constant. La inversió en transport públic té una grandíssima, una altíssima, rendibilitat social, i al nostre país tenim des d'àrees

densament poblades, on una bona xarxa de transport públic és imprescindible, i també àrees molt extenses amb poca població, que sense una bona infraestructura correrien el perill de veure perpetuat un cert desequilibri territorial.

És per això que, en nom del Grup de Convergència i Unió, li demano quin ha estat i quin és el capteniment del Govern en matèria de transport públic.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, jo em centraré bàsicament en l'àrea metropolitana, amb les àrees metropolitanes, no?, però, per endavant, d'entrada, li vull dir que jo crec que, justament, quan es fa el balanç d'aquesta legislatura una de les coses en les quals podem presentar un balanç jo crec que més absolutament positiu és, precisament, aquesta, no?, ja sigui des de la integració tarifària de l'àrea metropolitana i de Barcelona, per exemple, fins a l'inici, a través del Pla de transport de viatgers, del procés d'establiment d'aquesta mateixa integració tarifària, però, en aquest cas, concretament, en el camp de Tarragona, o sigui, Tarragonès, Baix Camp i Alt Camp, i, justament, ahir, precisament, el Govern de la Generalitat va aprovar la constitució del consorci d'aquesta àrea, que ara tot seguit el que farem seran els consorcis de Lleida, de Girona i de les Terres de l'Ebre.

Doncs bé, com els deia, des d'això fins a, què li diré jo, per exemple, doncs, la reclamació que —no hi hem reeixit, sigui dit de passada—, però, en fi, la reclamació dels trens de rodalies, que, precisament, en aquest projecte d'estatut que ha elaborat Convergència i Unió, aquesta cosa, que, per altra banda, ja podíem haver aconseguit amb l'Estatut actual, atenció!, i que forma part d'aquells tancaments que aquests últims temps s'han produït a nivell de l'Administració central, que des de fa un any i mig realment ha adaptat una actitud de tancament total davant de les nostres justes i, per altra banda, justificables, amb l'Estatut a les mans, reclamacions..., doncs, bé, la reclamació dels trens de rodalies, perquè tinguin present que, a més, tampoc no és demanar res de l'altre món: les regions franceses, que són molt menys que no és Catalunya des d'un punt de vista autonòmic, els tenen, i d'aquí un any probablement els tindran les regions italianes. I la reclamació dels trens de trajecte internament a Catalunya, com era el de Puigcerdà o com és el de la Pobla.

Però, a part d'això, i com a obres de gran volum econòmic, hi han hagut les obres, sobretot, aquí a l'entorn de Barcelona, des de Terrassa, que ja n'hem parlat abans, el que ara iniciarem a Sabadell, també, i, a més, a tota l'àrea de Barcelona, doncs, del metro. Ja hem parlat tantes vegades, doncs, de la línia 9..., però ho hem de seguir dient, perquè, a vegades, sembla que la gent vulgui ignorar que s'està fent l'obra més important de metro que es fa a Europa en aquest moment, que costarà uns 350 o 360.000 milions de pessetes, que, per cert,

aprofito per dir, de passada, perquè tothom ho sàpiga, doncs, que això ho paga íntegrament el Govern de Catalunya, vull dir, que quedi clar, vull dir, perquè, de vegades, hi ha gent que vol fer creure que ho paga el Govern central, que no és veritat, i hi ha gent que vol fer creure que ho paga l'Ajuntament de Barcelona, que no és veritat. Ho paga sencer, enterament...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...el Govern de la Generalitat.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

A part d'això, dintre d'aquesta...

El president

S'ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la situació política a Catalunya (tram. 317-00617/06)

La següent pregunta la formula, en nom de Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies. Senyor Pujol, a favor de menjar-me una part del temps, he de puntualitzar que l'únic Grup Parlamentari que al seu dia va votar en contra del sistema de finançament perquè tenia una sèrie de defectes que després tots hem convingut que s'havien de solucionar va ser el nostre Grup, ho dic perquè puntualitzi i rectifiqui el que abans ha dit. Li parlo de la primera negociació del finançament.

Miri, jo li volia preguntar sobre el fet insòlit que disset directors de centres d'educació infantil i primària dimiteixen en bloc dient prou, dient això és el comble, la gota que arriba fins al final del vas. Segons ells, es va perdent greument la qualitat educativa, se'ls carrega quasi en exclusiva la factura social. En aquest sentit, m'agradaria saber quina és la seva opinió d'un fet..., i d'aquesta greu situació educativa i social.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo li voldria fer notar només que quan he parlat del tema de finançament parlava de la discussió que hi va haver a Sau, concretament. Bé, aleshores, aquí hi ha el

llibre d'en Sobrequés que ho explica, ja ho sap això, oi? Molt bé. Bé. Val això o no val?

El president

Sí, sí, president, val –val.

El president de la Generalitat

Doncs, així, aniré de pressa, dispensi'm. Escolti'm, m'imagino que aquests dies, concretament, el que ha cridat l'atenció de la gent és aquesta qüestió de Tarragona relacionada amb la concentració en algunes escoles de nois procedents de la immigració.

Jo el que li vull dir és que a través del Pla interdepartamental d'immigració, a través del Pla d'actuació per a l'alumnat de nacionalitats estrangeres, al qual dediquem, per cert, 1.800 milions de pessetes, i a través, també, evidentment, de l'aplicació de la LODE, que això és llei, doncs, estem duent a terme una política en aquest sentit que crec que és veritat que li puc dir que els col·lectius d'immigrants, que ho poden comparar amb el que passa a altres indrets d'Espanya i d'Europa, els mateixos col·lectius, els d'immigrants, la qualifiquen com a altament positiva. De vegades també hi ha algun problema, però crec que, de mica en mica, ho podem anar resolent, com s'està resolent en moltes altres poblacions.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, si vostè parla amb els disset afectats i amb les desenes de persones que avui porten la greu responsabilitat educativa avui a Catalunya, li diran que el problema original no està, ni molt menys, en les migracions. Li diran que a aquestes escoles, centres públics, els han anat carregant l'alumnat difícil, allò que se'n diu «els que tenen necessitats educatives especials», molt abans de les migracions. La gota que omplert el vas és quan a Tarragona a un centre públic que ha demanat ampliar una línia perquè tenia demanda per fer-ho se li ha negat i a un centre concertat se li ha concedit. Aquesta és la gota que omple el vas. I el delegat d'Educació a Tarragona els contesta que «vostès..., pugueu considerar poc afavorides..., de la vostra pretesa igualtat entre centres públics i centres concertats», un judici de valor com aquest, «de la vostra pretesa igualtat».

Miri, vostès apliquen «rassers» diferents, i estem afeblint un sentit de l'escola pública, i això és un greu desequilibri per al nostre país, en un país on ja comença a notar-se, com en d'altres països desenvolupats, la difícil vocació de mestre, més enllà del corporativisme, i calen accents a les polítiques públiques ben diferents. No es pot garantir el dret a escollir centre, com vostès se'n vanten tant, si abans no garantim el dret a l'educació. Això és molt senzill, tan senzill com això. Serà paper mullat propugnar el dret a escollir centre si abans tothom, universalment, no té garantit el dret a l'educació...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

...fent front a manca de recursos, a no-finançament de la reposició, fer front..., aquesta és la problemàtica que vostès no volen afrontar.

El president

Moltes gràcies.

El president de la Generalitat

En primer lloc, li he de dir que aquesta línia aquest centre concertat ja la tenia, no se li ha concedit ara, ja la tenia. Primera.

Segona. Li he de dir que nosaltres hem de tenir en compte una pila de coses en això, i una és la LODE, que reconeix el dret dels pares a triar. Tant li diré així, que en aquest cas concret de Tarragona, que l'he fet estudiar, segons quina actitud nosaltres adoptéssim, diguem-ne, de fre respecte a la petició de l'escola concertada i anéssim als tribunals, perdríem, perquè la llei és la llei, i la LODE és la LODE, i ens obliguen a això.

Ara, dit això, el que li vull dir també és que l'esforç d'incorporació de l'alumnat immigrant i de repartir-lo tan bé com puguem..., miri, tingui present que sempre es posa com a model d'això una ciutat en la qual, precisament, ha estat Convergència i Unió qui ho ha impulsat, que és Vic. Realment, aquesta preocupació ha existit, no solament a Vic, sinó en molts altres llocs i en molts altres ajuntaments de tota mena, perquè hi ha, en general, una bona resposta per part dels ajuntaments i per part de la comunitat educativa.

Ara, quant a això de la «pretesa igualtat», escolti, realment, la Generalitat fa un esforç absolutament prioritari per a l'escola pública. (Pausa.) No cal que rigui ningú. Una plaça escolar pública d'ESO no costa 460.000 pessetes, una plaça escolar d'ESO privada en costa 450.000. No em preguntis per què hi ha una diferència de 6.000, però és igual. La Generalitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...a l'escola concertada hi contribueix amb el 58,1%...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...és a dir, amb 264.000 pessetes, sense comptar edificis i material.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Per tant... Perdó.

El president

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Passem ara a les preguntes al Consell Executiu, advertint que les preguntes números 8 i 9, que formula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras, prega que siguin posposades.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la crisi del sector tèxtil (tram. 310-00443/06 i tram. 310-00444/06)

La pregunta número 6 la formula al Consell Executiu l'illustre diputat senyor Miquel Barceló sobre les actuacions del Govern davant la crisi del sector tèxtil i de la confecció, que té la paraula. *(Remor de fons.)* Esperí's un segon, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies.

El president

Prego als senyors diputats que han de sortir que ho facin amb celeritat. Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Li demano poder acumular la número 6 i la número 7, que tracten de la mateixa temàtica. Gràcies, senyor president.

Efectivament, les dues preguntes tracten sobre la crisi del sector tèxtil, la primera d'una forma més genèrica, i pregunta quines són les actuacions del Govern davant la crisi del sector tèxtil i de la confecció. De fet, la pregunta es va formular ara fa uns sis mesos i, per tant, té validesa tant per abans d'aquest període com per després. Vostè sap, senyor conseller, que ens preocupa la situació d'aquest sector, com ens preocupa la d'altres sectors que en podríem dir madurs i que tenen un problema de competitivitat internacional important.

La segona fa referència al territori, és a dir, a les persones, aquells territoris on s'ha posat de manifest aquesta crisi i això està provocant problemes socials importants.

En definitiva, senyor conseller, què està fent el Govern, en general, de mesures per promoure la competitivitat del sector? I, en segon lloc, en aquests territoris on s'ha posat de manifest la crisi, quines mesures està prenent actualment?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme (Sr. Antoni Fernández i Teixidó)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, si m'ho permet... *(Pausa.)* Ara? Gràcies.

De fet, si m'ho permet, senyor diputat, fins i tot per organitzar una miqueta la resposta, perquè, si no, consumiria tot el torn donant-li la informació, doncs, li donaré una primera part de la informació, vostè en farà una valoració i jo li'n donaré la segona. I, per economia procedimental, em centraré primer en la qüestió general i després en la qüestió del territori, no?

Vostè deia, ens parlava de la preocupació que el sector tèxtil, la crisi del sector tèxtil, té per vostè; la té per tots nosaltres. Aquesta crisi va tenir els elements fonamentals l'any 2002, malgrat que alguns serrells d'aquella crisi, com vostè sap perfectament, encara cuegen, malauradament, no?

Ahir teníem l'oportunitat de parlar d'aquest tema en diverses reunions realitzades al respecte, i sembla que, de la informació que ara tenim, senyor diputat, sembla de la informació, després li donaré dades més concretes, estariem, de cara al 2003, amb un plantejament qualitativament superior respecte al 2002. Concretament, a tenor de l'informe de gener del Centre d'Informació Tèxtil i de la Confecció, el CITYC, se'ns planteja la possibilitat d'un creixement, amb relació a l'any passat, de l'1,4% en termes reals. Òbviament aquesta és una quantitat petita, és una quantitat insuficient, segurament, per als destins que vostès voldrien, i nosaltres també, per al sector tèxtil, però dona una idea que el més preocupant de la crisi, probablement, hauria passat.

Què varem fer, que és el que vostè ens demana? Nosaltres varem convocar, amb data d'octubre del 2002, la Comissió Tècnica de Seguiment del Sector Tèxtil, per iniciativa de la Direcció General d'Indústria. Aquesta Comissió Tècnica l'hem reunit una altra vegada recentment —per això li feia aquesta referència de recents converses el dia 14 d'abril—, i semblava que hi havia un acord respecte a una valoració positiva de les mesures endegades i un plantejament que nosaltres vam veure possible amb un comunicat a l'opinió pública per explicar què és el que s'estava fent i en quina línia s'estava treballant.

Aquest comunicat, de 14 d'abril, signat des del director general d'Indústria al president del Consell Inter-tèxtil, passant pels secretaris dels gremis de Sabadell, dels de gènere de punt, pels sindicats, Comissions i UGT, per representants de l'Administració de la Generalitat i dels ajuntaments, venia a dir el següent. Valora positivament l'evolució de la indústria tèxtil al llarg del 2002, amb unes expectatives, diguem-ne, qualitatives superiors a l'any 2003.

La Comissió dona suport a les actuacions que, des de diferents institucions, la Generalitat i altres instituci-

ons, s'estan duent a terme per assegurar l'obertura del mercat amb relació al problema més important, que vostè i jo hem tingut oportunitat de parlar, que és la liberalització de l'1 de gener de l'any 2005.

Tres: la Comissió veu positivament el procés de l'evolució de la legislació espanyola en matèria d'I+D+I.

Quatre: la Comissió dóna suport a les mesures laborals que l'Observatori Tèxtil ha posat en marxa.

La Comissió es pronuncia positivament sobre l'esforç de les diverses administracions, molt particularment la de la Generalitat de Catalunya –vostè n'és conscient, d'això– respecte a la promoció de les passarelles de moda –que malgrat que nosaltres hem intentat que aquesta fos una promoció comuna, fins ara no ens n'hem sortit, però sí que ho ha fet l'Administració, molt particularment amb el Gaudí.

La Comissió convoca una jornada per al dia 8 de maig, que és una jornada centrada en la innovació, senyor diputat, i una jornada que pretén que el dia 8 de maig tots plegats abordem una jornada de reflexió per ajudar el sector. En quines línies? Bàsicament, disseny, comercialització, reptes i oportunitats tecnològiques, gestió de la innovació, digitalització, logística. I hi esperem una assistència de dues-centes empreses.

Això, senyor diputat, revela una voluntat de presència permanent per part de l'Administració respecte als problemes del tèxtil; una voluntat d'anticipació en aquesta línia que caracteritza l'actuació del Govern durant aquests darrers mesos amb la voluntat de, analitzada la crisi, buscar mesures d'anticipació, treballar al costat del sector per tractar de resoldre problemes.

I això, aplicat al territori, que és el que vostè em preguntava concretament respecte a Girona, tindrè l'oportunitat, després d'escoltar-lo, de dir què hem fet exactament respecte al territori quant a Girona.

Gràcies, senyor diputat.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. Escoltant-lo i analitzant atentament l'aplicació de la Moció 191 del Parlament, sobre la situació del tèxtil a Catalunya, que casualment l'han enviat no fa gaires setmanes, un té el sentiment que vostès, en el sector tèxtil, i en altres sectors també –i vostè ho sap perquè n'hem parlat diverses vegades; ho sap, que jo tinc aquesta opinió–, vostès han actuat tard i d'una manera insuficient.

Per què han actuat tard? Perquè per exemple vostès han aprovat el Pla d'innovació 2001-2004. És a dir, Catalunya té el primer Pla d'innovació tecnològica l'any 2001, una de les darreres regions –i vostè sap que jo ho he dit repetidament–, una de les darreres regions europees a aprovar un pla d'innovació. Els plans d'innovació a les regions europees són dels anys vuitanta i, com a màxim, dels noranta; vostès l'aproven el

2001. Jo no estic, ara, fent preguntes al conseller senyor Teixidó, jo estic fent preguntes a un govern que té una responsabilitat de fer una política industrial, i en aquest cas una política del tèxtil.

El tèxtil va tenir una crisi molt important durant el període 90-93, en la qual vam perdre gairebé una tercera part d'ocupació: vam passar de 150.000 ocupats a pràcticament al voltant de 100.000. I es va fer un esforç important de reconversió, pràcticament mantenint el nivell de facturació.

Però entre el 96 i el 2000 pràcticament ens vam estabilitzar, no vam millorar la productivitat. I un té el sentiment que vam perdre una mica el temps. L'Administració no va aprofitar la conjuntura, la favorable conjuntura internacional, per introduir els elements de millora de competitivitat a partir de reforçar la base tecnològica, que calia fer i que algunes regions europees van fer.

Li posaré un exemple. Vostès ens diuen el que han fet el 2002 en matèria de centres tecnològics dedicats al tèxtil. El que han fet és agafar dos centres tecnològics que hi han a Catalunya, que hi han a Terrassa concretament, i els han posat una etiqueta, els han incorporat a la Xarxa IT.

Bé, però què passa a Catalunya actualment amb el tèxtil? Que Catalunya no té un centre tecnològic del tèxtil com per exemple sí que té la Comunitat Valenciana. I alguns fabricants del sector tèxtil, depenent del subsector, ens estan dient que han d'anar a València, precisament, per resoldre determinats temes.

Per tant, senyor conseller, aquest Govern ha arribat tard. I aquest Govern ha arribat d'una manera insuficient perquè vostès, com una de les grans coses que han fet durant el 2002, ens diuen que han fet set projectes –abans no els havien fet–, que han fet set projectes d'excel·lència en la qualitat del sector tèxtil. Ho estic llegint del seu informe sobre la Moció que abans he citat. Set projectes d'excel·lència. A Catalunya hi ha actualment, hi havia el 2000, 2.930 empreses del sector tèxtil. I amb les altres 2.923 què fem, senyor conseller? Set empreses que són objecte d'un programa d'excel·lència en qualitat del sector.

Però vostès també han fet dotze projectes d'inversió industrial durant el període 2002-2003. I ens diuen que la convocatòria de l'Ordre 49 de 2003, que ampliava a determinades localitats la possibilitat d'ajuts per a inversió..., diuen textualment: «La convocatòria resta oberta i amb data d'avui no s'ha avaluat cap projecte presentat.» La convocatòria era de gener del 2003 i data d'avui és abril del 2003. És a dir, que vostès treuen una convocatòria d'ajuts per a un territori determinat –estic llegint la seva resolució, el seu informe, senyor conseller– i ens diuen que la convocatòria resta oberta i amb data d'avui no s'ha avaluat cap projecte presentat. A mi, a part..., i això incideix en el territori, que és del que em parlarà vostè ara.

Senyor conseller, per què no s'ha presentat cap projecte d'inversió? I ho diuen vostès. És que els ajuts no corresponien a les necessitats d'inversió...?

El president

Senyor diputat..., senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Senyor conseller, té un repte important, parlamentàriament parlant: que té tretze segons.

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

Tretze segons! Senyor diputat, ja veu que no ens permet poder donar-li resposta a una obsessió que vostè té.

«Tard i malament.» Faci'm un favor, senyor diputat. Tingui l'amabilitat de llegir l'informe *Innovation tomorrow*, de la Comissió Europea, i descobrirà que el paradigma pel qual som felicitats el Govern de la Generalitat de Catalunya és per tenir el Pla d'innovació referència per al conjunt de referències europees...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Treball, Indústria, Comerç i Turisme

No ho podem discutir; llegeixi, si us plau, senyor diputat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Les preguntes 8 i 9 han estat posposades.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives al Pla de promoció de les arts visuals (tram. 310-00453/06 i tram. 310-00454/06)

La desena és la que formula l'illustre diputat senyor Josep Maria Carbonell; l'adreça a l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana, sobre els criteris emprats per a la selecció dels municipis beneficiats pel Pla de promoció de les arts visuals. Té la paraula, senyor...

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, voldria demanar-los, si és possible, ajuntar la 10 i la 13, que són de la mateixa temàtica i, de fet, les hem presentat correlatives...

El president

Sap què passa, senyor diputat? Passa que segurament no entrarà, la tretze. Perquè, miri, queda un quart d'hora, hi ha la seva, la següent. Són cinc minuts cada una. No, no hi arriba.

El Sr. Carbonell i Abelló

Bé, doncs, substanciaré aquesta pregunta...

El president

Haurà de ser més concís.

El Sr. Carbonell i Abelló

Sí. Senyor Vilajoana, miri, ahir vostè i jo vam coincidir casualment –per atzars parlamentaris, eh?, (*veus de fons*) aquesta pregunta cau en aquest dia–, en la inauguració de La Panera...

El president

Perdó, senyor diputat; hi ha una notícia recent que diu que la senyora diputada de les preguntes 10 i 11 demana que es posposin, com poden... (*Veus de fons.*) L'11 i la 12.

Per tant, puc complaure la seva petició i que ho pugui formular acumulant les dues.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, molt agraït...

El president

Gràcies a vostè per la comprensió.

El Sr. Carbonell i Abelló

Bé, doncs, comentàvem que ahir mateix vam coincidir, vostè i jo, sota la presidència de l'alcalde de Lleida, a la inauguració de la Panera, del centre d'art contemporani, un magnífic centre que, per cert, els recomano, a tots vostès, i ben bé és un bon dia per parlar del seu projecte de promoció de les arts visuals.

Recordo que el mes d'octubre el director general de Promoció Cultural va presentar el Projecte de promoció de centres d'arts visuals, i el que volíem, ajuntant les dues preguntes, és que ens digués quin és el model d'aquest primer Projecte..., de fet, és el primer projecte, en vint anys de política cultural de la Generalitat, de centres d'arts visuals en el territori. Quin és aquest Projecte? Amb quins criteris s'ha dissenyat? Quina interlocució s'ha fet amb el territori? I com..., bé, i quina és la dotació econòmica que es preveu per a aquests centres?

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats..., senyor Carbonell, coincideixo amb vostè que potser és bo parlar avui, després d'una magnífica inauguració ahir, del centre d'art de la Panera, que és el primer centre d'aquest Pla, que, com deia

vostè molt bé, es va presentar el més d'octubre del 2002 pel director general de Promoció Cultural.

L'objectiu central d'aquest Pla de centres d'art contemporani és dotar les comarques gironines, les de la Catalunya central, el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre i les terres de ponent d'espais estables de creació i difusió de l'art contemporani de caràcter supracomarcal.

Aquests centres, com el que ahir vam veure a la Panera, i que vam inaugurar ahir, a més de promoure la difusió de l'art en el conjunt del territori, també té com a objectiu molt important donar suport als artistes locals i del conjunt del territori i, per tant, donar suport a la seva creació, així com generar tot un element de difusió i de fer accés als ciutadans en aquesta creació que es fa en el país, i també de creacions que es fan fora del país i que es poden posar en comparació amb aquest art que es fa a Catalunya, d'un bon nivell.

Els criteris que tenim en compte per seleccionar els municipis són els següents. En primer lloc, el compromís municipal; estem parlant d'una iniciativa que ve dels ajuntaments. La dedicació del nou equipament a l'art contemporani. La idoneïtat de l'edifici que se'ns proposa i que serà el centre..., on es vol posar aquest centre d'art. La viabilitat, per tant, del Pla de rehabilitació. Ahir, a part d'aquest centre d'art, vam veure rehabilitat un magatzem que havia sigut caserna de la guàrdia municipal, i que és un edifici que té un origen medieval, i, per tant, allà hi havia també un valor afegit molt clar, que era la recuperació d'aquest edifici. Per tant, aquest és un altre element que marca criteri en aquest sentit.

Per altra banda, també demanem als ajuntaments un pla de gestió, un pla de viabilitat econòmica d'aquesta gestió i d'aquesta actuació, i després també analitzem conjuntament el pla d'actuació que planteja en aquest centre, la seva vocació de continuïtat en el temps i també l'adequació d'aquest projecte amb un pla general de la promoció de les arts visuals.

Aquests serien els criteris que vam aplicar en aquest centre i que estem aplicant en el conjunt de projectes que tenim a sobre de la taula, alguns molt acabats i altres en inici.

Per exemple, a les comarques de ponent, clarament, aquest Centre de La Panera va ser dels primers seleccionats, perquè era un projecte i estava enllestit. El vam acabar de conduir cap a aquest sentit de no només fer-ho en una sala d'exposició, sinó també d'incorporar-hi aquesta voluntat de creació i de foment de la creació nova, diguem-ne, d'alguna manera. Aquí hem ajudat, d'acord amb la sollicitud de l'Ajuntament, en la restauració, amb 50 milions de pessetes, i amb la continuïtat, aquest any 2003, donarem suport a les activitats amb 10 milions de pessetes, que és l'acord a què hem arribat amb l'Ajuntament.

Respecte a les Terres de l'Ebre, estem en converses amb dos municipis: Tortosa i Amposta. En aquests moments té el seu pla de treball més avançat Amposta, però no hem tancat un acord en aquest sentit i, ho repetixo, es mantenen converses amb aquests dos municipis.

Respecte al Camp de Tarragona, tenim un projecte interessant i molt avançat, que és la recuperació de la fàbrica La Chartreuse, a la ciutat de Tarragona, i hem parlat també amb Reus i amb Valls, que ja tenen centres, i, en principi, volem arribar a l'acord i estem arribant a l'acord de potenciar l'actuació que ja fan en aquestes poblacions de Valls i de Reus quant a l'art contemporani, i concentrar-nos en el pla d'actuació i de recuperació d'aquest edifici de La Chartreuse.

Per altra banda, a la Catalunya central tenim dues propostes: Manresa i Vic. Manresa ha expressat la seva voluntat de participar en el programa, Vic també. Sabem que Vic ha estat elaborant un projecte; amb Manresa estem en converses, hi estem treballant, i no hi ha una decisió presa respecte a aquestes dues capitals que, voluntàriament, s'han afegit i han expressat la seva voluntat de col·laborar en el projecte.

I, en les comarques gironines, dos ajuntaments ens van expressar la seva voluntat..., que eren Girona i Salt. Salt tenia un projecte molt avançat de rehabilitació de la fàbrica Coma-Cros; ens ha presentat un projecte molt ambiciós de transformar i restaurar aquesta fàbrica i transformar-la en una fàbrica cultural, on posaria un conjunt d'elements, que serien: biblioteca, centres de formació, i també voldria incorporar-hi, en aquest centre d'art contemporani... No està tancada l'operació, però la veiem com molt positiva, en aquest sentit, aquesta voluntat també que l'Ajuntament vol invertir en un sector d'aquest tipus, i també donar-li aquest caràcter supracomarcal. Això no vol dir que hàgim tancat les relacions amb Girona, en absolut, sinó que estem buscant també fórmules que s'incorporin en aquest projecte i que, conjuntament, puguem donar a les comarques de Girona una oferta, en aquest sentit, potent.

Això aniria acompanyat d'un altre projecte que l'1 de maig comença la seva reestructuració, que és el Centre d'Art Santa Mònica, que, una miqueta, serà el centre que a Barcelona farà la mateixa funció; és a dir, un centre de creació de l'art contemporani en la ciutat de Barcelona.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps; moltes gràcies. Pot repreguntar, senyor diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, senyor conseller... Realment, nosaltres, quan vam formular les preguntes per escrit i les preguntes orals, el mes d'octubre, va ser perquè ens van sorprendre molt –i jo crec que ara s'han anat corregint alguns aspectes– el to i el caràcter de la intervenció del director general, perquè, quan va presentar el projecte de centre d'arts visuals a Catalunya, va presentar el projecte de la Generalitat de Catalunya sense la col·laboració dels ajuntaments. Això ens va provocar a nosaltres un malestar important. Fins i tot, en aquella intervenció del director general –fixin-se fins a quin punt va ser molt desencertada– va anunciar la inauguració de La Panera quan encara l'Ajuntament de Lleida, que era la titular d'aquell centre, no havia

decidit quin dia anava a inaugurar aquell centre d'art contemporani.

Aleshores, és clar, benvinguda la iniciativa finalment, vint anys després de tenir el primer projecte de centres d'arts visuals en el territori; benvinguda sigui aquesta iniciativa, però, bé, aquesta és una iniciativa que s'ha de fer d'acord amb el territori.

Parlem de La Panera, per exemple. La Panera ha suposat una inversió i un esforç per a l'Ajuntament de Lleida a l'entorn dels 800 i 900 milions de pessetes. La contribució de la Generalitat, molt lloable, però ha estat de 50 milions en la recuperació d'aquest edifici. Em sembla que el conveni serà d'entre 6 o 10 milions anuals, per 10 milions per a les activitats, quan sabem el que costarà el funcionament d'aquest centre quan sigui un centre que, a part d'exposició, sigui també —perquè això és un aspecte molt important— un centre de producció i de participació dels artistes de la zona de Lleida, no?

Aleshores, les preguntes en aquell moment es van fer..., i avui nosaltres volem insistir que aquests centres d'art han de ser centres d'art del territori, no centres de la Generalitat: centres d'art del territori, fets, acordats de comú acord entre les autoritats locals del territori i la Generalitat. I, sobretot, el que no podia ser era aquella actitud de la Generalitat de voler-se quedar amb aquests centres, com si fossin centres de la Generalitat que es corresponien amb un pla de la Generalitat.

Bé, ahir vam veure nosaltres dos com, realment, La Panera, que és un magnífic centre, és en primer lloc un projecte de l'Ajuntament de Lleida, que ha pogut rebre el suport de la Generalitat en un percentatge d'un 10%, però està bé, que està bé. Jo crec que seria més important un major suport de la Generalitat per a aquests tipus de projectes, i suposo que en el futur, fins i tot, la Diputació i els consells comarcals hi participaran perquè aquest centre pugui tenir una projecció territorial en la regió de Lleida, no? Però el que no es podia fer era la presentació d'aquell pla com si fos un pla únicament de la Generalitat, a esquena de la realitat local del país. Primera cosa.

I, segona cosa, jo el que els demano és que, en aquest procés que vostès han fet de diàleg amb les autoritats locals, vagin a fons, i que el projecte que vostès puguin portar a terme sigui el resultat d'un procés de diàleg amb els ajuntaments i les administracions locals, perquè aquests centres, que jo crec que poden ser una bona peça en la descentralització cultural, puguin respondre a la problemàtica real del país.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats (tram. 302-00344/06)

Passem ara al sisè punt de l'ordre del dia, que és el que havíem ajornat, que és la Moció subsegüent sobre la

defensa de les llibertats. La presenta el Grup Parlamentari Popular i l'exposa, en nom d'ell, l'illustre diputat senyor Daniel Sirera, que té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats... Ja li avanço, senyor president, que hem arribat, amb dos grups de la cambra, a una transacció, i, per tant, el posicionament que farem serà en base ja a aquesta esmena transaccional a què hem arribat amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i amb el Grup de Convergència i Unió.

Vint-i-cinc anys després d'haver recuperat la democràcia i les nostres institucions d'autogovern, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya gaudim dels nivells de benestar, de progrés i de llibertat més alts de la nostra història. En la Catalunya d'avui tothom té el dret a expressar-se lliurement i a defensar les seves idees sense que ningú sigui coaccionat ni amenaçat. Som, senyores i senyors diputats, un país pacífic que ha fet de la convivència un dels trets fonamentals de la nostra identitat com a poble. Per això, si no volem perdre la llibertat, hem de treballar tots plegats per mantenir el seu significat: la tolerància, el respecte a la diferència, la capacitat dels ciutadans lliures a opinar lliurement.

Els darrers dies hem vist, alguns de manera directa, altres a través dels mitjans de comunicació, agressions de grups minoritaris, radicals i violents, a dirigents, candidats, militants i seus del Partit Popular de Catalunya. Per això creiem que és necessari manifestar, reiterar el suport del Parlament de Catalunya a tots ells i a totes aquelles persones que han patit i que pateixen, de manera directa o indirecta, la violència en les persones o en el seu patrimoni, sigui aquesta violència del signe que sigui.

En segon lloc, és important no abaixar mai la guàrdia. En aquest sentit, el punt 2 d'aquesta Moció transaccionada vol fer una crida als ciutadans i ciutadanes de Catalunya perquè defensin la llibertat, la tolerància, el respecte a la diferència, el pluralisme social i polític, i la capacitat de tothom a expressar-se amb total llibertat, ja sigui polític, ja sigui professor universitari basc.

En tercer lloc, demanem al Govern de la Generalitat que prengui les mesures necessàries per tal de prevenir, i també condemnar, qualsevol agressió o limitació dels drets i de les llibertats a Catalunya. Volem que aquestes agressions siguin condemnades sense cap mena d'angúnia i que es faci de manera diligent quan es produeixi el fet, i no dos o tres setmanes després. En aquest sentit, creiem que es fa del tot necessari que el Parlament, com a institució central de la nostra democràcia, faci una crida a totes les forces polítiques perquè no treguin legitimitat democràtica a cap altra formació política amb discursos i manifestacions que el que intenten és separar i dividir la societat catalana.

La Resolució 241 d'aquesta legislatura, adoptada pel Ple del Parlament de Catalunya en el debat d'orientació política general celebrat l'octubre de l'any 2000, instava el Govern de la Generalitat a constituir-se en

acusació particular en els casos d'amenaques a qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya per raó de la seva adscripció ideològica o política. Avui donem un pas més, avui ampliem aquesta petició, amb l'objectiu que el Govern de la Generalitat doni suport polític i jurídic a qualsevol ciutadà o ciutadana de Catalunya que sigui objecte d'actes violents, amenaces, intimidacions, com a conseqüència de la seva adscripció política. El que demanem, en definitiva, és que el Govern de Catalunya es situï al capdavant de la societat catalana i manifesti la seva intolerància i incomprensió amb aquells que tracten d'imposar les seves idees mitjançant la coacció, l'amenaça o la por.

Aquesta és, senyor president, senyores i senyors diputats, l'esmena transaccional a què hem arribat amb aquests dos grups.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president... Senyor Sirera, moltes gràcies, per haver-me lliurat en aquests moments una esmena transaccional que abans m'ha fet veure el senyor Vallès, no? Malgrat tot, senyor Sirera, nosaltres no votarem la seva Moció.

I no la votarem, molt senzillament... Senyor Sirera, jo porto en aquest Parlament vint anys i escaig, amb el parèntesi d'una legislatura al Congrés dels Diputats, i mai –ho subratllo: mai– he vist un grup parlamentari que tingués l'atreviment de dir, com a Parlament de Catalunya, de proposar que el Parlament digui que fa una crida als partits polítics catalans per tal de no deslegitimar democràticament cap altra força política. Si vostès creuen això, estem en una situació d'extrema gravetat. O sigui, si vostès creuen que s'ha de demanar a aquesta cambra que cridi els partits polítics catalans –que són els d'aquesta cambra, m'imagino– que no deslegitimem cap altra força política, és que estem en una situació d'extrema gravetat. Jo no ho havia vist mai.

I no li explicaré el pedigrí democràtic de cadascun dels partits d'aquesta cambra, cosa que sembla que sí que és un argument en els debats a altres cambres. No, no em cal. Em cal purament i simplement un sentit elemental de comportament polític. Que un grup parlamentari s'atreveixi... Evidentment, pel que veig ara, això ha saltat en la transaccional... Hi continua sent? (Pausa.) Doncs, encara pitjor. Jo no ho veig, a la transaccional; potser és que ho estic llegint molt ràpidament. Que es vagi a demanar que no deslegitimem..., senyor Sirera, digui'm quin grup d'aquesta cambra, quan i com ha deslegitimat democràticament una altra força política.

Senyor Sirera, nosaltres considerem que vostès s'estan passant, i passant «cantidubi», que es diu vulgarment, en un tema que té una enorme importància, no per a l'oasi català: Catalunya té una gran convivència cívica i democràtica, i ho vaig dir el dia d'un debat sobre

el tema de la guerra, aquí. I el primer que diem nosaltres a la nostra esmena és que ens hem de felicitar tots que, sortint al carrer centenars de milers de persones, dia rere dia que s'han convocat manifestacions, hem de buscar amb microscopi –amb microscopi– situacions de violència que no són en absolut imputables a cap força parlamentària. I, per tant, el primer que hem de fer és felicitar la gran massa de la ciutadania de Catalunya, que, malgrat l'actitud d'uns pocs violents, s'hagin comportat –faltava més!– amb aquesta fermesa i amb aquest avenç i aprofundiment de drets democràtics, i ens agradaria que amb una transaccional el Partit Socialista, que, pel que entenc és el transaccional, pogués participar d'aquesta opinió, i ens sorprèn que no s'hi vulgui incloure en una declaració com aquesta.

En segon lloc, el Parlament de Catalunya, el dia 26 de març –i lamento, president, no recordar..., em sembla que no es va arribar a votar, sinó que va ser una declaració llegida, per tant, ho posem perquè es voti–, va dir clarament quina era la seva posició. No n'hi ha prou?

Escolti'm, no li ho lleigeixo perquè no tinc temps, és contundent la manifestació que fa al Parlament de Catalunya, i està en la nostra esmena, elevem-la a la categoria de pronunciament, no només de lectura solemne i important del president en nom de tots, sinó votada aquí. Tota la resta, és anar a petar, com a grup parlamentari, en el legítim, però, per nosaltres, rebutjable joc partidista; però, en aquest cas, sobre un tema importantíssim.

No vaig a buscar qui té més medalles d'haver patit repressió per defensar la democràcia. I li ho diu qui li parla, eh?, no ho vaig a buscar, qui té més medalles en el seu actiu, de qui ha tingut més repressió en defensa de la democràcia, de ciutadans, d'òrgans de l'Estat, etcètera. No és aquest el tema, però, si ho vol, també hi entrarem, en aquest tema. El que no pot ser és que se'ls hagi anat la mà –i vull creure'm això, que se'ls hagi anat la mà– en aquest redactat.

Si troba vostè un sol exemple del que li acabo de dir en èpoques anteriors, ens el treu. Un sol exemple, no en recordo cap d'ells. És més, amb molt de respecte cap a la Mesa, jo hauria estat molt a l'aguait d'admetre a tràmit una redacció com aquesta. Ho torno a llegir, senyor Sirera, eh? Jo lleigeixo el que tinc del Parlament. Se'ns demana, a tots, que fem una crida als partits per no deslegitimar. Vol dir que ho estem, deslegitimant. On? Quan? Com? Qui? O és que no ens van escoltar el debat que vam fer sobre la guerra i quan ens vam pronunciar, malgrat, fins i tot, algun incident, categòricament per si faltava una darrera mostra?

Faig una petició als grups transaccionadors que amplïïn la consideració sobre aquest tema i que, si us plau, tornem les coses al seu lloc i, si no –tenen tot el dret, evidentment, a mantenir-ho–, sàpiguen que el nostre Grup no votarà aquest redactat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (Veus de fons.) Sí...? (El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.) Té la paraula per un minut, senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Ribó, la seva esmena realment destilla un cert odi, no?, i la seva intervenció d'avui també, perquè la nostra Moció, la nostra interpel·lació i la Moció que hem transaccionat és, crec que des del punt de vista democràtic, impecable. És una declaració absolutament en positiu del que creiem que ha de ser la crida que aquest Parlament faci als ciutadans del nostre país.

Vostè demana exemples de legitimitat democràtica o de discursos que, d'alguna manera, treuen legitimitat democràtica a altres partits polítics. Jo no faré, ara, un reguitzell d'exemples, no?, però, s'ha arribat a dir, fins i tot, que qui pacta amb el Partit Popular de Catalunya és un mal català. Se'ns ha titllat, fins i tot, al Partit Popular de Catalunya, de ser un partit franquista. S'ha dit del president del Govern espanyol que és un nazi o que és..., s'ha comparat, fins i tot, amb col·laboradors de Hitler. S'ha dit que l'actitud del PP ha estat dictatorial i antidemocràtica com la de Saddam Hussein.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Escolti'm, en tot cas, senyor Ribó, jo lamento que vostè consideri inèdit aquest fet. De totes maneres, jo li pregaria que tingués a bé mirar-se la declaració institucional que el seu Grup, dintre de l'Entesa Catalana de Progrés al Senat, va signar el 26 de març del 2003, i se n'adonarà que no és tan inèdit.

El president

Senyor diputat, gràcies. Senyor Ribó, té un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Sirera, jo li demanaria que retirés la paraula «odi» d'aquest debat. I, si ho vol, li recordaré Viladecavalls. Li faré una llista molt llarga de llocs on nosaltres, com qui més, hem estat allà donant suport immediat a la força política, en aquell cas, la seva, brutalment agredida pel terrorisme d'ETA. Jo li demanaria que retirés aquesta expressió, punt número u.

Punt número dos. Totes les expressions que vostè ha citat, no han sortit del nostre Grup Parlamentari. Fins i tot alguna de les que ha citat ha sortit d'un grup que transacciona amb vostè, que encara em sorprèn més. Ja ho dit jo, encara em sorprèn més! Al que jo crido l'atenció, a vostès i al Grup que transacciona, és que no permetem que en la nostra cambra s'hi installi ni una coma, ni un gram, d'una malfiança entre nosaltres –vostè ha arribat a parlar d'odi– sobre la transgressió democràtica! És que aquest és un concepte gravíssim. Li ho torno a dir: si ha succeït, és que fins i tot té caràcter de tipificació delictiva, i no de debat entre grups parlamentaris a veure qui és qui la diu més grossa!

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ribó i Massó

Li ho dic amb tot l'historial i responsabilitat.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Sí, per respondre al requeriment.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. Per dir-li, al senyor Ribó, que, per descomptat, si vostè m'ho demana, jo retiro la paraula «odi», però pensi que aquesta no és una moció en contra de vostès, sinó a favor de la llibertat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Continuem el debat; té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup ve a aquest debat sobre aquesta Moció amb esperit de concòrdia i de referència als principis democràtics i constitucionals. No ve amb ànim d'escrutar les hemeroteques. No ve amb ànim de fer retrets. Ve amb ànim de trobar, de trobar-nos en aquell terreny que compartim per damunt de discrepàncies, de vegades profundes, que tenim entre nosaltres.

I, dit això, em ratifico que el nostre Grup comparteix l'objectiu de la Moció. Comparteix el suport a les persones objectes de violència política. Crida a la ciutadania que continuï la seva tònica general, majoritària, immensament majoritària, de respectar l'exercici dels drets polítics. Fa un recordatori a les institucions, començant pel Govern de la Generalitat, perquè prenguin totes les mesures necessàries per evitar o reprimir actuacions que atempten contra les llibertats públiques.

Nosaltres hem presentat esmenes al redactat de la Moció. Algunes són de caràcter formal, altres tenen més contingut substantiu, especialment la que tempera aquesta frase que ha causat l'alarma del senyor Ribó.

Nosaltres, com ell, no creiem que cap Grup, d'una manera directa, voluntària, intencionada hagi fet manifestacions que vulguin deslegitimar o que vulguin marginalitzar alguna de les forces polítiques representades en aquest Parlament de l'escena política democràtica. Però sí que pensem, diguem-ne, que algunes manifestacions i algunes actuacions de manera indirecta, de manera involuntària, poden induir en ciutadans menys preparats algunes reaccions que s'orientin en aquesta direcció. I nosaltres creiem que hem de ser particularment vigilants. Hem de ser particularment vigilants en el moment de fer ús d'expressions retòriques, d'expressions declamàtòries, que aparentment són enteses com a tals, però que per mentalitats més influenciables poden ser fàcilment traslladades a una actuació que després hem de lamentar.

Jo voldria dir, també, diguem-ne, per no incórrer en un to alarmista, que ens podem sentir molt satisfets del comportament general de la ciutadania catalana i de

les forces polítiques que la representen. Dic que no hem de ser particularment alarmistes en aquesta qüestió, però també diria –també ho diria– que no cal baixar la guàrdia. Entre tots hem de ser vigilants per evitar que de manera insensible –de manera insensible, de vegades poc perceptible, però en el fons eficient–, es creï o si volen creem entre tots un retrocés en la cultura democràtica; una cultura democràtica que ens ha costat molt d'anar conquerint i que ens ha costat molt d'esforç. Qualsevol equivocació en aquest terreny, per petita que sigui, per acció o per omissió, ens faria molt difícil redreçar la situació i tindria conseqüències que tots després podem lamentar.

El nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ha fet, com he dit, unes esmenes al text original. El Grup propietari de la Moció les ha acceptades, i les ha acceptades, tal com he dit, tant en els aspectes formals que ens semblava que permetien millorar el redactat com en alguna qüestió més substantiva. I per això mateix donarem suport a aquesta esmena transaccional.

I ens agradaria molt, diguem-ne, que en aquesta Moció es pogués reflectir també un sentiment unànim de respecte als principis democràtics, que estic convençut, sense cap dubte, sense cap mena de dubte, que compartim tots els que aquí tenim la representació del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Estic molt..., em sento molt d'acord amb l'explicació que ha fet el senyor Vallès, i, per tant, subscriu fil per randa les seves afirmacions, el seu capteniment i la filosofia que ha expressat.

Per mi, el primer paràgraf de la Moció és prou definitori, en el sentit que manifesta el suport a tots els dirigents, candidats i militants i seus de partits polítics agredits pels grups radicals, així com tots aquells ciutadans i ciutadanes que han patit directament o indirectament accions violentes a les seves persones o patrimoni per raó de la seva adscripció política.

Amb aquesta afirmació i amb aquest rebuig, que em sembla que quedaria reduït i explicat, junt amb la declaració institucional que va fer el president del nostre Parlament, tot el capteniment de la cambra respecte a uns fets que, pel fet de ser aïllats, no poden ser menys tinguts. I, per tant, amb aquesta manifestació crec que n'hi hauria prou.

Altres manifestacions, punts 2, 3, 4, els quals nosaltres hem esmenat i s'han admès parcialment les esmenes, són reblar el clau, i entenem que, des del punt de vista de la subjectivitat d'haver sofert aquesta agressió, hi hagi una sensibilitat, una hipersensibilitat per part del senyor Daniel Sirera.

I nosaltres hem sigut curosos, i nosaltres, particularment, el nostre Grup Parlamentari, hem sigut curosos i hem sigut sensibles a aquesta hipersensibilitat, admetent una sèrie de matisacions, que segurament són sobrerres, perquè el fet ja està dit. Però, precisament, la gravetat, el fet aïllat d'aquests incidents no poden amagar la seva gravetat. I el fet de saber que és un company i companya d'escó parlamentari que els ha sofert fa que siguem molt més tuitius del que normalment seriem amb una altra actitud que ens agafés més llunyana; ens agafa molt a prop: a prop geogràficament i a prop amicalment.

I, per tant, valgui dir que segurament els paràgrafs 2, 3 i 4 tenen alguna expressió que podria ser, fins i tot, massa punyent o massa exagerada, però nosaltres ho portem a collació i els admetem, i hi donarem suport en el sentit que en cap moment es dubti de la nostra actitud ferma, resolta, davant de qualsevol actitud violenta que pugui afectar una companya o un company en l'exercici de les seves llibertats democràtiques.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula, per posicionar-se, l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Rosa Luxemburg va deixar escrita una frase d'aquelles que el tòpic en diu lapidària, quan deia que «la llibertat només per als qui donen suport al Govern, per nombrosos que siguin, no és llibertat; que la llibertat, sobretot l'autèntica llibertat és la dels qui pensen diferent».

I, d'entrada, nosaltres volem dir molt clar, i no es pot dir, potser es pot dir més alt, però no més clar, i ho hem dit en altres ocasions, que condemnem sense cap mena de palliatius els atacs contra el Partit Popular o contra qualsevol altra força política, però també ho fem amb la mateixa energia amb què rebutgem la demagògia que, des de determinats àmbits del Partit Popular, s'ha utilitzat per escudar-se davant de les crítiques en contra de la posició del Govern del Partit Popular a favor, favorable a la guerra d'Iraq.

I dic demagògia, i intento ser benigne, perquè el senyor Sirera ara parlava de... –i ho sento, senyor Vallès, però escrutarem una mica l'hemeroteca, no? –, parlava de nazisme. Però no es pot dir, si no és amb l'ànim de provocar –i això ho va dir el senyor Aznar a Ràdio Nacional d'Espanya–, que «l'oposició utilitzava les manifestacions contra la guerra per fer un acte totalitari, que des de l'època del nazisme no s'havia vist enlloc». (*Remor de veus*.) Això ho va dir el senyor Aznar.

No es pot treure pols, jo diria que en pitjor hora, de l'arcaica retòrica de la guerra freda acusant els socialistes d'estar encadenats als comunistes en aquesta qüestió. No es pot –i ho dic des del degut respecte– ofendre la intel·ligència de milers, de milions de persones que van sortir al carrer, en un moviment absolutament transversal, intergeneracional, plural, que gairebé se'ls

va qualificar d'un autèntic contuberni socialcomunista. Per cert, aquest mateix contuberni socialcomunista va ser el que, juntament amb la UCD, per exemple, doncs, va permetre una transició que alguns diuen que va ser modèlica i que va permetre que els hereus del franquisme sortissin sense que ningú els toqués ni un pèl ni una pela. I, com a mínim, això mereix algun tipus de gratitud històrica.

No es pot dir alegrement, com va fer, també, el president del Govern espanyol, que és més fàcil posar-se una enganxina perquè les víctimes són a l'Iraq, fet que ens queda molt distant, suposo geogràficament. I això ho feia en al·lusió, ho suposem, al fenomen del terrorisme d'ETA, i oblidar al mateix temps les milionàries mostres de rebuig en contra de la barbàrie terrorista que hi ha hagut a tot arreu, i a Barcelona i a Catalunya també.

Per tant, tots els morts, tots, sense cap mena d'excepció, són absolutament reprovables: els d'una guerra injusta, illegal i immoral, i, també, evidentment, les víctimes del terrorisme d'ETA.

I, es digui el que es digui, i encara que aquesta Moció és molt escrupolosa en els seus termes –jo crec que és una moció tramposa–, no està en aquest país en qüestió la legitimitat democràtica de ningú, ni la legitimitat democràtica d'un govern del PP, per equivocar-se, ni per governar, com crec que ho estan fent, de forma impopular.

A mi em queda seriosament el dubte de si el senyor Bush i el senyor Blair haurien fet el mateix que el senyor Aznar de tenir el 92% de la seva opinió pública en contra.

Per tant, no està en perill, sincerament, la llibertat de ningú, al marge d'algun incident i d'algun episodi lamentables. I, per tant, no hi ha en aquests moments cap mena de conspiració judeomassònica per expulsar de la normalitat democràtica el Partit Popular. No hi ha, a hores d'ara, per desgràcia, ni tan sols cap perill d'un nou front popular ni d'una gran aliança *rojo separatista*, que tot arribarà si vostès segueixen per aquest camí.

I cal entendre que, qui ha provocat, en part... –i amb això no justifico aquests aïllats incidents, però–, qui ha provocat la guerra d'Iraq amb la seva col·laboració servil i amb el seu afany de vanaglòria ha acabat també provocant la justa ira del poble o d'una part del poble, si més no, que, lògicament s'ha manifestat de vegades de forma no només indignada, sinó de vegades desproporcionada.

No és legítim, per tant, que s'aprofitin alguns excessos d'aquesta indignació per tornar... –i ho dic des del màxim respecte, senyor Sirera–, per tornar a intentar entabanar, enganyar la gent fent-se víctima o fent victimisme a partir, en aquest cas, d'un intent lògic, normal, d'intentar recuperar credibilitat política i també de recuperar vots.

Jo crec que aquesta actitud de vostès d'avui demostra que la gent, precisament, quan sortia al carrer tenia tota la raó. I demostra també que, en bona part, alguns grups polítics en aquesta cambra van una mica induïts

per aquest fals debat, no? I, per tant, si la gent no caurà en aquest error, nosaltres volem que el conjunt de grups polítics d'aquesta cambra tampoc no caigui en aquest error, que no s'hi sentin incòmodes. I, per tant, de forma molt clara, que no caiguin en aquest parany, i, per tant, que no votin, en aquest cas, a favor d'aquesta Moció, ho repeteixo, amb el degut respecte, que ens sembla que és tramposa.

Per tant, des d'aquest punt de vista, el nostre Grup Parlamentari ja anuncia que no hi donarà suport i votarà en contra d'aquesta Moció.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Vallès i Casadevall demana per parlar.*) Senyor Vallès...

El Sr. Vallès i Casadevall

Per al·lusions del diputat Ridao.

El president

Té el temps habitual, sí.

El Sr. Vallès i Casadevall

Per assegurar-li, diríem, que el Grup que represento, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, mai caurà en cap parany quan es tracta de defensar llibertats i dret públics en aquest país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Sirera, té la paraula per un minut.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Ridao, jo li demano, de debò, que canviï el seu sentit del vot, que voti a favor d'aquesta Moció, que no és cap Moció trampa ni tramposa.

Senyor Ridao, si vostè vota a favor d'aquesta Moció estarà demostrant, i ho estarà demostrant al poble de Catalunya, que vostè rebutja també, com Esquerra Republicana de Catalunya, els pasquins que les seves joventuts van penjar a molts ajuntaments de Catalunya amb les fotos dels nostres regidors, titllant-nos d'assassins, i que vostè, com Esquerra Republicana, com a partit democràtic que és i que estic convençut que ho és, rebutja absolutament i totalment aquest tipus d'actituds impròpies d'un país democràtic com és el nostre.

El president

Moltes gràcies.

Anem a cridar a votació. (*El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.*)

Ah, perdó, senyor Ridao...

El Sr. Ridao i Martín

Sense afany d'entrar en polèmica, només dir-li, al senyor Sirera, que no ens cal votar favorablement aquesta Moció –ja ho he explicat a bastament en la meua intervenció– per estar en contra i per rebutjar de forma enèrgica la violència. No entenem exactament quina relació hi ha entre una cosa i l'altra.

El president

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

Senyores i senyors diputats, sotmetem a votació el text transaccionat de la Moció pel Grup Popular, Convergència i Unió i el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 112 vots a favor, 11 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals (tram. 302-00346/06)

La Moció subsegüent és el vuitè punt de l'ordre del dia, que tracta de la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals. *(Remor de veus.)* La presentada, en nom del Grup Parlamentari Popular, la illustre diputada senyora Dolors Nadal.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Persisteix la remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, permetin que comenci aquesta Moció... *(Pausa.)* Té la paraula, senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tant la interpellació com la Moció que avui presento, que va substanciar el Grup Popular, el que planteja és la necessitat que el Govern de Catalunya s'impliqui en l'enviament d'ajut humanitari d'emergència a l'Iraq. I el que plantejàvem és que seguim una tradició, seguim una feina que s'ha fet des de Catalunya, un compromís que ha tingut sempre Catalunya amb la solidaritat internacional, amb la cooperació i la solidaritat internacional. *(Remor de veus.)*

Pel que fa al punt primer de la Moció, sortosament una part d'aquest punt, un punt més aviat declaratiu, ha quedat sortosament, com deia, sobrepasat per la realitat. Ha quedat sobrepasat per la fi del conflicte, però no així la declaració de rebuig que es planteja al règim dictatorial de Saddam, en el sentit de manifestar la satisfacció de la primera institució del país, de la primera institució de Catalunya, d'aquest Parlament, per al seu

enderrocament, i els nostres anhels que s'estableixi un règim democràtic a l'Iraq.

Hem pogut veure aquests dies, tots nosaltres hem pogut veure aquests dies imatges sobre el que eren les presons a l'Iraq, la brutalitat de les presons en què es torturava qualsevol dissident, o les fosses comunes, que ens han fet, ben segur, esgarriar a tots, el terror sota el qual el poble iraquí ha viscut durant molts anys.

Per tant, la voluntat i també el manifest des del Parlament que l'establiment d'un règim veritablement representatiu dels ciutadans iraquians sigui una realitat i que la seguretat i l'estabilitat, que la pau en totes les zones sigui possible; un Iraq, en definitiva, democràtic, en llibertat i amb una esperança que mai no havia tingut sota el règim dictatorial de Saddam.

En el punt 2 de la Moció es conté allò que és el moll de l'os, allò que és el contingut que el Partit Popular considera que conté aquest compromís de Catalunya amb la cooperació i la solidaritat internacional. El que plantejem és que el Govern doti, de forma immediata, de forma urgent, una partida específica d'ajut humanitari per a l'Iraq, dins d'aquell apartat «Ajut humanitari d'emergència», que justament va ser el Partit Popular qui el va introduir en el Pla de cooperació al desenvolupament, aprovat per la Resolució 1699/VI.

En el punt tercer, al que instem el Govern és a promoure i fomentar, en el marc de les nostres competències, que les tenim, no es poden escapolir dient que no tenim competències perquè justament va ser una llei molt recent, va ser la Llei de cooperació al desenvolupament, la Llei 26/2001, que ens va donar..., vam legislar sobre aquestes competències, per tal de poder-les exercir, com deia, en aquesta tradició de cooperació i de solidaritat que ha tingut sempre Catalunya.

En aquest punt tercer el que plantejem és que s'implementin, que es promoguin, que es posin en marxa el major nombre possible d'iniciatives adreçades a impulsar projectes de cooperació destinats a proporcionar ajut humanitari a l'Iraq, i també a aquells Estats limítrofs que hagin d'acollir refugiats iraquians.

I, en el punt 4, senyores i senyors diputats, el que plantejem és que això es coordini amb la màxima eficàcia, amb la màxima eficiència, i, per tant, que aquest ajut s'estableixi en convenis, programes..., es faci en coordinació o qualsevol altre instrument que pugui servir de col·laboració amb les organitzacions no governamentals catalanes i amb la resta d'administracions implicades en el desenvolupament d'aquesta tasca humanitària. Perquè vull recordar que comunitats autònomes, ajuntaments, diputacions ja ho han fet; vull recordar la Comunitat Autònoma de Navarra, Madrid, Castella - Lleó, València, diversos ajuntaments, també com l'Ajuntament de Madrid..., els vaig repassant en la interpellació, i, per tant, no els tornaré a recordar. Però, vull dir que Catalunya s'està quedant endarrere, mentre hi ha un gruix importantíssim de comunitats autònomes, d'ajuntaments, fins i tot, de diputacions provincials que estan fixant dotacions pressupostàries per enviar ajut humanitari a l'Iraq. Catalunya –ho saben molt bé, senyores i senyors diputats–, per ajut humanitari d'emergència per a l'any 2003 té dotació

pressupostària zero. El que Catalunya té previst destinar-hi és zero euros.

Per tant, senyores i senyors diputats, el que planteja el Grup Popular és que fem una cosa tan intel·ligent com la que es va fer a la Unió Europea, com la que es va fer en el Consell de Brusselles. Aparquem aquelles divergències que podíem tenir respecte a com s'havia d'encarar el conflicte a l'Iraq, aparquem aquelles divergències i encarem el que és important en aquest moment: que Catalunya participi en aquest ajut humanitari que s'ha d'enviar a l'Iraq, donant resposta també a la crida feta per Nacions Unides.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. En nom dels grups que hi han presentat esmenes, per Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora Nadal, jo la felicito, avui, perquè ha anat molt lluny del que va utilitzar en el debat que hi va haver a la interpellació, quan en els torns de rèplica –no me'n recordo quins torns eren– va contestar el Grup Socialista amb unes declaracions que jo no hi vaig voler forçar cap mena d'interpretació reglamentària per demanar una rèplica; entre altres coses, em semblava que era absolutament innecessari replicar-la. I crec que avui, independentment del contingut que ara parlarem, vostè ha utilitzat un to molt ben orientat per defensar aquest text.

Nosaltres, en el debat sobre la Proposició no de llei de la guerra a l'Iraq, que es va fer en aquesta cambra, vàrem expressar com qui més el nostre rebuig a la dictadura de Saddam Hussein. Fins i tot vàrem recordar que com qui més, en el passat, ens havíem manifestat, fins i tot físicament, en contra de les barbaritats i dels genocidis de Saddam Hussein, quan –miro al sostre, sense mirar a ningú– diversos grups parlamentaris d'aquesta cambra no eren aliats a processar Hussein, però, si més no, feien la vista grossa amb Saddam Hussein, quan fins i tot servia per a determinades finalitats de l'imperi. Nosaltres, ja aleshores, estàvem radicalment en contra del genocidi de Saddam Hussein.

També vàrem citar en aquella intervenció que nosaltres demanàvem, entre les múltiples coses que es podien fer aquí per no fer un debat planetari que escapés del que podem fer en aquesta casa, demanàvem que el Govern de la Generalitat estigués a l'aguait de tot aquell conjunt d'accions de cooperació i solidaritat que es podien desfermar des de Catalunya. I ho dèiem, fins i tot, convençuts, com ha passat sovint, que el teixit cooperatiu de Catalunya va molt davant de les seves institucions, com el teixit cooperatiu de l'Estat espanyol va molt davant de les seves institucions. I sempre tinguem en compte que molt davant, reclamant que el diner del contribuent, que no és ni del Govern de la Generalitat ni del Govern d'Espanya, vagi de debò a l'autèntica cooperació i solidaritat.

Per tant, fins i tot en la crítica i en l'impuls del Govern de Catalunya, pel que fa a cooperació, senyora Nadal, benvinguda –benvinguda–, però li he de dir que sovint el Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi i nosaltres mateixos hem estat en solitari defensant posicions, no només pel que vostè ara ens demana, sinó en general.

Nosaltres no podem votar aquesta Moció per tot això que li acabo de dir, perquè nosaltres considerem que en aquesta cambra hi ha hagut debats, votacions des del pressupost o, en plural, els pressupostos, any rere any, fins a altres ja monogràficament dedicades a aquesta qüestió, on vostès no han lluit precisament per estar en primer rengle d'impulsar aquestes polítiques.

I he començat felicitant-la, eh? Per tant, li vull dir, benvinguda, una altra vegada, em sembla molt bé, però avui, perdoni, eh? –li torno a demanar perdó–, avui no ens ho creiem. O sigui, és massa oportunitat a l'entorn d'uns fets massa punyents i massa propers. Avui no ens ho creiem.

I com que som un grup molt petit, i els nostres vots tampoc comptaran per fer-li anar endavant o fer-li anar endarrere la seva Moció, sàpiga que, amb tota la modestia d'aquest Grup, veiem la necessitat d'explicar de forma transparent el perquè del nostre vot, que no pot ser favorable a aquesta Moció.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també, té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, president. Senyora Nadal, jo, sincerament, no la felicito; no ho puc fer. Jo tinc la sensació, dit d'una manera molt planera, que ens vol portar a l'hort, i no hi podem anar. Aquí hem fet ja declaracions denunciant el règim dictatorial de Saddam Hussein quan existia, que ara ja no existeix, però també hem dit que aquesta suposada guerra preventiva és nefasta i és una amenaça per a la pau i per a l'estabilitat mundial. I, clar, vostè només fa referència a un element, el que a vostè li interessa, d'altra banda, que suposo que esperava que ens hi suméssim per donar suport a la política del Partit Popular en aquesta matèria, i en canvi obvia una situació internacional fins i tot dels països propers a Iraq que tenen règims que no tenen res de democràtics o que han ignorat repetidament totes les resolucions de Nacions Unides, i obvia que han quedat tocades, si no de mort, molt tocades, institucions internacionals com Nacions Unides, la Unió Europea o el Tribunal Penal Internacional.

Com que vostè no s'ha dirigit al nostre Grup per dir si li semblava bé algun element, alguna frase, intueixo que és que, simplement, defensa només la literalitat de la seva Moció. I haig de dir, d'entrada, que jo no miro el sostre, jo miro els bancs de vostès quan dic que el Govern del Partit Popular estava negociant amb aquest règim fa pocs mesos per veure si podia obtenir con-

tractes per a empreses espanyoles, i, per tant, no sé si era tan dolent o s'hi va tornar de sobte.

I li diré també una cosa: en el punt 2 de la seva Moció, nosaltres, com deia d'alguna manera el senyor Ribó, podríem estar temptats a votar-lo a favor, i tindríem, probablement, més motius per fer-ho que vostès mateixos, i li diré molt clarament per què. Perquè el concepte d'«ajut humanitari d'emergència», això ho puc dir amb tota..., pot semblar que immodèstia, és un concepte que vam introduir nosaltres en una esmena a la Llei de cooperació, que vam aprovar fa aproximadament un any i mig en aquesta cambra, que l'hem defensat sempre, i tant és així que en els pressupostos de l'Estat d'aquest any passat, els últims que hem aprovat, nosaltres presentàvem una esmena dient que hi havia d'haver ajut humanitari d'emergència el 2003, i vostès hi van votar en contra. Potser perquè no sabien que l'Iraq, en aquell moment, hi hauria aquest problema, com encara no podíem saber ningú, ni que aquí després voldríem presentar aquesta Moció a favor de l'ajut humanitari d'emergència per a l'Iraq.

I li diré més. Vostè ha dit que ho van impulsar en el marc del Pla director de cooperació, que es va aprovar recentment. Doncs jo li dic que aquí també hi ha una altra contradicció –per dir-ho suaument–, perquè nosaltres ens vam abstenir en el que era precisament l'escenari econòmic del Pla director per als propers quatre anys, precisament perquè no incorporava, primer, no l'incorporava ni tan sols l'esmentava, el concepte ajut humanitari d'emergència, i al final, el text que s'ha aprovat no incorpora una partida d'ajut humanitari d'emergència per al 2003. I vostès hi van votar a favor.

Per tant, m'haurà de permetre que li digui que amb això ens estan donant o pretenen donar unes lliçons que serien molt discutibles, però encara li diré una cosa, ja que vostès estan governant a l'Estat, hi ha una qüestió que no podem obviar, que no podem oblidar: vostès han fet una cosa que deu ser un rècord històric, perquè, que jo sàpiga, no ha passat enlloc més del món. Diuen que l'ajut militar és ajut humanitari. Bé, ja seria discutible. Treuen el pressupost de la AECI –de la Agencia Española de Cooperación Internacional– i ja diuen immediatament que aquest pressupost suposadament humanitari el gestiona el Ministeri de Defensa. Jo crec que és el primer cas en el món mundial que un pressupost humanitari és gestionat, bé, és detret de l'agència que fa cooperació i ajut humanitari, però gestionat pel Ministeri de Defensa. És un concepte de l'humanitarisme que, francament, deixa bastant a desitjar.

Per tant, senyora Nadal, jo li dic que no es tracta d'entrar a veure quin és el joc que vostès pretenen fer, perfectament legítim, d'altra banda, si vostès volen proposar-nos i sotmetre'ns a una moció. Hem de recordar que fa molt poc aquest Parlament ja es va manifestar, jo crec que d'una manera claríssima, sobre la guerra de l'Iraq, sobre les conseqüències que pot tenir –nefastes–, ja no dic dintre d'Espanya, sinó en el món, i per tant, em sembla que això és una feina que ja està feta. Si vostès, a més a més, ara el que volen dir és que de sobte descobreixen l'ajut humanitari d'emergència i que l'hem d'incorporar, etcètera, no li dic que no, que

es podria haver fet, però probablement han tingut suficients ocasions per fer-ho en els moments que tocava, que és quan realment es fan els pressupostos i quan els grups ens hem de retratar.

I, per tant, dit això, com ja poden suposar, el nostre Grup votarà en contra d'aquesta Moció, del Grup Popular.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup de Convergència i Unió... (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Un moment, senyora Bruguera, perdoni, disculpi. Té la paraula la senyora Nadal, un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Vull recordar-li al senyor Masllorens que va ser en una moció seva, substanciada en el Ple, que vostè va acceptar una esmena que li va presentar l'il·lustre diputat senyor Rafael Luna, vostè la va incorporar i, justament a partir d'aquesta esmena presentada pel senyor Rafael Luna, es va introduir l'ajut humanitari d'emergència; Moció 202/VI, senyor Masllorens.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nadal. Ara sí, en nom de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, donat que les guerres neixen en la ment de les persones, és en la ment de les persones on s'han d'erigir els baluards de la pau. He volgut recollir..., aquest és un dels articulats de la constitució de les Nacions Unides i l'he volgut recollir perquè, realment, és molt educat en un moment en què parlem del camí de la pau i de la convivència, i que això s'ha de fer a partir d'aquest raonament i de l'educació i de la ciència i la cultura.

Mirin, senyores i senyors diputats, aquesta guerra ha canviat moltes coses. Jo els diria que una en positiu i totes les altres en negatiu. La positiva és el despertar massiu de la consciència social. És el clam contra la guerra, el clam a favor del diàleg, el clam a favor d'esgotar totes les possibilitats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió només pot expressar una única satisfacció i és la resposta de la societat civil en contra de la guerra. Catalunya s'ha manifestat clarament contra la violència de les armes, i al mateix temps ho ha fet, i amb la mateixa contundència, en contra d'una de les dictadures més cruentes del nostre temps, la de Saddam Hussein. És en aquest sentit que la primera esmena recull l'esperit solidari amb el poble iraquí i lamenta la mort de persones innocents que s'haurien pogut evitar si això no hagués tirat endavant.

Un dels efectes negatius és la constatació de la poca força de les Nacions Unides, poca força per aglutinar

els pobles del món amb objectius comuns, i tal com deia el conseller el cap, l'honorable senyor Artur Mas, les Nacions Unides han estat sotmeses a una dura prova, la de cercar el consens, una prova que, dissortadament, no van aconseguir superar. Però ara –això ja ho dic jo–, ara és el moment de tornar –i reprenc el que deia el conseller– a teixir fils d'entesa a nivell de la comunitat internacional. Per això la nostra segona esmena va en el sentit del reconeixement del lideratge que han de tenir les Nacions Unides en la reconstrucció del país, en l'establiment d'una nova administració civil i d'un millor nivell de vida per a tots els ciutadans.

La senyora Nadal ens deia en la interpellació: «El que li estem demanant és que coordini els ajuts amb les ONG, amb la resta d'administracions que tenen responsabilitats.» El senyor conseller ja li va contestar que ja s'estava treballant per aconseguir una posició unitària de les accions humanitàries per l'Iraq. Doncs, bé, ja s'ha creat la plataforma Catalunya per l'Iraq, on, a més de la Generalitat, en formen part l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació, la Federació Catalana d'ONG i el Fons Català de Cooperació. Aquesta plataforma recull totes les propostes, tots els projectes per fer el màxim de tot el que es pugui fer. I tot això fent-ho optimitzant els recursos.

Vostès saben que ja s'ha enviat el primer carregament de material sanitari a l'Iraq. S'han presentat, també..., i vol que dir que estem en la línia que ara es comencen a portar sobre la taula aquests projectes i, és a partir de la comissió que avalua tots aquests projectes que es fa tota la cooperació.

Miri, sobre aquesta Moció, jo, em sap greu perquè s'han presentat moltes esmenes per tots els grups parlamentaris, totes pensades, treballades, però cap d'elles ha estat acceptada.

Miri, senyora Nadal, molts cops en aquesta cambra s'aproven iniciatives que ja es porten a terme, però, malgrat això, encara que ja totes les coses segueixin igual, s'aproven. Avui no ho farem igual. El nostre Grup Parlamentari no donem suport a la seva Moció. Però, això sí, i li he de dir molt clarament el que s'ha de fer, és a dir, l'ajuda humanitària arriba, ha arribat, arriba i arribarà a l'Iraq. Aquesta és la voluntat de tots els que hi estem compromesos. I puc dir que hi estem compromesos tots els grups d'aquesta cambra, i el seu inclòs.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó estant. S'ha dit ja, per part dels portaveus dels diferents grups, que la societat catalana, i aquest mateix Parlament en la Declaració institucional del 26 de març, va expressar amb claredat, amb rotunditat, el seu no inequívoc a la guerra i a la utilització de la força de les armes per resoldre qualsevol mena de conflicte. Alhora, la societat

catalana, i també aquest Parlament, expressaven la mateixa rotunditat en la denúncia del règim despòtic de Saddam Hussein.

La presentació d'aquesta Moció per part del Grup Popular, nosaltres pensem, i ho diem, doncs, sense que ningú es pugui sentir molest, que és una proposta que entenem que és una proposta amb trampa. És una proposta que ens sembla que no persegueix l'acord favorable i consensuat dels grups, sinó que el que persegueix, el que busca, el que cerca és, si se'm permet, quedar-se sol en la defensa d'un necessari ajut humanitari a l'Iraq.

Nosaltres pensem que no s'hi val a voler expressar a través d'una, diguem-ne, operació d'estètica en forma de moció parlamentària que aquí no ha passat res, és a dir, a l'Iraq no ha passat res, i en forma d'una moció parlamentària també, doncs, donar la imatge de voler..., en fi, palliar tot el mal que s'ha fet, tot el mal que s'hauria pogut evitar, tot el mal que s'ha produït a tant famílies iraquianes, a tants nens innocents i, per tant, d'aquesta manera, els mateixos proposants, poder quedar lliures de tota culpa, lliures de tota responsabilitat.

Nosaltres no abonarem aquesta actitud, que pensem que és una actitud un pèl cínica del Partit Popular; ens reiterarem en la declaració institucional d'aquesta mateixa cambra, i estem, òbviament, a favor de l'actuació de manera immediata, de l'actuació urgent, a favor de l'ajut humanitari d'emergència a l'Iraq. Però, com he dit, no participarem d'aquesta, diguem-ne, escenificació interessada i partidista del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la illustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament s'han presentat esmenes per part del Grup d'Iniciativa, per part del Grup Socialista i per part del Grup de Convergència i Unió a la Moció del Grup Popular. I no les podem acceptar. No les podem acceptar, perquè..., jo li ho deia al conseller en la interpellació al darrer Ple. Li deia: «El que plantegem no és reobrir un debat sobre allò que ens diferencia, sobre allò en què no ens podem posar d'acord»; del que es tracta és que hi ha una realitat, que és que la partida d'ajut humanitari d'emergència té zero euros, i, per tant, el que plantegem és que aquest Parlament digui al Govern que ha de dotar aquesta partida.

Les esmenes que se'ns han presentat tornen, reobren el debat, contràriament a aquella postura intel·ligent que jo els recordava que va prendre la Unió Europea.

Aparquem aquelles divergències sobre com s'havia d'encarar el conflicte de l'Iraq i pensem en el que és veritablement important: pensem en la població iraquiana, pensem en què podem ajudar per consolidar un sistema veritablement democràtic, per consolidar un

sistema estable i la pau –senyor Masllorens, no només un sistema democràtic i un sistema que compleixi la legalitat internacional– a l'Iraq, a tota la zona, que és exactament el que es conté en la Moció del Grup Popular.

No podem acceptar les esmenes perquè és que no han volgut entrar en el contingut. No s'han volgut llegir la Moció del Grup Popular. S'han quedat amb estereotips, amb posicions prefixades, amb posicions completament electoralistes, i per això estan sacrificant aquest interès electoral al fet que aquest Parlament mandati al Govern que doti pressupostàriament una partida d'ajut humanitari per a l'Iraq; allà vostès amb la seva responsabilitat.

No n'hi ha ni una de trampa. Miri, fins i tot els ofereixo una cosa. Els ofereixo retirar el primer punt de la Moció del Grup Popular, perquè no hi hagi cap aspecte declaratiu en la nostra Moció, sense cap aspecte declaratiu, exclusivament mandatant al Govern de la Generalitat que doti una partida d'ajut humanitari per a l'Iraq. Els ho ofereixo en aquest moment, senyores i senyors diputats. Altrament, vostès podran seguir fent els discursos que millor els sembli per interessos completament electoralistes.

Però jo els vull dir una cosa: el Govern d'Espanya va enviar vaixells amb ajut humanitari. Va contribuir amb més de seixanta –amb més de seixanta països– a enderrocar un règim dictatorial. I ens n'alegrem. Estem realment molt satisfets que l'Iraq pugui obrir una etapa de democràcia, una situació d'estabilitat a la zona, i també estem molt satisfets que s'hagi complert la legalitat internacional, perquè és l'única garantia de pau i de seguretat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Senyor Ribó, demana la paraula per?

El Sr. Ribó i Massó

Per respondre a la proposta que ha fet la senyora Dolors Nadal i per al·lusions a una...

El president

Molt bé.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora Dolors Nadal, li torno a dir que quan als pressupostos de la Generalitat, que són els comptes reals d'aquest país, es voten partides de cooperació, vostès no han lluit, precisament, per impulsar-les.

I, en segon lloc, jo li agafo la paraula: retirem el primer punt i substituïm-lo per una transacció entre el primer punt del Grup Socialista i el nostre, on s'expressa el rebuig a la guerra i ens ratifiquem amb la declaració que va aprovar aquest Parlament.

Amb aquest encapçalament, amb una declaració que ja va aprovar el Parlament, podem introduir els elements de cooperació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Masllorens i Escubós demana per parlar.)* Senyor Masllorens...

El Sr. Masllorens i Escubós

Senyor president, molt breument. Senyora Nadal, la legalitat internacional està vulnerada, desgraciadament, i vostè sap per qui i per quins motius.

Jo només li faria notar que, en el primer punt, al final de tot, hi ha una petita traïció, suposo, del seu subconscient, que desmenteix en part el que vostè em deia fa un moment, perquè vostè el que demana és que s'estableixi un règim democràtic a l'Iraq i la pau a la zona; és a dir, a la zona, les democràcies no cal que s'estableixin.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.)* Senyora Nadal, té la paraula.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, senyor president. Per constatar que no hi ha voluntat d'aparcar el que poden ser divergències, i que aquest Parlament es pronunciï avui, mandatí avui al Govern de la Generalitat que enviï ajut humanitari a l'Iraq, que és que, a més a més, és el que agafa, és el que lliga amb el que és la tradició de les organitzacions no governamentals catalanes, que van per davant del Govern.

El que diem és, senyor Ribó: mandatem avui al Govern que aprovi una dotació per enviar ajut humanitari; no vulgui reobrir un debat que, a més a més, vostè sap que és una resolució que no es va aprovar per unanimitat; aparcuem aquest debat, tal com va fer la Unió Europea; donem resposta a la crida que fa Nacions Unides, i mandatem al Govern que doti una partida pressupostària amb ajut humanitari.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. *(Veus de fons.)* No, ara ja s'ha acabat el torn. Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a sotmetre a votació la Moció subsegüent a la interpellació sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacional, amb el seu text original.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

A continuació, tractarem el punt número 10, i el 9 i l'11 els tractarem conjuntament després.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana (tram. 302-00348/06)

Per tant, el punt desè és la Moció sobre l'impuls de l'economia catalana, que la presenta Convergència i Unió, i, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Marià Curto, que té la paraula.

(Remor de veus.)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en presentar una interpellació al Govern sobre l'impuls de l'economia catalana, pretenia bàsicament dos objectius.

En primer lloc, constatar la marxa de l'economia catalana, en el marc d'un clima internacional d'incertesa, d'un alentiment del creixement econòmic mundial i d'una immediata ampliació de la Unió Europea.

I, segon, conèixer, en el marc de les competències que en matèria de política econòmica disposa el Govern de la Generalitat, les actuacions dutes a terme pel Govern, així com els instruments utilitzats en el present més immediat i previstos per a utilitzar en el futur.

De cara a què? De cara a, primer, lluitar contra l'esmentat clima d'incertesa; continuar impulsant el creixement de l'economia catalana amb l'objectiu fonamental de millorar l'ocupació, tant quantitativament com qualitativament, i, a la vegada, mirar d'orientar-la en la direcció de les dues grans tendències que avui defineixen el procés de desenvolupament econòmic mundial, és a dir, la internacionalització i la transformació de tots els processos productius de cara a la incorporació de les noves tecnologies, i, a la vegada, també aprofitar, com no?, l'oportunitat històrica que des del nostre punt de vista representa per a l'economia catalana la propera i immediata ampliació de la Unió Europea.

És en aquest sentit que presentem avui al debat d'aquesta cambra una moció que, com no podia ser d'altra manera, constata i proposa mesures d'impuls.

Què és el que constata? Que malgrat la situació que en la interpellació definíem i que avui molt sintèticament he comentat, malgrat aquesta situació internacional de clima d'incertesa i d'alentiment de l'economia mundial, el cert és que l'economia catalana l'any 2002 havia crescut per damunt de la mitjana espanyola i molt per damunt de la mitjana europea, després de molts anys, d'uns quants anys, ja, de creixement, també, per damunt d'aquestes mitjanes que he comentat, i parlàvem d'un creixement del 2,2% l'any 2002, i el primer trimestre del 2003 ja s'havia constatat que aquest creixement no solament es mantenia, sinó que

continuava impulsant-se per damunt del que havia estat l'últim trimestre de l'any 2002; concretament, l'economia catalana l'any 2003, al primer trimestre, ha crescut un 2,1 amb relació a l'1,9 que havia crescut l'últim trimestre de l'any 2002.

I, per l'altre costat, una vegada coneguts els instruments i les actuacions dutes a terme pel Govern de la Generalitat de cara precisament a aquests objectius que els havia esmentat, creiem que el que cal en aquests moments és continuar, per un costat, impulsant aquelles mesures que s'havien ja adoptat en aquests moments per part del Govern de cara a l'impuls de l'economia productiva, i especialment de cara al finançament de les petites i mitjanes empreses, i proposàvem, i proposem, amb aquesta Moció, precisament, que el Govern de la Generalitat oriente de forma prioritària la seva actuació de cara a garantir l'èxit de l'ampliació europea, amb relació al paper que pot i deu jugar l'economia espanyola, i l'economia catalana en particular.

I és per això que demanem que el Govern done tot l'impuls necessari als instruments que poden ajudar a aquest objectiu, com són el Copca, el Cidem, l'Institut Català de Finances, l'Institut Català de Crèdit Agrari i també els fons de capital de risc, com és l'Invercat.

I, per últim, també, en la línia d'aquests objectius, instem el Govern de la Generalitat a aprofitar la situació econòmica i la conjuntura que en aquests moments està passant l'economia catalana per a aconseguir resoldre aquests objectius, com he dit, que preteníem amb la interpellació, és a dir, que el Govern de la Generalitat prioritze les seues inversions i, a la vegada, que actue amb aquests mecanismes que, avui per avui, en l'àmbit de les competències i dels instruments de què disposa puguin facilitar, com hem dit, la millora de la competitivitat de l'economia espanyola de cara a, per una part, l'ampliació de la Unió Europea, i, en segon lloc, de cara a la situació de l'economia mundial, que necessita, com tots saben, un impuls de confiança i un impuls de cara a consolidar el creixement de l'economia catalana.

Aquests són els objectius que creiem..., queden reflectits en la Moció, en què esperem comptar amb els vots favorables de tots els grups de la cambra.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Han presentat esmenes diversos grups. I, per defensar en primer lloc les del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, voldria donar la benvinguda al club dels interpellants al senyor Curto. Passa, però, que ha fet una moció que qualificaria, un servidor, d'autobombo i capciosa. La tesi central de l'autobombo és *la nave va*, i capciosa perquè, curiosament, no parla dels incompliments amb relació a les previsions que al seu dia el senyor conseller Homs, d'una forma tan comba-

tiva, doncs, va defensar aquí quan van aprovar les previsions macroeconòmiques.

Malgrat que la UGT l'ha interpellat últimament, interpellat metafòricament, en el sentit que variés les previsions d'inflació, etcètera, perquè no s'ajustaven, ni la del creixement..., i el mateix conseller, segons deia la premsa, doncs, va dir que s'ho miraria amb «carinyo» perquè era veritat que la UGT tenia raó. Teníem raó, doncs, els grups de l'oposició que en el seu dia van plantejar que allò no tenia aparença de ser una realitat, i en posteriors interpellacions.

En qualsevol cas, és una moció d'autobombo, és una moció capciosa per aquest sentit, i, a més a més, senyor Curto, té un cert desfasament entre la retòrica oficial i la literatura real. Retòrica oficial, en quin sentit? Que no en poques ocasions vostès, també en el discurs del senyor conseller al seu moment, han plantejat que la creació d'ocupació bona, de qualitat, etcètera, era el principal objectiu del Govern. En canvi, a la literatura real, la d'aquesta Moció, és un objectiu que no apareix —que no apareix. Aleshores, doncs, què passa amb aquest repte, aquest desafiament, del treball amb bona qualitat, etcètera? Un oblit? Crec que no.

Crec, per altra part, senyor Curto, que hi ha una certa confusió d'errors, i és que, òbviament, com resulta que estava pensant en aquesta companyia de bombos mutus Govern - grup que hi dóna recolzament, en un moment determinat es despenja dient que les previsions del Parlament i les prioritats són aquestes, i a mi em sembla que això, doncs, té un «tufillo» que a un servidor no li agrada molt.

En aquest sentit, nosaltres, conscients del que hem vingut dient i d'acord amb no poca gent de la societat catalana, hem plantejat una sèrie d'esmenes que van en la direcció següent: el principal objectiu és la creació de lloc estables i de qualitat; en segon lloc, que el Govern de la Generalitat de Catalunya faci de mitjançar i impulsi un procés, un itinerari, perquè els agents socials i els operadors econòmics vagin traslladant totes aquestes tipologies d'allò que al seu dia se'n va dir «contractes escombraries» de cara al fet que siguin una ocupació estable, de qualitat, etcètera, i augmenti l'activitat econòmica a través de la inversió, la millora de l'eficiència de les empreses públiques i privades i la seva competitivitat..., i ampliar substancialment les actuals partides econòmiques del pressupost de la Generalitat amb relació als escenaris de les petites empreses i de l'economia real.

I amb la mateixa contundència i reincidència del president Aznar, que sempre està parlant de la pancarta la pancarta, doncs, jo porto aquí el meu martiri particular i la meua pancarta particular, i és que no hi ha sortida, o una bona sortida, si a la política, si a l'economia, si als moviments socials, si als subjectes confederals, o sigui, al sindicalisme i les patronals, no els entra al cap la necessitat que la intervenció en el fet tecnològic és la clau de volta del desenvolupament, i, en aquest sentit, vostè està dient que sí, evidentment, no arribo a entendre per què fins ara el Govern no ha agafat aquesta proposició, que de manera repetida és la meua pancarta cultural, de la necessitat d'un pacte social per

la innovació tecnològica.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor Curto; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari Popular, té ara la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres hem presentat una esmena, que defensaré, així com també el posicionament, en aquesta Moció que ha presentat subsegüent a la interpellació el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre l'impuls de l'economia catalana.

La veritat és que la Moció poc aporta —poc aporta. Nosaltres hi donarem suport, esperem que ens acceptin l'esmena que hem proposat, i la veritat és que la nostra intenció era més marcar objectius, o poder marcar objectius, econòmics i quantificar-los econòmicament en la mateixa Moció que ens havien presentat, però, en tot cas, a la mateixa Moció que ens havien presentat si els hi haguéssim marcat objectius econòmics, hauria anat en contra, o podia haver anat en contra, del que eren les línies pressupostàries, i, en tot cas, no hauria estat congruent amb el que ha estat un suport als darrers pressupostos de la Generalitat per part del Grup Parlamentari Popular.

Nosaltres creiem que l'impuls de l'economia catalana, evidentment, té un factor important, factors importantíssims, de les polítiques econòmiques que es desenvolupin dins de casa nostra, però, sens dubte, creiem que van marcades pel conjunt de polítiques econòmiques que es desenvolupin no solament a través de l'Estat espanyol, i aquesta és l'esmena a què nosaltres fem referència dins de la conjuntura de l'Estat, sinó també per les polítiques que es facin dins de l'àmbit de la Unió Europea i del mateix Banc Central Europeu, per exemple amb un indicador tan important, o amb un aspecte tan important, com és els tipus d'interès.

En el preàmbul de la mateixa Moció vostès fan referència a la conjuntura econòmica mundial, al mateix conflicte de l'Iraq. Bé, si ens hem de refiar dels últims dies del conflicte de l'Iraq, això podria ser quasi un factor dins de la perspectiva econòmica totalment invers, perquè la borsa s'ha estat recuperant els darrers dies, perquè el preu del petroli a nivell internacional també ha caigut, és a dir que el factor del conflicte de l'Iraq podria ser totalment diferent. Evidentment, creiem que la seva visió en la mateixa Moció és un impuls de l'economia catalana no a curt, sinó a llarg, amb la qual cosa coincidiríem amb vostès en aquesta perspectiva que ens han assenyalat, no?

En tot cas, senyor Curto, jo crec que vostès podrien haver anat més enllà en la mateixa Moció, en els objectius d'aquesta. Nosaltres ja he insistit que hi donarem suport, esperem que ens acceptin l'esmena que hem presentat, però, en tot cas, hi torno a insistir: vostès, quan ens parlen de temes tan importants, com és l'Institut Català de Crèdit Agrari, l'Institut Català de

Finances, les diferents línies d'aval, les entitats financeres, etcètera, aquests fons de més que hem tingut al debat en els mateixos pressupostos de la Generalitat..., fa poques setmanes vàrem aprovar una modificació aquí d'aval del que eren l'Institut Català de Finances i l'Institut Català de Crèdit Agrari, un per al que és el transport públic, l'altre per al que són regadius, i concretament per al canal Segarra - Garrigues, és a dir que, en aquesta línia, el Parlament, i per unanimitat, ha tingut una línia molt clara per al que és l'impuls de l'economia catalana.

Jo crec que, senyor Curto, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió..., que no malgastin massa el temps amb aquest tipus de moció, i els ho dic des de tota..., allò que es diu amb tot el «carinyo», no?, perquè crec que hi ha aspectes prou més importants perquè també des del seu Grup Parlamentari puguin impulsar l'acció del Govern de la Generalitat que no amb aquest tipus de moció. Sens dubte que fa que hi pugui haver un debat interessant dels diferents grups parlamentaris pel que fa a l'impuls de l'economia catalana.

En tot cas, nosaltres, hi insisteixo un cop més –i aca-bo, senyor president–..., dient que hi donarem suport, a aquesta Moció, però creiem que no solament és l'economia catalana i la conjuntura econòmica catalana, creiem que hi ha un factor molt important, que és la conjuntura econòmica del conjunt de l'Estat espanyol, les polítiques de la Unió Europea, els compromisos marcats també pel Consell Econòmic, Fiscal i Financer amb els objectius d'endeutament i de dèficit també en els diferents pressupostos i en els darrers anys, també, en la mateixa liquidació dels pressupostos, i, per tant, nosaltres entenem que aquest tipus de mocions haurien d'anar molt més enllà quant als seus objectius i, hi insisteixo un cop més, nosaltres ens hem aturat a no presentar esmenes, perquè, en tot cas, podríem haver contradit el que era el mateix esperit dels pressupostos de la Generalitat i el que són accions que vostès mateixos, com a grup parlamentari, el mateix Govern de la Generalitat, i amb el consens de tots els grups, hem fet en aspectes tan importants, com deia, com és l'Institut Català de Finances o l'Institut Català del Crèdit Agrari.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Com deia el diputat López Bulla, segurament estem davant de la primera interpellació..., no sé si ja per entrenar-se per a futures situacions, però, en tot cas, en aquesta, en tot cas, el perfil és d'autobombo.

Tenint en compte que totes les dades que estan sortint, algunes publicades per Eurostat i per organismes europeus, no donaríem peu a la visió unilateral que es

dóna de la situació econòmica i de l'acció empresa pel Govern. I em centraré en els tres apartats que segueix la proposta del Grup de la majoria.

El primer, l'evolució de l'economia catalana és evident, però del que no parla aquesta Moció és de la relació del creixement del PIB per habitant, i aquí sempre hi ha una distorsió que s'amaga, que és el fet que el creixement del PIB *per capita* català, i, en conjunt, de l'Estat espanyol, és degut, en bona part, a la baixada de la natalitat, no tant a la pujada de l'economia estricta, sinó al fet que l'economia repartida per habitant, doncs, dona uns índexs que ens acosten a la mitjana europea a costa de tenir la natalitat més baixa d'Europa. Per tant, aquí hi ha una trampa estadística que sempre s'amaga i que si es fessin extrapolacions en funció de la mitjana de creixement europeu, segurament l'autobombo aplicat al PIB *per capita* ja no es podria realitzar.

Per altra banda, l'ocupació creada, també són índexs comparatius amb Europa, és una ocupació inestable, dels nivells de temporalitat més alts que hi ha a Europa. Per tant, amb inseguretat laboral, amb precarietat i encara amb una taxa d'activitat femenina baixa en comparació amb les mitjanes europees. I les últimes dades publicades la setmana passada d'Eurostat són alarmants pel que fa a productivitat per hora treballada i per treballador. Estem a la cua d'Europa, juntament amb Grècia, juntament amb Portugal i la Gran Bretanya. És a dir, els clàssics països mediterranis endarrerits més la Gran Bretanya, que ha apostat per una economia de mà d'obra desregulada i que l'ha posat a la cua de la productivitat europea. Curiosament, o gens curiosament, al contrari dels que a vegades amb algunes tesis liberals, o falsament liberals, diuen, en el rànquing europeu hi ha socialdemocràcies consolidades, com Noruega, Finlàndia, Islàndia, que estan al davant de l'índex de productivitat. Nosaltres, a la cua. Per tant, tema preocupant que la Moció de Convergència i Unió no en diu res i que preocupa en aquests moments, precisament, als empresaris.

El segon aspecte que amaga la Moció de Convergència i Unió, de fet, és la constatació d'una arribada amb retard no atribuïble només al Govern, jo crec que aquí hi ha hagut un element de distorsió per part de les classes dirigents catalanes, segurament arrossegades al model espanyol d'aterratge a Amèrica, a Sud-amèrica: s'ha passat per alt l'ampliació a l'est. I en aquests moments l'est d'Europa, en sortia un informe també fa poc, està en mans d'alemanys, està en mans d'italians, està en mans d'austriacs, però aquí s'hi ha arribat tard, i ara instar el Govern a moure's..., en fi, sempre està bé fer-ho, però s'hi arriba tard. Segurament, el que ens tocaria, que és el que apuntem nosaltres, és vist que..., no menysprear el que es pugui fer a l'est d'Europa, jo crec que a l'est d'Europa a hores d'ara és apostar pel que pugui quedar lliure a Romania i Bulgària, que hi queda poc, perquè està tot ocupat pels italians, pràcticament, a un i altre país, però sobretot començar a preveure, a mitjà termini, el nord d'Àfrica, el Magrib, que és el que, quan les coses es tranquil·litzen..., és la zona d'expansió natural dels nostres mercats, i fins i tot les nostres àrees de producció, l'externalització de part de la

producció catalana. Que no hàgim d'anar un cop més a remolc de les circumstàncies, quan d'altres hagin ocupat la plaça, i arribar tard, mentre anem fent negocis de «Robert i les cabres» a Sud-amèrica.

I, finalment, el tercer punt és el desdoblament dels instruments de crèdit. I en això reconeixem que, efectivament, l'ICF i, en fi, tots els organismes que s'han creat aquests últims mesos, apropiant-se –i això és legítim– dels programes de l'oposició..., això s'ha tirat endavant, però que aquesta línia de finançament de societats de garantia de capital de risc, etcètera, tot això està bé, és incorporar aspectes que havíem reclamat sistemàticament des de l'oposició, però hi ha un aspecte que queda pendent, que és la baixa inversió en R+D en el sector públic, que no se'n diu re aquí, i per altra banda, el tema pendent i recurrent de la poca formació del capital humà que tenim a casa nostra, que hauria de passar per una formació professional integral, ocasió perduda que es va tenir quan es va fabricar la Llei del SOC. I, per tant, no podíem deixar passar un cop més, ja que aquesta Moció és tan..., també pretén ser tant general, tan escombria, com la que jo feia aquest matí...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Huguet i Biosca

Sí, gràcies, senyor president, acabo en un moment. Com la que jo pretenia fer aquest matí amb relació a l'autogovern i al finançament, doncs, és una moció escombria que valora només aspectes parcialment vàlids, però que, en fallar aquests aspectes més crítics, perd tota credibilitat.

Per tant, la nostra posició serà votar en contra d'aquesta Moció si no s'accepten les nostres esmenes.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor Curto, jo, després de sentir els altres interpellants, si estigués al seu lloc m'ho rumiaria. El senyor López Bulla ha qualificat la seva iniciativa d'auto-bombo; el Partit Popular, d'una moció que no aporta res, i ara el senyor Huguet ens parla de la «moció escombria». No ho sé, rumii-s'ho bé, rumii-s'ho bé perquè aquesta Moció, si surt, només podrà sortir amb la solidaritat del Grup Popular, aquella de: «És veritat, escolta, va, què farem? Li ho aprovarem, no? Perquè, si no, com quedaria tot plegat?»

Ens han plantejat una moció, senyor Curto, que no té cap presentació, que és una moció destinada a l'autocomplaença del Grup i el Govern, i la seva relació biunívoca. No serveix per a res més, no aporta res al país, no aporta res a cap tipus de mesura. Perquè ja em dirà quina importància tenen les mesures d'impuls en

aquests moments, en les acaballes de la legislatura, i l'impuls d'un govern totalment esgotat i que realment té el cap en altres coses que no siguin la de fer funcionar el país.

Per tant, senyor Curto, no ens..., el millor que podria fer, probablement, seria retirar-la. (*Veus de fons.*) Però, si no la retira, nosaltres la hi votarem en contra, en el cas que no acceptés la nostra esmena, que és una esmena que li dona una redacció diferent.

Perquè, pressuposant una mica de bona voluntat, en el moment de llegir l'esmena podíem pensar: «Escolti'm, aquí és que el Govern, que el Grup de Convergència i Unió, parteix d'un mal diagnòstic», i vostè ja sap que no hi ha pitjor teràpia que un mal diagnòstic. Vostès fan un diagnòstic de l'economia catalana només destinat a expressar aquelles coses que vostès consideren que van bé i aquelles coses que vostès consideren que són favorables per sortir aquí a fer un discurs pànegíric amb relació a l'actuació del Govern. Però, és clar, es deixen moltes coses al tinter; diferents diputats els n'han citat ja algunes. Deixin-me, allò, encara que sigui a tall només d'inventari, en repassi algunes de les que hem posat a la nostra esmena.

És clar, no parlem que tenim la inflació més elevada o de les més elevades de l'Estat espanyol i que, a més a més, els darrers mesos, el diferencial se'n està disparant, no ja amb relació a Europa, que estem a més del doble, sinó fins hi tot amb relació a la mitjana espanyola. Per tant, tenim una economia els preus de la qual estan creixent molt més de pressa, i tenim una economia –ens ho recordava el senyor Huguet en aquest moment– que té uns nivells de productivitat baixíssims, però, a més a més –a més a més–, amb creixements negatius de la productivitat els últims anys. Aquestes són unes bones bases per fonamentar la competitivitat a Catalunya?, són unes bones bases per fonamentar la competitivitat de les nostres empreses?

O és una bona base estar a la cua en les despeses de recerca i desenvolupament?, un dels elements que tots els analistes consideren com a clau per al futur econòmic, a mitjà termini, de qualsevol territori. Doncs, estem a la cua, estem en els nivells més baixos.

O considera vostè que les crítiques que vénen del món empresarial amb relació a la manca d'adequació de la formació professional a les necessitats de les empreses...? Això no és cap entelèquia; només cal anar a visitar unes quantes empreses i veure com la demanda constant de tots els empresaris és dir: «No trobo professionals per a aquestes empreses.» I, a més a més, compaginant-ho això amb unes taxes d'atur relativament elevades.

Això per no parlar-li de les infraestructures que diuen tot el conjunt d'entitats socials i econòmiques del país, la necessitat de les infraestructures; o la manca d'ubicació de Catalunya en aquesta regió europea; o el fet de la pèrdua de pes constant de Catalunya, tant des del punt de vista econòmic com des del punt de vista social, en el conjunt espanyol, que és una de les peces clau del nostre futur.

I, si vol, podríem seguir, i no es posin nerviosos –no es posin nerviosos, senyors diputats (*remor de veus*)–, podríem seguir, perquè la llista és llarguíssima. O és que l'increment de preus de l'habitatge no té res a veure amb l'evolució econòmica del país i de les seves famílies? O és que l'evolució de l'economia exterior és una evolució que podem dir que és favorable quan ens creixen més les importacions que les exportacions? O és que –per anar a un element que ja ha citat el senyor López Bulla– el fracàs absolut del Govern en el moment de ser capaç de preveure què passarà en aquest país...? Només cal que comparem les previsions macroeconòmiques dels diferents pressupostos amb la realitat.

Per tant, senyor Curto, com veu, la seva Moció no s'aguanta, la seva Moció, no la podem aprovar, i per això el nostre Grup, senyor president, hi votarà en contra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El senyor Curto té la paraula per posicionar-se sobre les esmenes.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Jo suposo que el senyor Martí Carnicer no esperava que ni en la interpellació, ni avui en la Moció, el nostre Grup, diríem, es fes una flagel·lació profunda i, per tant, una autocrítica, diríem, directa i, en definitiva, una orientació de la visió que tenim com a grup parlamentari de la situació econòmica i de l'acció del Govern en la línia del que vostè ha expressat aquí; és a dir, una línia de catastrofisme i, diríem –i el que més em preocupa–, de desillusió i, a la vegada –i això potser és més important–, que no saben ben bé què fer. Perquè vostès ens proposen una moció on –set punts– «constato això, constato això, constata això, però no faig res». És a dir, una moció d'impuls, i vostès no ens proposen ni una sola mesura.

Bé, jo crec que per si sola, ja, la Moció, més ben dit, l'esmena, mereix, amb tots els respectes, el rebuig immediat. Podem discrepar, evidentment, de la visió que podem tenir o del diagnòstic de la situació actual, però és evident, senyor Martí Carnicer, que vostès avui, amb la seua esmena, no aporten absolutament res, per si fes falta, per millorar la situació econòmica del país.

Senyor López Bulla, li he de dir, en tot cas, dos coses. Primera: evidentment, les previsions macroeconòmiques del Govern, en alguns aspectes, no coincidixen amb la realitat, no són exactament les previstes, el que s'està produint. I n'hi diré una; vostè n'ha dit alguna, jo n'hi diré una. Miri, el creixement de l'ocupació en les últimes dades que acaben d'aparèixer de l'EPA..., a Catalunya, en l'últim any s'han creat 99.500 llocs de treball, per damunt, bastant per damunt, del que havia previst el Govern. És a dir, hi ha hagut una desviació, en aquest cas, positiva. (*Veus de fons.*)

Li he de dir que la seua... (*Veus de fons.*) I, en tot cas..., també li donaré una altra dada: el tema que el preocu-

pa, el tema de l'estabilitat de l'ocupació. Miri, l'any 99, la taxa d'estabilitat a Catalunya, de l'ocupació, era del 75,6%; en aquests moments –l'última dada–, 78,6; la més alta –78,6–, la més alta del conjunt de les comunitats autònomes d'Espanya. Li ho dic perquè és un tema que també el preocupa.

I, senyor Huguet –perquè li he de dir alguna cosa–, home... (*rialles i veus de fons*), la productivitat. Vostè m'ha parlat del creixement del PIB per habitant, que això està en funció de la natalitat. Escolti, però vostè, diríem, en quin marc de coneixement de l'economia funciona? (*Rialles.*) Jo li he parlat del creixement econòmic del conjunt de l'economia, del creixement del producte interior brut, i vostè ha de saber que en l'economia no solament funcionen els que naixen en aquell mateix país, sinó també els que vénen de fora. I vostè sap que si a Catalunya, els últims anys, hem crescut, en natalitat, no molt, sí que hem crescut en població, i molt –i molt. I vostè sap que hem crescut, els últims anys, més de quatre-cents mil habitants, val? Per tant, jo no li he parlat d'això, i el que més m'estranya és que vostè això no ho relacioni, en tot cas, amb la natalitat...

El president

Senyor, senyor diputat...

El Sr. Curto i Forés

...diríem, el creixement del PIB...

El president

...s'ha excedit bastant i encara ens hem de posicionar sobre les esmenes.

El Sr. Curto i Forés

És una llàstima, senyor president...

El president

Sí, molt, perquè... (*Rialles.*)

El Sr. Curto i Forés

Però, en tot cas, senyor Fabregat...

El president

No, no, senyor diputat, ara s'hauria de centrar molt en les esmenes.

El Sr. Curto i Forés

I per això acabo. Jo diria que, en la línia del que li és característic, vostè ha fet una aportació a la seua esmena perquè tots plegats penséssim que el que està passant a Catalunya també està passant a Espanya. És evident que hi ha un creixement de l'economia espanyola, i també de l'economia catalana, i, per tant, li accepto la seva esmena.

I, la resta d'esmenes –crec que he donat alguna pinzellada del que penso de cada una de les esmenes presentades–, no les podem acceptar. M'hauria agradat

tindre més temps, perquè algunes de les propostes permetrien, senyor president, poder treure'n més suc.

Gràcies, senyor president.

El president

Sap què passa? Que no depèn ni de vostè ni de mi. És...

Gràcies.

Cridem, per tant, a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a votar la Moció presentada per Convergència i Unió sobre l'impuls de l'economia catalana, el text de la qual és la Moció original incorporant-hi l'esmena del Grup Popular. És així? (Pausa.)

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 67 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral (tram. 302-00347/06)

Ara, a continuació, tractarem conjuntament el punt novè i el punt onzè, que és la Moció sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral i sobre la política de treball. Presenta, en primer lloc, aquesta Moció la il·lustre diputada senyora Àlicia Sánchez-Camacho.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui substanciem conjuntament dues mocions relatives a les polítiques d'ocupació a Catalunya i relatives a l'impuls del Servei d'Ocupació de Catalunya. En concret, la Moció que presenta aquest Grup Parlamentari Popular va dirigida fonamentalment al que ha de ser l'impuls del sistema públic d'intermediació laboral. (Remor de veus.) Si recorden vostès, senyores i senyors diputats, senyor conseller, quan vàrem realitzar i substanciar...

El vicepresident primer

Un moment, senyora diputada, si us plau.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Es veu que ja estem al final d'aquest dia... Però si vostès recorden, quan vam substanciar aquesta interpellació, jo m'adreçava al conseller i li deia que la valoració que es feia de la política d'intermediació laboral des de l'any 97 no era encara tan bona com voldria aquest Parlament. Vàrem estar d'acord amb el conseller en el sentit que s'havia de

seguir impulsant i, sobretot, s'havien de solucionar i modificar aquells defectes, aquelles irregularitats, que la política d'intermediació laboral a Catalunya encara tenia, sobretot fent un balanç de sis anys –sis anys– de transferències d'aquesta competència. És per això que aquesta Moció va adreçada a dos aspectes; fonamentalment a un aspecte: l'impuls de la política d'intermediació laboral a Catalunya, intentant que des d'ara quedin solucionades ja, esperem que de forma definitiva, les irregularitats, els defectes, que la xarxa d'intermediació fa encara no possible la intermediació laboral amb la resta d'Espanya i sí, en canvi, amb la xarxa Eures, o amb Andorra i amb la resta d'Europa.

El segon bloc d'aquesta Moció va dirigida a l'impuls del Servei d'Ocupació de Catalunya. És per això que aquesta diputada –atès que no se'ns pot donar l'ampliació del temps, encara que ja ens agradaria, a aquesta diputada i al diputat subsegüent i ens hem de posicionar sobre també la Moció següent–, aquest Grup vol agrair a la resta de grups l'acord, el consens al qual hem arribat per a l'impuls d'aquesta Moció. És per això, senyor president, que aquest Grup li farà lliurament de les esmenes transaccionals a què hem arribat. En primer lloc, en el primer punt diem, i demana aquest Grup Parlamentari, que en el termini de dos mesos establím les mesures adreçades a impulsar la intermediació laboral amb l'adopció definitiva de la xarxa amb la connexió Eures, amb l'assoliment definitiu d'una xarxa única de gestió i específicament, conseller, li demanem solucionar de forma definitiva els defectes que ara té la política d'intermediació laboral a Catalunya.

La segona esmena transaccional va dirigida a presentar davant del Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, i no solament del Consell de Direcció del SOC sinó també d'aquest Parlament, d'una comissió d'aquest Parlament, en el termini màxim de dos mesos, un pla del Servei d'Ocupació a Catalunya. Aquesta esmena és la mateixa que també es presenta a la Moció del Grup d'Iniciativa perquè entenem tots els diputats que és importantíssim que el Servei d'Ocupació estigui dotat de forma immediata d'un pla d'ocupació que incorpori tots els elements, en un període de dos anys, de la programació del que ha de ser el Pla del Servei d'Ocupació de Catalunya.

En un tercer lloc, demanem presentar al Consell de Direcció, en el termini màxim d'un mes, una proposta de xarxa ocupacional de Catalunya que permeti impulsar, en el termini de quatre mesos, els convenis amb les entitats cooperadores per dur a terme la intermediació laboral. Volem dir amb això, senyores i senyors diputats, que el que ha de ser la connexió de l'oferta i la demanda, és a dir, quan una persona va a demanar i va a buscar feina amb aquell oferiment de feina tingui i pugui ser dut a terme per les entitats cooperadores que estableix la Llei del SOC; això s'ha de fer mitjançant convenis, això és el que diem en aquesta esmena.

I el que entenem que és la proposta transaccional més important que hem assolit tots els grups d'aquesta cambra i esperem que s'hi pugui afegir Convergència i Unió, és aquella que va adreçada a ampliar els crèdits

previstos a la Llei de Pressupostos de la Generalitat de Catalunya, en el sentit tant d'allò relatiu al Fons Social Europeu com al desenvolupament del SOC amb un crèdit mínim de trenta milions d'euros, tot demanant la garantia de sis milions d'euros del pressupost actual del Servei d'Ocupació de Catalunya per a l'any 2003, per a enguany.

A més, senyor president, senyores i senyors diputats, demanem altres propostes, també transaccionades, en les quals es demana la possibilitat que els CIFO, els centres d'innovació i formació ocupacional, puguin dur a terme l'expedició de les certificacions com, a més, una altra que fins ara teníem oblidada a la xarxa d'intermediació laboral, que és què estan fent les oficines de la XILA?, d'aquestes oficines que hem vist que el conseller i altres autoritats han anat a inaugurar a Varsòvia, han anat a inaugurar al nord d'Àfrica –concretament, al Marroc–, i que, en canvi, nosaltres creiem que les tasques que es duguin a terme, d'informació laboral, han d'estar coordinades amb l'estructura del Servei d'Ocupació de Catalunya.

I, si em permeten, solament per dir que el nostre vot serà un vot favorable a la Moció d'Iniciativa, la qual agraïm i hi donem satisfacció perquè hi estem absolutament d'acord, atès que hi ha dos punts que són els mateixos, els mateixos punts que també votem a la nostra Moció, i la resta van definits, sobretot, a augmentar el nombre de recursos humans i, a més, a un pla de preparació, de formació d'aquests treballadors de les oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya. És per això, senyor president, que nosaltres li avancem que es votarien les esmenes transaccionals que li lliurem més els punts 1.1, que encara resten de la nostra Moció, més el punt 4, en què demanem que es presenti en el termini d'un mes el pressupost del nou Servei d'Ocupació per a aquest any, enguany, per al 2003 i, a més, el punt número 6, en què demanem que s'incorpori, en el Decret de creació de l'Institut Català de les Qualificacions Professionals, la presència d'un sector fonamental per a la creació del PIB a Catalunya: el del corporativisme català.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyora Sánchez-Camacho, un aclariment, em diu el punt 1.1; al punt 1 es refereix?

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

No, el punt 1.1. Hi ha un punt que és el punt 1.1, que aquest s'hauria de mantenir en l'apartat a i b. I després, hi ha una esmena del punt 1.c, que aquesta és una esmena transaccional. Però la part de dalt de l'1 i els apartats a i b s'haurien de mantenir, de la Moció.

El vicepresident primer

Ah, exactament, el punt 1a i b, el punt 4 i el punt 6.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Exacte, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 302-00349/06)

Per substanciar la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la nostra tesi de l'altre dia en la interpellació era i continua sent que el SOC és encara una realitat pendent, que necessita un personal idoni, amb les seves infraestructures, que cal definir urgentment la transició del que colloquialment dèiem «l'etapa Franco» a «l'etapa Fernández Teixidó», i després del frec a frec amb el senyor conseller un servidor plantejava que la necessària participació del sindicalisme confederal, dels operadors econòmics i dels municipis catalans, no exonera el Parlament i els grups parlamentaris de plantejar el que creguin convenient aquí en aquesta casa. És a dir: que el Parlament no és un convidat de pedra, ni tan sols és un convidat, és la centralitat de Catalunya.

Senyor president, hem arribat a una transaccional amb el Grup Socialista, que li passo immediatament –gràcies–, i anuncio el vot afirmatiu a la Moció que ha presentat el Grup del Partit Popular. Quins són els objectius d'aquesta Moció transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i nosaltres, Iniciativa per Catalunya? Primer, que es posi en marxa urgentment el Servei d'Ocupació de Catalunya. Segon, definir la fase de millora de les tipologies contractuals, és a dir, fer un impuls per traslladar, amb un període de transició, tot el treball precari a un treball fix, i adequar les infraestructures a la nova situació.

Crec, sincerament, que després de la votació d'aquesta Moció, d'aquestes dues mocions, el senyor conseller Fernández Teixidó pot tenir l'oportunitat de liderar en millors condicions tota la fase de transició i tota la fase de readequació del Servei d'Ocupació de Catalunya. Què és el que estem plantejant? *Grosso modo*, l'adequació de les plantilles i dels equipaments per atendre les noves necessitats que es deriven dels extraordinaris i formidables objectius del Servei d'Ocupació de Catalunya, l'eliminació gradual de la precarietat laboral existent –i, senyor conseller, he dit moltes vegades que no confonc precarietat amb eventualitat, estem parlant aquí de treball precari i precaritzat–, l'increment de les dotacions de personal per arribar als estàndards necessaris, la construcció de nous locals perquè és que els objectius d'ara són absolutament diferents d'abans, la diferència qualitativa que té el Servei d'Ocupació de Catalunya, aquest formidable «armatost» en relació amb l'Inem, per exemple, és que l'Inem es va convertir en un institut de l'atur, i això és un institut, és una institució, és un servei per a la bona ocupa-

ció, per... en fi, per tot el que nosaltres aquí al Parlament vam decidir que fos: un pla de formació interna, la prioritització de les accions desenvolupades pels centres públics i, finalment, entre altres qüestions –és obvi que estic explicant aquí les més «llamatives»–, una que també..., moltes d'aquestes tenen la mateixa literatura del que ha dit la senyora Sánchez-Camacho fa un moment, ampliar els crèdits previstos a la Llei 30/2002.

En definitiva, jo crec que l'etapa del conseller Franco, que va ser molt llarga en aquest sentit i molt improductiva també en aquest sentit, doncs, ara podem sortir i si el conseller Fernández Teixidó té el coratge polític –li'n sobra en d'altres qüestions–, pot liderar una bona fase per dignificar i posar al dia el Servei d'Ocupació de Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé. També, òbviament, per posicionar-se sobre les dues mocions.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a nosaltres ens és fàcil treballar amb les dues mocions perquè les dues responien al mateix organisme i les dues volien, amb les nostres esmenes, acabar de definir una mateixa posició. Bàsicament hem incorporat –i els dos proposants de les mocions han vist bé i, per tant, s'ha incorporat– un primer punt que el que tracta és que intentem superar d'una vegada, amb les mesures possibles, la discussió estrictament administrativa per passar a definir també elements des d'aquesta cambra que serveixin com un element de crida d'atenció, de compromís col·lectiu vers els ciutadans i les ciutadanes que estan a l'atur. I és en aquest sentit que el primer punt que es planteja tant a una Moció com en l'altra, o en les esmenes d'una i d'una altra, el que planteja és refermar el compromís d'allò que han estat els acords de la Comissió Europea des de Luxemburg fins a la darrera reunió que ha plantejat el 8 d'abril, on ha plantejat uns deu manaments dels quals n'hi ha alguns –n'hi ha més–, però n'hi ha alguns que són, evidentment, de responsabilitat de la gestió del Servei d'Ocupació de Catalunya. I és en aquest sentit que el que planteja aquí és dir, escolti, hem de posar en marxa el SOC, no tan sols per si mateix sinó per aconseguir uns objectius com ara aplicar un pla de recerca d'ocupació personalitzat a totes les persones ocupades abans del quart mes d'estar a l'atur, oferir possibilitats als joves en uns determinats períodes, a la gent gran amb dificultat d'inserció laboral, o assegurar que les ofertes i demandes de treball estiguin connectades les d'aquí amb la resta de l'Estat i les de la resta de l'Estat aquí. És la transposició d'allò que la Comissió Europea ha encomanat als estats i que correspon fer al SOC. La resta d'esmenes que hem anat plantejant són esmenes orientades, com ja han dit els dos diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, adreçades a fer que aquests objectius es puguin complir a través d'organitzar recursos, de millorar el nivell de formació

del personal, d'organitzar les oficines, de plantejar, d'alguna manera, tots aquests elements, i quelcom molt important: dotar-ho de recursos, dotar-ho plenament de recursos.

És, doncs, un conjunt d'esmenes en què hem treballat plegats, amb el Partit Popular i amb Iniciativa per Catalunya Verds, i amb Convergència i Unió, també, amb què tenia..., i que han donat lloc a tot un conjunt de transaccions que vénen, al nostre entendre, no a desdibuixar, sinó a complementar o a millorar, en la mesura del possible, el que era la voluntat dels dos grups que van substanciar la Moció. Però –ho repeteixo– el nostre interès era també poder posar, no tan sols discutir de mitjans, sinó d'objectius; això és, no tan sols dels mitjans, sinó també dels objectius. I, en aquest sentit, creiem que el conjunt d'elements que estan plantejats tant en una com en l'altra permetrà, si hi ha diligència per part del Govern, de poder complir aquests objectius i donar, el que al nostre entendre és el més important, un missatge positiu a la gent que està en una situació d'atur: que té un organisme que s'ho planteja.

Hi ha un altre element important, al nostre entendre, també, i és aquesta idea que convé complir els compromisos de la Llei, ja sigui pel que fa a la verificació de la professionalitat de les persones que han guanyat la seva professionalitat no amb estudis, sinó amb el treball, i també la capacitat que a través del compliment de la Llei tendim a estabilitzar les plantilles. Però l'estabilitat de les plantilles seria insuficient. S'ha de pensar en el seu dimensionament, però sobretot i d'una manera molt important en la millora i la qualificació d'aquest personal que durant molt de temps ha tingut unes funcions i que ara el volem, crec que entre tots, perquè faci unes funcions de més qualitat, i això requerirà la necessitat que també adoptem les mesures adients perquè puguin tenir els mitjans de poder-ho complir. Res més.

Fruit d'això, votarem a favor de les dues mocions que s'han presentat, amb la incorporació de l'esmena. Res més.

I moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam tenir ocasió fa quinze dies de votar i aprovar substancialment, amb allò substancial, una moció d'Esquerra Republicana, que tenia la virtut de moure, de fer el primer moviment després d'una situació de respecte als cent primers dies de gràcia, que té qual-sevol conseller, i després d'una certa situació, doncs, com de calma, que ja va heretar de la fase posterior a l'aprovació del Servei d'Ocupació a Catalunya. Aquesta Moció, en el seu moment, va servir per marcar al Govern una sèrie de prioritats de neteja sobre el passat, la mala gestió amb relació als cursos de formació ocu-

pacional i una sèrie de propostes de dotació d'aquells elements base del nou Servei d'Ocupació quant a mitjans materials i personals.

Les mocions, avui, que se substancien aquí són, diguem-ne, el capítol següent de desplegament de les polítiques d'intermediació i del Servei d'Ocupació, i per tant, ja avancem d'entrada que donarem suport a les diverses transaccions que s'han fet. Hem de lamentar, malgrat tot, que algunes esmenes d'Esquerra Republicana, on s'incidia en unes problemàtiques pendents de resoldre –com són les responsabilitats derivades del caos del sistema informàtic, que crec que fins que no es depurin, doncs, no s'està passant el capítol correctament–, no han estat incorporades; com també difícilment podem bastir un bon Servei d'Ocupació sense reclamar un cop més –un cop més, i això crec que s'ha d'anar cada vegada insistint fins que a alguna hora sigui possible– el traspass de les polítiques passives, sense la qual cosa la diversificació que hi ha entre gestió de parcial d'aquestes polítiques fa ineficient el sistema.

Malgrat tot, malgrat la no acceptació d'aquestes dues esmenes, Esquerra Republicana donarà suport a les diverses transaccions, perquè són un impuls a tota la política d'intermediació laboral, que té molt per tirar endavant per sobrepassar un model que havia entrat en crisi i que simplement la Llei del Servei d'Ocupació, que nosaltres no vam votar, si més no el que s'ha de fer és aplicar-la, ja que la tenim; a partir que ja hi ha un moment que és aprovada, és de tothom i el que s'ha de fer és aplicar-la i desplegar-la amb el màxim de condicions.

I també, un cop més, coincidir amb el diputat López Bulla que és el Parlament qui en democràcia ha de tenir opinió, al marge de les relacions que pugui haver entre els agents socials i econòmics i el Govern. I és per això que aquest Parlament sempre ha de tenir l'última paraula per impulsar el Govern a governar, i això no serveix per escudar-se. El fet que hi hagi hagut relacions o que hi hagi acords de cara que el Servei d'Ocupació, al Consell de Direcció hi hagi presència dels agents socials i econòmics, no vol dir que la política deixi pas a les relacions estrictament corporatives. El Parlament està per legislar i impulsar el Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari vol començar aquesta intervenció valorant positivament l'esperit que rau al fons d'aquestes dues mocions, tant la Moció del Grup Popular, com la del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, que, de fet, estan ja en una línia molt similar a la Moció que vàrem debatre en el darrer Ple d'aquest Parlament per tal de continuar treballant en el desenvolupament de la Llei del Servei d'Ocupació de Ca-

talunya, i ho fem perquè considerem que hi ha una feina feta, que s'ha esmentat per part de tots els grups parlamentaris, que va permetre en el seu moment donar inici a una etapa nova en tot el que fa referència a les polítiques d'ocupació al nostre país, a partir de l'aprovació, com deia, d'aquesta Llei, la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, i que, tal com diu la Llei i tal com en el seu moment vàrem aprovar en aquest Parlament, garanteix a partir d'aquell moment el desenvolupament de tota una sèrie de polítiques a partir d'un esquema de treball, d'una estructura en què participa el Govern juntament amb tot els agents socials que tenen coses a dir en aquesta matèria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, però, després de la lectura d'aquestes dues mocions, que repeteixo que compartim l'esperit que hi ha al rerafons, hem presentat unes esmenes. Aquestes esmenes responien a tres criteris fonamentalment: el primer era d'incorporar un aspecte que, al nostre entendre, en alguns dels punts d'aquestes mocions quedava una mica desdibuixat, i és la importància que al nostre entendre té l'esperit de la Llei del Servei d'Ocupació de Catalunya, pel que fa referència al paper important que tenen els dos principals òrgans del Servei d'Ocupació de Catalunya, d'aquest ens autònom amb el qual ens hem dotat, el nostre país, que són les funcions del director i les funcions del Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya, en què participen, a més a més del Govern, els representants dels agents socials.

Per tant, algunes de les esmenes anaven en aquesta línia i vull agrair que hagin estat recollides, tant per part del Grup d'Iniciativa, com del Grup del Partit Popular, en les transaccions que s'han produït.

Hi havia un segon paquet d'esmenes, de les que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, de fet, eren esmenes de supressió, que no responien a un criteri de desacord, quant al contingut de les propostes de la Moció, que feien referència, precisament, a temes que hem discutit a bastament en aquest Parlament, amb relació al desplegament, precisament, de la Llei i de tot el que significa la dotació de recursos que el Servei d'Ocupació ha de tenir, tant en l'àmbit del personal, com dels recursos tècnics o de la connexió de la xarxa d'intermediació amb l'Estat o de l'assoliment de la xarxa única de gestió de les polítiques actives, etcètera. Són diferents matèries que ja hem parlat i debatut moltes vegades en aquesta cambra i que, de fet, al nostre entendre, coincideixen molt amb allò que els màxims òrgans de direcció del SOC ja estan implementant. De fet, en els darrers cinc mesos, des del mes de gener, el Consell de Direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya s'ha reunit sis vegades, i, si anéssim en aquests moments a llegir en la seva literalitat el contingut de les actes d'aquestes reunions, veuríem quin alt grau de coincidència es produeix entre el que plantejem o instem el Govern a fer a través d'aquestes mocions i allò que el director del Servei d'Ocupació de Catalunya, més les propostes que són presentades davant del Consell de Direcció, que estan ja d'una manera efectiva i operativa plantejant.

Per tant, enteníem que no calia des d'aquestes mocions reiterar allò que el Servei d'Ocupació està, de fet, ja portant a terme. Però, en fi, si es tracta de posar-ho novament sobre el paper, malgrat que pugui implicar una certa reiteració, doncs, per nosaltres cap inconvenient, i per tant, tirem endavant, també, el nostre suport.

I, finalment, hi ha una esmena, que lamentablement no ha estat recollida per les transaccions a les quals s'ha arribat, que fa referència a la qüestió pressupostària. Vull recordar que les prioritats, com diu la Llei, les marca, precisament, el director juntament amb el Consell de Direcció, però és que, a més a més, malgrat que compartim la necessitat de fer un esforç per incrementar el pressupost del Servei d'Ocupació de Catalunya per a la gestió de les polítiques actives, el que volem és ser realistes i el que no volem és votar favorablement quantitats que impliquen d'alguna manera no tocar de peus a terra. De vegades sembla que posar xifres, doncs, no costa gens, no?, però parlar de xifres que són irrealistes i que no es poden portar a terme, al nostre entendre, no té sentit, no és lògic, és irracional i porta a la confusió.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres no podem donar suport a la transacció, almenys en els termes explícits que s'ha plantejat, malgrat que sí que considerem, i també en la nostra votació es reflectirà, que un increment de les partides necessàries per desenvolupar aquestes polítiques és necessari, però no en els termes que vostès ho plantegen.

Aquest és el posicionament del nostre Grup Parlamentari amb relació a aquestes dues mocions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Passem, ja, a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, primer votarem la Moció que ha presentat la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho. Per fixar el text, queden del text original vius: al punt 1, l'apartat *a i b*; el punt 4 i el punt 6, més el conjunt d'esmenes transaccionals, que dono per suposat que coneixen els diversos portaveus i que, per tant, s'integraran en aquest text. Fet així, comencem la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació la Moció presentada per l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla, que són les esmenes transaccionals que han sigut presentades. Per tant, el text és tota l'esmena transaccional. *(Veus de fons.)* Perdó...?

(Veus de fons.) Els termes de la votació són: el text transaccional que ens ha arribat, juntament amb el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, de tota la Moció. És el text transaccional.

(Veus de «No anem bé.») No anem bé... Bé, intentarem... Com vostès saben, hem fet..., hem tractat dues mocions conjuntament: la primera, que acabem de votar, l'ha presentada la senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Popular; la que anem a votar, ara, l'ha presentada el senyor Josep Lluís López Bulla, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds. El text que anem a votar d'aquesta Moció és el text transaccionat, de dalt a baix, entre el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i el dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(El Sr. López Bulla demana per parlar.) Sí, senyor diputat...?

El Sr. López Bulla

Recordar al senyor Millo que ell té còpia documentada d'aquesta transacció.

(Remor de veus.)

El president

Molt bé. *(Veus de fons.)* Senyora Sánchez-Camacho...

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, per aclariment. S'ha votat, del Grup Popular, el text de la Moció, els apartats 1 *b*, *c*, el punt 4, el punt 6 i totes les esmenes transaccionades amb la resta de grups; totes les esmenes, tota la seva..., a tenor literal de totes i cadascuna de les esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Exactament. Sí, senyora. *(Remor de veus.)* Així ha sigut, ha sigut dit així mateix per aquesta presidència, amb l'antuència de tots vostès. *(Veus de fons.)*

Senyor Enric Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Perdó, que no se sent..., ah, sí! No, només, senyor president, perdó, en la votació primera que hem fet, en votar conjuntament totes les transaccions ens hem oblidat de votar separatament un aspecte en què havíem demanat la votació separada a la Mesa. Ho havíem demanat des de la tribuna. Jo ho havia especificat al final de la meua intervenció, i després no n'hem fet la votació separada; senzillament era això.

El president

Gràcies. Ho lamento. Constarà en acta la voluntat de vostès. I, per tant, doncs, serà així mateix tingut en compte.

(Remor de veus.)

Ara sí que els demano que centrin l'atenció en el text d'aquesta segona Moció, que ara sotmetem a votació... *(Veus de fons.)* No...? Perdó..., farem la votació. *(El Sr. Millo i Rocher demana per parlar.)* Senyor Millo, vol algun aclariment...?

El Sr. Millo i Rocher

No. Únicament per explicitar, en tot cas, que quedi constància si considera que no és convenient, doncs, repetir aquesta votació, perquè des de la tribuna hem especificat que en aquesta darrera transacció nosaltres votaríem separatament la darrera part perquè només votaríem a favor aquesta darrera part, però no la resta de la transacció, d'aquesta darrera transacció. Això ho havíem explicat des de la tribuna i després en la votació no s'ha procedit a fer la votació separada. Només era això.

El president

Molt bé, gràcies. Sàpiguen vostès que quan necessiten separació de votació, només han de fer que aixecar el dit en el moment oportú i se'ls tindrà en compte, com ha sigut al llarg de tota la legislatura.

Sotmetem a votació el text transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca (tram. 302-00350/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política de recerca. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, la presenta l'illustre diputat senyor Carles Bonet.

(Pausa.)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Bé. La Moció subsegüent a la interpellació sobre recerca té sis apartats. El primer apartat demana, doncs, un balanç, tant del Pla de recerca com del Pla d'innovació tecnològica, que presentin en aquesta cambra el conseller del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació i el de Treball, Turisme... –be, ara no me'n recordo, eh?–, donat que es van presentar els dos plans a l'hora dient que no s'explicitava un sense l'altre.

I, per tant, nosaltres volíem que gairebé dos anys després, i donat que els dos plans, que anaven conjunts, que estan engranats, tenien uns objectius ambiciosos, i que duraven quatre anys, doncs, nosaltres crèiem que dos anys després procediria un balanç de quina ha estat la seva implementació. Per tant, conèixer aquesta cambra com van aquests plans, com va el seu desenvolupament.

En el segon punt el que nosaltres demanàvem és que..., bé, en recerca sempre se'n necessiten més, de diners, i és un fet que no estem als nivells dels països de la Unió Europea, però també és cert que el volum de diners que esmerça el conjunt de departaments de la Generalitat és un volum important i és tan important que caldria que hi hagués un organisme, que és la CIRIT, que ja té aquesta comesa, que realment, doncs, pren-

gués el compromís d'intentar ordenar, optimitzar, si cal, tots aquests recursos. Aquest era el tercer punt..., perdó, m'he equivocat, no?

El segon punt era, doncs, això..., perdó. Al segon punt hi havia, doncs, presentar la despesa detallada de tots els departaments en aquests dos anys, el 2001 i el 2002.

El tercer punt, com deia, era que la CIRIT, doncs, agafés com a post de comandament de tota la recerca que fan els departaments, tenint en compte que hi ha un nivell de recursos importants.

El quart punt era, doncs, un intent d'afavorir aquesta relació que hi ha d'haver entre la universitat i l'empresa. I es tractava d'establir uns mecanismes per afavorir plans, per afavorir que les empreses contractin doctors o doctores. I que, a la vegada, doncs, aquests doctors o doctores que facin un parèntesi en la seva activitat docent a la universitat i siguin contractats per una empresa, doncs, aleshores, en tornar a la universitat no es vegin en una situació de desavantatge davant dels seus companys o companyes que s'han quedat a la universitat, per exemple, no? Si una persona va quatre o cinc anys a l'empresa, quan torni no tindrà un tram docent que haurà tingut una persona que s'hi haurà quedat, i, per tant, això s'hauria de reflectir d'alguna forma.

El cinquè punt es tractava de reflectir les declaracions de Lisboa i de Barcelona en el sentit que es necessiten, en deu anys, a Europa, sobretot per fer d'Europa un espai del coneixement, de la recerca i del desenvolupament, i que, segons aquestes declaracions de la Comissió diu que es necessiten 500.000 nous investigadors a Europa abans del 2010. I, per tant, fent els càlculs corresponents... –Europa té uns 400 milions de persones, l'Europa dels quinze; potser l'Europa dels vint-i-cinc en té més, no gaires més–, bé, doncs, toquen a Catalunya 5.000 o 6.000 nous investigadors a temps complert.

Finalment, el punt sisè. El punt sisè, doncs, era una qüestió d'afavorir la integració de xarxes i afavorir l'establiment de prioritats, aquesta teoria del repartiment, doncs, això va bé per a una part del pressupost, però en una altra part hem d'apostar per prioritzar línies de recerca, desenvolupament...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bonet i Revés

...i innovació tecnològica. Acabo, senyor president. I, en concret, el que reclamàvem, doncs, és que hi hagués un òrgan rector d'un clúster tan important com és la biomedicina i la tecnologia mèdica, aquí, a Catalunya, a la manera i semblança de països com Suècia o ara recentment el que ha fet Àustria. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Nosaltres recolzarem la transaccional que ja hi ha, en la qual hem participat, perquè pensem que avança més coses i concreta més de la Moció inicial, que també pensàvem votar-hi a favor.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres hem arribat a un acord en aquesta Moció, i de fet passaré ràpidament a exposar les transaccions a les quals hem arribat a un acord, i algunes esmenes que nosaltres havíem presentat i que, finalment, entenem que les retirem, donada la intervenció i l'esperit de fons que ens expressava el senyor Bonet en la intenció d'aquesta Moció.

Senyor president, la Mesa crec que té en aquests moments, ja, les transaccions a les quals hem arribat.

En el primer punt, nosaltres hi presentàvem una esmena. Estàvem d'acord, i la Conselleria hi està completament d'acord, a presentar l'Informe d'avaluació del seguiment del tercer Pla de recerca. Nosaltres havíem plantejat tres mesos. Consideràvem que era un termini suficient. Sí, és veritat, doncs, que potser en els moments que estem, d'època, doncs, els tres mesos potser era allargar-ho massa respecte a..., ens n'anàvem al mes de juliol. Per tant, s'està d'acord des del Grup que dóna suport al Govern i des de la Conselleria, d'alguna manera, doncs, d'apurar els terminis i fer aquesta presentació en dos mesos.

El mateix sobre el segon punt, al qual nosaltres havíem presentat una esmena en la qual dèiem que sí estàvem d'acord que es presentés l'informe de despesa detallada respecte a l'any 2001, i en el 2002 quan estigués disponible.

Anuncio, senyor president, que retirem aquesta esmena, perquè es considera, des del Departament d'Universitats, que intentarem fer l'esforç de tindre les dades, també del 2002, en el termini de dos mesos. I, per tant, també, com li deia, senyor president, l'esmena número 2 la retirem.

En el tercer punt, presentàvem una esmena de supressió i demanem a l'illustre diputat Bonet, doncs, que ens retiri aquest punt, perquè entenem que la planificació que demanava, per una banda, la CIRIT fa, d'alguna manera, aquesta tasca; però, a més, en l'últim punt que hem transaccionat, amb les noves competències que li donarem a la CACIT, entenem que també aquesta Comissió pot fer la funció d'assessorament en la planificació. I entendríem que potser seria més escasient reforçar-ho en l'últim punt. I per això demanem la supressió d'aquest punt.

En el punt 4..., nosaltres en el punt 4, sobre establir una política d'ajuts i incentius a les empreses que con-

tractin doctors, hi estem completament d'acord, és la línia de la Conselleria. Per tant, havíem presentat una esmena que senzillament obviava la segona part, no per no estar-hi d'acord, sinó perquè ens era difícil, d'entrada, exactament entendre què és el que volíem dir amb el fet que hi hagi un reconeixement en la carrera docent d'aquells doctors que han passat, diguem-ne, pel món de l'empresa. Entenem que hi ha d'haver algun tipus de reconeixement, i, per tant, també, senyor president, li anuncio que ja ens està bé el redactat inicial de la Moció i, per tant, retirem l'esmena que teníem presentada. De totes maneres, haurem de discutir, ens haurem d'asseure..., què vol dir exactament i com filem prim, per veure com concretament aquest reconeixement.

Respecte al punt 5 i la creació de les places –que, en tot cas, jo matisaria, en la transacció que hem presentat, que no voldríem parlar de places concretament, sinó contractar investigadors–, la referència que ens feia el senyor Bonet venia emmarcada, com ha dit ell, sobre els objectius definits a les declaracions de Lisboa i Barcelona, i, per tant, feia una projecció de places i ens parlava d'aquests cinc mil nous contractes. Nosaltres creiem que afinàvem més amb una proposta de dos mil, no per anar a les rebaixes; senzillament, perquè, diguem-ne, la transposició que ens ha fet de números és amb referència als estats. Nosaltres no som un estat, i sap perfectament el diputat, doncs, que la transferència del finançament en la recerca no està feta totalment, i, per tant, creiem que era molt més afinat fer una projecció de dos mil nous contractes.

També hem fet o hem arribat a una transacció en el sisè punt, en el qual, doncs, senyor president, mantenim el redactat de la nostra esmena, i, en tot cas, el que sí que afegim en la transacció és que hi hagi l'estudi de la possibilitat de crear una estructura estable que aplegui els diversos agents en els camps de la biotecnomedicina. I d'aquí a poc hi haurà un congrés important i creiem –i coincidim amb el diputat– que aquest és un àmbit estratègic important per al nostre país.

Per anar acabant, senyor president, l'últim punt, que no és un punt de la Moció concretament, sinó que és una esmena que nosaltres presentàvem d'addició d'un nou punt, l'hem transaccionat també amb el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en la línia de profunditat que..., nosaltres creiem que la Comissió d'Assessorament de Ciència i Tecnologia fóra important, en la línia de la resta de països europeus, que aquesta Comissió també tingui tasques d'assessorament als parlamentaris, o tasques d'assessorament en el Parlament, amb els continguts, en tot cas, que posem a la transacció, i en genèric amb qualsevol contingut que tingui a veure amb ciència i tecnologia. Per tant, crec que és un replantejament, crec que pot ser una eina interessant per als diputats i diputades i per a aquest Parlament, i per això creïem que era important arribar a aquest acord.

Per tant, senyor president, per acabar, crec que en aquesta Moció arribem a un acord important amb el Grup d'Esquerra Republicana. Per una banda, amb dos compromisos molt concrets, d'informar aquest Parlament de quin és el seguiment del tercer Pla i sobre qui-

nes són a l'informe despeses de recerca i desenvolupament; un compromís respecte a l'impuls d'ajuts i incentius a la contractació de doctors, que creiem que és estratègic per al nostre país, així com impulsar els ponts de transferència de tecnologia entre institucions...

El president

Senyor diputat, està excedint-se molt...

El Sr. Castellà i Clavé

...i –acabo, senyor president– empreses. Per tant, creiem que és un bon acord.

Si són acceptades aquestes transaccions, que entenem que sí, nosaltres donarem suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Conceptualment està molt bé, la Moció que vostè presenta, senyor Bonet; possibilísticament –per dir-ho d'alguna manera–, en tinc els meus dubtes, no? Jo, ahir al vespre, era bastant tard de la nit, és a dir, era aquesta matinada, quan vaig començar a llegir la Moció –parlo del tema possibilístic, no?–, vaig començar a llegir: «presentar davant d'aquesta cambra en el termini de dos mesos...» I un es va mirar el rellotge –no per saber l'hora que era–, de dir: home, 29 d'abril, 29 de maig, 29 de juny, vacances parlamentàries..., no sé davant de quina cambra ho presentarem, això, no? I, vull dir, així... I sort que s'ha quedat en dos mesos, perquè, si arriba a ser a tres, anem malament. I això suposo que és un problema que a partir d'ara passarà bastant sovint, no? Continuem fent coses, cosa que és bona.

Però he dit que conceptualment està bé perquè, amb independència de si es presentarà o no es presentarà l'informe –vés a saber davant de qui i si habilitarem el mes de juliol per presentar l'informe–, sí que és bo –sí que és bo– que parlem del tema de la recerca. Crec que és bo que parlem del tema de la recerca per si mateixa, perquè potser a base d'anar-ne parlant –i al llarg d'aquesta legislatura n'hem parlat molts cops– acabarem creient-nos tots que la recerca és important, i crec que és essencial que ens acabem creient tots que la recerca és important. Crec que és bo perquè sempre que parlem de recerca, com no pot ser d'altra manera, doncs, parlem de la relació universitat - empresa, que és essencial. Parlem –i vostè en parla en la Moció– de les sinèrgies entre diversos projectes que hi han de diverses universitats i d'intentar buscar camps comuns, i això crec que és bo. I crec que és bo essencialment perquè, home, jo crec que el futur del nostre país, que el seu desenvolupament, etcètera, també passa perquè siguem punters en molts temes, i, per ser punters en molts temes, la recerca, aquest esforç, en tots els camps, és estrictament necessari.

Per això nosaltres votarem a favor de la Moció i a favor de la transacció, perquè és una mostra de voluntat, amb independència del seu possibilisme en els temps que estem, i perquè és marcar pautes de futur, i crec que és bo que marquem pautes de futur. Crec que és bo que, amb independència de la possibilitat de si es podrà –i torno a l'anècdota del començament– presentar o no presentar un informe, el futur Govern, sigui el que sigui, sàpiga que aquest país vol avançar cap a un camí, sàpiga que s'ha d'anar cap aquí i es vegi obligat a continuar aquest camí. Per això votarem a favor de la Moció i de la seva transacció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Miquel Barceló.

El Sr. Barceló i Roca

Gràcies, senyor president. La Moció d'Esquerra Republicana –ja ho han dit altres diputats– és una moció important, perquè toca el tema de la recerca. Ara recordo quan, en una anterior moció sobre el tema de la política econòmica, la major part dels diputats intervinents deien que el tema de la recerca, el tema de la innovació, era un element fonamental de la política econòmica del país i del futur econòmic, per tant, del futur del país. I és així que en aquest sentit volem felicitar la iniciativa d'Esquerra Republicana, amb la qual estem en general d'acord.

Estem en general d'acord, sobretot, amb l'esperit de la Moció; en alguns casos, no tant en la lletra, no tant en el que es diu concretament. Però nosaltres pensem que Esquerra Republicana, en alguns dels punts de la Moció, el que de fet planteja és una nova política de recerca. Vostè, senyor Bonet, sobretot en els punts del 3 al 6 –al primer i al segon el que fa és reclamar que el Govern informi–, planteja una nova política de recerca. Planteja una nova política de recerca que en alguns elements representa una reforma de l'actual Pla de recerca, que en teoria va del 2001 al 2004, que està aprovat –del 2001 al 2004. I ens plantejem si això toca, si toca ara això, plantejar-nos en forma de moció fer unes parts d'una nova política de recerca. Nosaltres pensem que és necessari fer una nova política de recerca, però, en tot cas, ens sembla també que forma part de l'àmbit de l'autonomia de cada grup o de cada partit polític de plantejar, en el seu moment, les alternatives de govern que corresponguin.

I és per això que nosaltres li votarem favorablement el punt primer i el punt segon, que són els que fan referència..., que entenc que en la transacció han estat lleugerament modificats. Probablement, en la transacció es resol aquest problema que preocupava el senyor Vendrell –a mi també– en forma de compareixença del conseller. En tot cas, el conseller sap que haurà de venir abans del 29 de juny a explicar-nos..., i, en tot cas, el conseller o els consellers... (*Veus de fons.*) El conseller; perquè parla de recerca i parla d'innovació. En tot

cas, nosaltres celebrem que el conseller vingui a explicar-nos el balanç del Pla de recerca.

I també, en el punt segon, en tant que en el termini de dos mesos es presentarà la despesa detallada per conceptes. Per altra banda, pensem que això ja s'havia d'haver fet. Si el Pla de recerca tingués un bon sistema d'indicadors i hi hagués un sistema de flux d'informació cap a aquest Parlament i cap al grup parlamentari, nosaltres tindríem una puntual informació de la marxa del Pla de recerca, i això ens sembla que és el que fa un país modern. Però aquí, efectivament, no sabem com va el Pla de recerca.

Pel que fa als punts 3, 4, 5 i 6, com que no hi estem en desacord, però ens sembla que no toquen, senzillament el que farem és abstenir-nos.

Voldria fer una breu referència a un punt importantíssim..., a dos punts importantíssims, que són el quart i el cinquè. Vostè, en els punts quart i el cinquè, planteja el problema del personal; en el quart, dels doctors que puguin incorporar-se en el món de l'empresa, i en el punt cinquè, a les noves places d'investigadors a temps complet, d'acord amb els objectius europeus. Aquest ens sembla un bon exercici, dir: si globalment ens plantegem això, què ens toca a nosaltres?, quina quota nosaltres hem de cobrir per cobrir això? I a vostè li'n donen cinc mil.

Nosaltres estariem d'acord que la nova política de recerca incorporés la filosofia i l'esperit i la lletra del punt quart, però en el punt cinquè nosaltres pensem que les noves places –que, en tot cas, s'hauria de veure quines són públiques i quines són privades o incentivades des del sector públic– són una conseqüència i no una causa, són una conseqüència d'una política de recerca, són una conseqüència d'un sistema català de ciència i tecnologia que habilita uns sistemes d'inversió i que habilita unes infraestructures de recerca que fan possible la ubicació. Nosaltres podem promoure una plaça universitària..., no podem fer un símil entre les contractacions universitàries i les contractacions de recerca: cinc mil o dues mil places de recerca a plena dedicació requereixen unes infraestructures, requereixen uns àmbits de recepció que s'han d'habilitar, i això és l'objecte d'una política de..., això és l'objecte d'un disseny, d'un sistema de ciència i tecnologia que s'haurà de definir i que s'haurà d'aplicar. La plaça és conseqüència de la infraestructura, no al revés. I, per tant, això és un tema d'un calibre molt gran, que pensem que ens enganyaríem nosaltres mateixos si diguéssim: «Crearem dues mil noves places.» Fem-ho al revés: definim una política, definim un sistema català de ciència i tecnologia que faci que, com a conclusió, es generin aquestes noves places d'investigadors, que sigui la resultant d'aquesta política.

Per tant, senyor president, li demanarem votació separada del primer i del segon punt, i anuncio que votarem favorablement aquests dos punts, i a la resta, ens abstindrem.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt bé, gràcies. Senyor Bonet, per posicionar-se, si us plau...

El Sr. Bonet i Revés

Sí, gràcies, senyor president. Bé, nosaltres retirem el punt 3...

El president

El punt 3, retirat.

El Sr. Bonet i Revés

Llavors, acceptem totes les altres transaccionals, que em sembla que té la senyora lletrada, eh?...

El president

Sí, sí...

El Sr. Bonet i Revés

...que unes les hem fet amb Convergència...

El president

...i Unió.

El Sr. Bonet i Revés

...i unes altres... –Convergència i Unió–, i unes altres amb Iniciativa per Catalunya Verds. I després n'hi ha dues, que són la 2 i la 4, que queden tal qual, no?

Jo voldria dir una cosa, si em permet, senyor president...

El president

La pot dir, la pot dir tranquil·lament. *(Rialles.)*

El Sr. Bonet i Revés

...i és que aquest Parlament ja fa bastant temps que diu que, en fi, que s'ha de tancar i que... Aquest Parlament està una mica al marge de la política diària o quotidiana de fora d'aquest Parlament, de les fantasies, dels somnis o dels desigs que tenim. O sigui, l'espectacle ha de continuar, i, per tant, les mocions que es fan en aquest Parlament, totes són vàlides, eh?, des de la primera que va començar fins a l'última.

I, per tant, creiem que aquesta Moció és molt important, perquè en aquesta legislatura crec que el Parlament de Catalunya s'ha posat al cap que la recerca, la ciència, la tecnologia i el saber són fonamentals per al present i per al futur de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Anem a votar, senyores i senyors diputats, la Moció sobre política de recerca. I si em permeten, primer fixarem el text de la votació.

El primer punt és el de la transaccional amb l'esmena número 1 de Convergència i Unió.

El punt número 2 és el text original de la Moció.

El 3 ha estat retirat.

El 4 és l'original de la Moció.

El cinquè és la transaccional que se sustenta en el número 5 de l'esmena de Convergència i Unió.

El número 6 també és transaccional amb Convergència i Unió.

I s'hi afegeix un punt número 7, que és una altra transaccional amb l'esmena número 7 de Convergència i Unió.

(El Sr. López Bulla demana per parlar.) Senyor López Bulla?

El Sr. López Bulla

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador.) ...entra dintre d'aquestes transaccions, ara no recordo el número...

El president

Sí, aquestes transaccions ens vénen avalades per Convergència i Unió, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds.

El Grup Socialista ha demanat votació separada, si no ho he entès malament, dels punts 1 i 2. Conjuntament, es poden votar, aquests punts 1 i 2? *(Veus de fons.)*

Doncs ara sotmetem a votació els punts 1 i 2 de la Moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per la unanimitat dels presents.

A continuació, la resta del text, tal com s'ha anunciat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap en contra i 39 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i vuit minuts.